SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NİNE

Yıl 9 / Sayı 101 /Mayıs 1990 / 3.-DM

ARGK'DEN EYLEM DALGASI

HAKKARİ: 36 asker, 17 korucu öldürüldü. 1 gerilla şehit düştü.
ŞIRNAK: 2'si üsteğmen ve 4'ü subay olmak üzere 89 asker, 24 çete öldürüldü, 13 çete yaralandı, 2 helikopter düşürüldü ve 8 araç tahrip edildi. Toplam 10 gerilla şehit oldu ve 10 çoban katledildi.
SİİRT: 2 çete öldürüldü.
MARDİN: 17 özel tim elemanı ve 20 asker öldürüldü. 1 yurtsever şehit düştü ve ayrıca kitlesel gösteriler...
VAN: 1'i çavuş 3 asker öldürüldü.
MUŞ: 4 özel tim elemanı ve 6 asker öldürüldü. 3 gerilla şehit düştü.
AĞRI: 3 özel tim elemanı, 15 asker öldürüldü ve 5 asker kayıp, 3 gerilla şehit düştü.
ELAZIĞ: 10 özel tim elemanı öldürüldü. Demiryoluna iki ayrı yerde sabotaj düzenlendi.
DERSİM: 4 özel tim elemanı öldürüldü, 20'ye yakını yaralandı ve 1 helikopter düşürüldü.
DİYARBAKIR: 7 özel tim elemanı ve 1 korucu öldürüldü.
BİNGÖL: 1 yük treni yakıldı ve bir ilkokula ERNK bayrağı çekildi.
URFA: 1'i teğmen 2 asker, 1 polis öldürüldü, 4 asker yaralandı. Urfa Kalesi'ne ERNK bayrağı çekildi. 3 gerilla şehit düştü.
Kürdistan'ın dörtbir tarafı eylemlerle çalkalanıyor.

Eylem haberleri 3-4. sayfalarda

Kürdistan'da Türk sömürgeciliğinin iflası derinleşiyor

Türk sömürgeciliğinin adeta bir can simidi gibi sarıldığı ve Kürdistan'daki çıkmazının çözüm gücü olarak gördüğü 28 Mart Kararnamesi'nin yürürlüğe girmesinin üzerinden bir ayı aşkın süre geçti. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini bu yıl içinde en azından büyük darbeler indirerek felce uğratma hedefiyle tüm güçlerini harekete geçiren sömürgeciler, her geçen gün daha da batağa saplanmanın çırpınışlarını yaşıyorlar. Kararname ile sömürgeciler, görülüyor ki, zaten güdümlü olan basın organlarını iyice yalan ve demagojilerinin sesi haline getirmekten öteye bir şey elde edemişlerdir. En azından şimdi mevcut olan durum, bundan öteye bir şey değil. Bu şüphesiz ki, sömürgecilerin Kürdistan ulusal kurtuluş mücadele-

Devamı 2. sayfada

PKK Genel Sekreteri A. ÖCALAN yoldaşın, **"PKK ORTADOĞU ŞEHİTLİĞİ"**'nin açılış töreninde yaptığı konuşma:

Doğru yaşam şehitlerin kendileridir

"İnsan kanını nasıl yerinde dökecek? Görüyoruz ki bir siyasetimiz var şimdi, günden güne yükseliyor. Halkımızın da, düşmanın da üzerinde hakim oluyor. Kendisini dünyaya duyuruyor. Bizim içimizde de böyle yürütülüyor, dinde de bu böyle. Siyaseti böyle yerinde yürüteceğiz. Biz böyle yaptıktan sonra ölüm gelse de bir şey değil. Ölüm zaten burada ölüyor. Bir şiarımız daha var. Biz diyoruz ki, PKK yaşamında ölümü öldürdük. Hangi ölümü? Kötü ölümü; bizim amacımızda ve yolumuzda olmayan ölümü. Biz Partimiz ve şehitlerimiz için ölümü öldürdük. Bunun üzerine derin düşünen; bizi, bu gerçekliği rahat görür. Bunun bilincine ulaşan, bundan böyle bilinçli bir şekilde kanını dökmelidir. Bir damla kanınız boşa gitmemelidir. Kanınız içinizde bozulmasın. Niye kanımızı boşa akıtalım, niye zamansız bozulsun? Bundan böyle kendinizi ne kadar büyütecekseniz bu kanla büyütün..."

Yazısı 6 sayfada

Direniş şehitlerimizden **Vahdettin KITAY, Hasan KAYA, Tahir KURT, Menar, Reşat YEL, Zinar, İbrahim BÜLBÜL, Veysi GEZER, Ali ÇİNKILIÇ, Halil TOPTAN** ve **Sait** yoldaşların mücadeleleri ve yaşamları...

8-11. sayfalarda

İsmail Beşikçi gerçeğinin öğrettikleri

"Yazdıklarından öyle anlaşılıyor ki, Beşikçi, politik mücadeleye katılmayan bir incelemeci ve araştırmacıdır. Örgütlerle, örgütlü politik mücadeleyle, dışardan izlemek dışında bir ilişkisi yoktur. Kendini örgütleyen ve bu temelde inceleyip, düşünüp bilgi üreten bir kişidir. Buna rağmen, Kürdistan, Kürt halkı ve ulusal kurtuluş mücadelesi üzerine tespitleri, yorumları ve ortaya koyduğu sonuçlar, gerçeklerle çok büyük oranda çakışmaktadır. Bu da, bilimsel incelemeye ne denli bağlı kaldığını, objektif davrandığını, iyi bir gözlemci olduğunu ve Kürdistan'ı iyi tanıdığını gösteriyor. Bilimsel incelemeci olarak vardığı sonuçlarla, PKK'nin politik mücadelede ortaya çıkardığı gerçekler ve ulaştığı sonuçlar, temel noktalarda büyük çoğunlukla çakışıyor..."

Yazısı 21. sayfada

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın Mahsum Korkmaz Akademisi'nde kadrolara ve yurtsever kitlelere yönelik yaptığı konuşma:

Dünyada bağımsız bir Kürdistan, Kürdistan'da özgür ve eşit bir halk yaratmak için görevlerimize yönelelim

Hepinizin Newroz'u kutlu olsun.

Bu Newroz, halkın isyan Newroz'udur. Umutluyuz ki, bundan sonra bu şekilde, kendi ülkemizde zafere ulaşıp bağımsızlığı gerçekleştireceğiz. Biz, bu temelde birbirimizi göreceğiz.

Biz, 1990 yılından sonra, binlerce yıldır sömürgeci egemenlik altındaki Newroz'umuzu, ülkemizin toprakları üzerinde kutlayacağız ve gereklerini yerine getireceğiz. Önümüzdeki yıllarda Newroz'umuzu bu şekilde kutlayacağımıza inanıyoruz.

PKK önderliği altında kendimizi bu aşamaya kadar ulaştırmamız az bir şey değildir. Şimdiye dek bizim için tarih yenilme ve boğulma idi. Bugün insan, kendi üzerinde nasıl durmalı? Kendini nasıl tanımalı? Önünü nasıl açmalı? Biz bu soruları kendimize sormalıyız. Bu sorular, bizim için yeme-içme kadar önemlidir. Dünyaya ve tarihe bakın, bizden daha geri kalan var mı? Egemenlik ve ölüm darbeleri altında olan var mı? Yok. Sadece biziz bu durumda olan. İnsanın, bu darbeler ve bu ölüm tehlikesi yüzünden biraz düşünmesi, kendi kaderi üzerinde durması gerekiyor ve daha çok da insan, davası üzerinde durmalıdır. Nasıl ve ne yapmalıdır? Şimdiye kadar biz ne yapmışız? Yetersizliklerimiz nelerdir?

Şimdi biz neşe ile birbirimizin karşısında bulunuyoruz. Birbirimizi büyük bir yurtsever ruh içinde kardeşçe ve arkadaşça dinliyoruz. Ancak bazen de kaderimiz üzerinde durmak istiyoruz. Kurtuluşumuz üzerinde durmak istiyoruz. Düşmanımızın üzerine yürüyerek hakkımız ne ise alacağız. Diyebiliriz ki, tarihte ilk kez bu yıl Kürt halkı gözlerini açıyor, ölümün kader olmadığını, kurtuluş ve bağımsızlığın mümkün olduğunu görüyor. Dünyanın tümü bizim karşımızda dursa da gene isyana kalkacağız ve kalkmışız da. Biz kaderimizi tayin edeceğiz. Bu ortaya çıkmıştır ve görünmüştür. İstediğimiz gibi olmasa da kanıtlanan

Devamı 14. sayfada

Ulusal kurtuluş mücadelemize karşı TKP teslimiyetçiliği eliyle yeni bir komplo hazırlanıyor

"Öyle bir hava verilmek istendi ki, işte TKP şefleri sanki hükümetle anlaşarak değil de, sözümona direnerek çıkmış oldular. Açlık grevi ve ölüm orucu gibi anlamlı devrimci eylemleri böylesine gülünç biçimde bayağılaştıran bu kepazelerin hesapları farklıydı. Böyle 'canlı ceset' durumunda çıksalar faşist rejime de bir faydaları olmayacaktı. İşte sözde açlık grevi ve direniş, bu 'ceset'leri canlandırma, biraz olsun prestij kazandırma oyununda başka bir şey değildi. Üstelik zamanlama açısından bir de gündemi saptırma anlamında rejime hizmet etmiş oldu. Hem Hasan Celal ile Hande olayı gibi, kamuoyunun dikkatini muhtıra ve 413 sayılı kararnameyle getirilen yeni baskı yasalarından biraz uzaklaştırmış oldu; hem de, gerçekleşen tahliye ile faşist rejime, Avrupalı dostlarına karşı bir 'demokrasi gösterisi' yapma olanağı sundu."

Yazısı 24. sayfada

PKK-Ortadoğu Temsilciliği bildirisi:

1 MAYIS KUTLU OLSUN!

Son sayfada

Federal Almanya-PKK Davası savunmalarından...

H. Hayri Güler:

"PKK direnen insanlığın Kürdistan'daki temsilcisidir"

"Bu davanın sahipleri hiçbir zaman unutmasınlar ki, bugünün Kürt ve Kürdistan'ı ile geçmişin Kürt ve Kürdistan'ı birbirleri ile kıyaslanamaz. Günümüz Kürdistan'ındaki Kürtler PKK önderliği altında uyanmış ve özgürlükleri için savaşıp yaşıyorlar.

Hiçbir güç ve kuvvet PKK şahsında Kürt halkının bağımsızlık ve özgürlük talebini hiçbir zaman yargılayamaz. PKK'nin yargılanması insanlık tarihinin yargılanması demektir. İnsanlık tarihini yargılayanlar kendilerini hiçbir zaman yargılanmaktan kurtaramazlar.

Bu mahkeme, önüne Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini engelleme görevini koymuştur, fakat PKK ve Kürt halkını yargılama hakkına sahip değildir. Onlar insanlık kanunlarını ayakları altında ezerek gerici kararlar verebilirler, fakat ben onların hiçbir kararını tanımıyorum. Doğru karar insanlık tarihinin kararıdır ve benim tanıyacağım karar da bu karardır."

Yazısı 12. sayfada

Kürdistan'da Türk sömürgeciliğinin iflası derinleşiyor

Baştarafı 1. sayfada

sine karşı yöntemlerinde daha da insanlıkdışı bir durum ortaya koymadıkları anlamına gelmiyor. Aksine, Kürdistan'daki savaşta yaygınca kimyasal silah kullanmaktan sürgünlere, halka karşı zorbalık, baskı ve zulmün daha da katmerleşmesinden ırkçı-faşist kadroların ve donanımlı askeri güçlerin Kürdistan'a daha fazla yığılmalarına kadar, birçok çağdışı uygulama hızlandırılmış bulunuyor. Ancak, tüm bu yöntemler, TC'nin çıkmazını iyice artırmaktan öteye bir sonuç vermiyor. Türk sömürgecileri kısa sürede etkin darbelerle sonuca ulaşmaya çalıştıkça daha fazla savaşın içine sürüklenmekten ve darbe üstüne darbe almaktan kurtulamıyor.

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi bugün Kürdistan'ın hemen her köşesine yayılmış olarak ve dörtbir tarafta düşmana peşpeşe darbeler indirerek büyük bir atılım içinde olduğunu ortaya koyuyor. Düşmanın basına getirdiği sıkı sansüre, her gün gerillalara indirdikleri darbeler ve kendi zaferleri üzerine yayınlattıkları düzmece haberlere ve sömürgeci yetkililerin bu yönlü demeçlerine rağmen, Kürdistan'da sömürgeci varlığa indirilen etkili darbelerin yankısı önlenemiyor, gerillanın yoğunlaşan ataklarının önüne geçilemiyor. Demirel verdiği demeçlerde, Kararnamenin fiyasko ile sonuçlandığını ve savaşın TC aleyhine gelişmesinin önlenemediğini itiraf etmek zorunda kalıyor; İnönü durumu içaçıcı bulmadığını üstüne basa basa belirtmekten kaçınamıyor. Evet, sömürgecilerin telaşı ve umutsuzluğu büyüyor. Nasıl büyümesin ki!

Kürdistan halkı Cizre ve Nusaybin'de yakılan serîhildan ateşini her gün Kürdistan'ın bir başka köşesine taşıyor. "Bölücülere" destek olanlara verilen cezaların iki katına çıkarılmış olması, sürgün ve ölüm tehditleri de artık halkın gözünü korkutamıyor. Kürdistan kadınları ve çocukları başta olmak üzere Kürdistan halkı silahlarını tanıdı artık: Nerede bir saldırı, nerede bir baskı varsa orada elde taşlarla düşmanın üstüne üstüne yürüyor. Son günlerde bir kez daha Cizre'de ve Midyat'ta yaşanan bu tür örnekler intifadanın derinden derine sürdüğünü ve her an herhangi bir yerde patlak verebileceğini gösteriyor. İşte sömürgecilerin uykusunu kaçıran esas nokta da burası.

TC'nin güdümlü muhalefet liderleri ve özel savaşın baş destekçilerinden İnönü ve Demirel geçtiğimiz günlerde Kürdistan'a geziler düzenlediler. Sömürgeci devlet ile Kürdistan halkı arasında kopmanın eşiğine gelmiş köprüleri yeniden inşa etme, en azından biraz onarma umuduyla Kürdistan'da boy gösteren bu sahte kurtarıcılar tüm konuşmalarında, 28 Mart Kararnamesi'ne karşı oldukları sahtekarlığını dile getirerek ANAP hükümetini eleştirdiler ve Kürdistan halkına kendileri adına vaadlerde bulundular. Halkın TC'ye olan kin ve nefretini ANAP'a kanalize ederek, devlete güveni yeniden tesis etmeye çalışan bu sahtekarlar Kürdistan halkından gerekli cevabı almaktan kurtulamadılar. Sömürgeci partilerin Kürdistan'da silindiği tespitini hemen tüm burjuva gazeteleri ve politikacılar yapmak zorunda kalmaktadırlar. Kürdistan'daki sömürgeci egemenliğin emniyet sübapları olan partilerin böylesine silinmesi Türk sömürgecilerinin Kürdistan halkını büsbütün kaybettiği anlamına geliyor. İşte bu nedenle de hangisi olursa olsun, her hangi bir sömürgeci partinin Kürdistan'da yeniden güven kaynağı olması hayati anlam taşıyor. Bu amaç çerçevesinde gerçekleştirilen son geziler sömürgecilerin paniklerini arttırdı. Zira, sömürgeci parti liderleri Kürdistan'da halkın açık nefreti ile karşılandılar; taşlandılar, yuhalandılar, arkalarından tenekeler çalındı! Bu Türk sömürgeci otoritesinin iflası anlamına geliyordu. Babasının oğlu İnönü'nün, Kararnameye karşı olduğu, Kürt halkının dostu olduğu, Kürtçenin serbest bırakılmasını istedikleri tarzındaki söz ve vaadleri de, bu sahtekarların gerçek yüzünü artık çok iyi tanıyan Kürdistan halkını kandırmaya yetmedi. Kürdistan halkı tercihini kimden ve neden yana koyduğunu artık daha üst perdeden haykırıyor.

Sömürgecilerin, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı aldıkları önlemlerin salt Kararname ile sınırlı olmadığı, gizli bazı kararların daha alındığı şeklindeki, bizzat TC Cumhurbaşkanı Özal'ın ağzından dile getirilen sözleri pratik anlamını bulmaya başlıyor. TBKP liderleri Haydar Kutlu ve Nihat Sargın düzmece eylemler ardından salıverildiler. Böylece, Takrir-i Sükûn yasasının tamamlayıcı ögesi güdümlü Komünist Partisi'nin kuruluşu yolunda bir adım daha atıldı. Kutlu ve Sargın'ı salıvererek, bir yandan Batı'da hakkında uyanan şüphe ve hoşnutsuzluğu bertaraf edip demokratik bir imaj yaratmayı ve böylece Kürdistan'daki katliamlarını daha da serbest bir ortamda gerçekleştirmeyi hedefleyen sömürgecilik, diğer yandan da arkasına aldığı ülke içi cepheyi genişletmeyi hedefliyor. Böylelikle, 1925'lerde başvurduğu oyuna bir kez daha başvurup Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini boğazlamayı amaçlıyor.

Diğer yandan sömürgeciler, İspanya-Bask örneğini gelecekte alternatif bir model olarak düşünüp bir yandan da bu alternatife göre hazırlıklarını yapıyor. Ancak bu alternatifi, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini askeri zorla bastıramaması halinde düşünüyor. Yani, mümkün olduğu kadar, askeri zorla çözüme gitmeyi amaçlıyor ve bunun için çalışıyor. "Kissinger reçetesi" olarak adlandırılan teoriye göre, TC, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine etkili darbe indirmeden herhangi bir tavize yaklaşmak istemiyor, çünkü bunun mücadelenin daha da güçlenmesine hizmet edeceği endişesini taşıyor. Bu nedenle de sömürgeciler önlerine, bu yıl sonuna kadar mücadelemizi tüm güçlerini sarfederek darbeleme, felce uğratma amacını koymuş bulunuyorlar. Bu amaca ulaşabilmek için de askeri-siyasi-ekonomik-diplomatik tüm güçlerini seferber etmiş bulunuyorlar. Kürdistan'a yoğun askeri yığınak yaparak, sürgünlere hız vererek, operasyonlarını arttırarak, işbirlikçi-hain çevreleri daha çok harekete geçirmeye çalışarak ve savaşta kimyasal silah kullanma da dahil, her türlü alçakça yönteme başvurarak sonuç almaya çalışıyorlar.

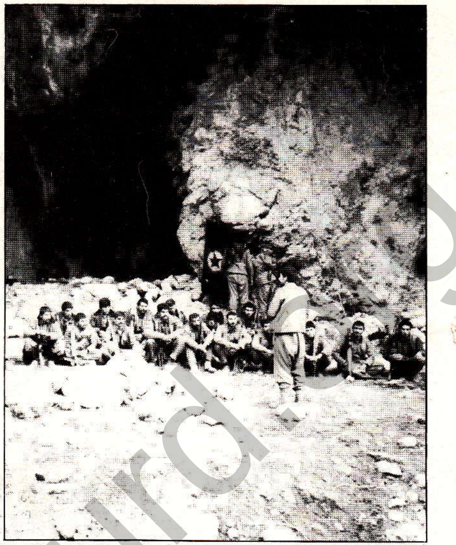
Kürdistan'da bu yollarla sonuç almaya çalışırken, uluslararası alanda da yoğun bir diplomatik faaliyetle destek almaya çalışıyorlar. Geçtiğimiz günlerde sömürgeci başbakan Yıldırım Akbulut Irak'a bir ziyaret gerçekleştirdi. Görünüşte su sorunu başta olmak üzere ekonomik-ticari işbirliği ziyaretin temel gerekçelerindendi. Ancak esasta bu gezi başta Kürdistan halkı olmak üzere Ortadoğu halklarına yönelik kanlı işbirliğinin temellerini canlandırma amacını taşıyordu. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı ortak savaşım ve Bağdat Paktı'nı yeniden canlandırma çabası TC-Irak görüşmesinin ana gündem maddesiydi. Gerçi taraflar aralarındaki bazı çıkar çekişmeleri yüzünden tam bir anlaşma sağlamamış görünüyorlar ama her iki faşist diktatörlüğün karakteri ve tarihi suç ortaklıkları gelecekte de halkımıza ve Ortadoğu halklarına karşı ortak saldırı cephesinde yeralmalarını kaçınılmaz kılacaktır.

Diğer yandan, TC'nin diplomatik bir atağa hazırlandığı ve üç aşamalı bir planla Kürdistan sorununa karşı dış destek sağlamaya çalışacağı yönünde burjuva basınında haberler yer alıyor. Bu haberlere göre; TC, sırasıyla Amerika ile Avrupa ve Ortadoğu ülkelerinden Kürdistan sorununa karşı açık destek talep edecek. TC'nin bu ülkelerden bu konuda zaten destek aldığı dikkate alındığında sözü edilen "açık" desteğin Kürdistan halkının toplu imhasında destek almak olduğu açıktır. Bu amaçla TC, yer yer karşı karşıya kaldığı insan hakları ihlalleri vb. eleştirileri de bertaraf ederek, Kürdistan'a daha pervasızca yönelmek için destek aramaktadır. Bu durum, TC'nin giderek artan boyutlarda ve yaygınca kimyasal silah kullanması ve sürgünlere başvurması dikate alındığında daha da ciddiyet kazanmaktadır.

Ancak TC tüm çabalarına rağmen Kürdistan'da giderek daha fazla batağa saplanmaktan kurtulamamaktadır. Mücadelemizin haklı karakteri ve istikrarlı gelişmesi uluslararası kamuoyunda giderek daha fazla ilgi ve destek bulmaktadır. TC, 1925'lerin karanlık koşullarını bir daha asla bulamayacak, halkımızı sessiz-sedasız katliamdan geçiremeyecektir.

Bugün Kürdistan halkı artık ölümden kurtuluşun tek yolunun ulusal kurtuluş mücadelesini yükseltmekten geçtiğini bilmekte ve bu ruhla mücadele etrafında giderek daha fazla kenetlenmektedir. Yine ARGK gerillaları, düşmanın her türlü saldırı ve komplolarını bir bir boşa çıkararak sürekli yükselen bir atağı gerçekleştirmektedirler. Bugün artık yalnızca Botan'da değil, Kürdistan'ın dörtbir tarafında kurtuluş savaşı giderek boyutlanmakta ve her gün yeni mevziler kazanılmaktadır. Kürdistan artık her gün eylemlerle çalkalanmakta; sömürgecilerin tüm gizleme çabalarına rağmen darbe üstüne darbe aldıkları, buna karşılık ARGK gerillalarının savaş gücünün giderek yetkinleştiği görülmektedir. Gerilla ordusuna toplu katılımlar hız kazanmakta, ARGK nicelik ve nitelikçe bir büyüme atağını yaşamaktadır. Bütün bu gelişmeler 1990 Bahar Atılımı'nın Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi tarihinde önemli bir yer tutacağını şimdiden müjdelemektedir.

❑

Kürdistan Sosyalist Hareketi-TSK Genel Sekreteri Zeki ADSIZ, yakalandığı hastalıktan kurtulamayarak yaşamını yitirdi

Tevgera Sosyalist a Kurdistanê (Kürdistan Sosyalist Hareketi)-TSK Genel Sekreteri **Zeki ADSIZ** yakalandığı kanser hastalığından kurtarılamayarak 17 Nisan 1990 günü hayatını kaybetti. 1948 yılında Bingöl'de doğan **Zeki ADSIZ**, genç yaşta atıldığı devrimci mücadelede çeşitli faaliyetler içinde yer aldı, zaman zaman tutuklanarak düşünceleri ve eylemlerinden dolayı sömürgecilerce yargılandı. 12 Mart döneminde cezaevinde bulunan **Zeki ADSIZ**, daha sonra yürüttüğü gazetecilik mesleği sırasında yazdığı yazılardan dolayı 10 ay hapis, 6 ay sürgün cezasına çarptırıldı. Daha sonraki yıllarda sendikal ve siyasal faaliyetlerini sürdüren **Zeki ADSIZ**, Genel-İş Sendikası Diyarbakır Şubesi başkanlığı ve DİSK 10. Bölge temsilciliği görevlerinde bulundu. 1979'da bir kez daha tutuklandı.

1974 yılından itibaren TKSP saflarında yer alan ve merkez komite üyeliği yapan **Zeki ADSIZ**, 12 Eylül cuntası ardından Doğu Kürdistan ve Avrupa'da faaliyetlerde bulundu. TKSP'nin sağ-reformist yapısıyla çelişen **Zeki ADSIZ**, 1982 sonlarında bir grupla birlikte TKSP'den ayrılarak TKSP-Roja Welat kanadını kurdu. 1986'da TKSP-Roja Welat ile KİP-GBK'nin birleşmesiyle oluşturulan TSK'nin önderliğini üstlendi. Kürdistan'da silahlı mücadelenin temel mücadele yöntemi olduğuna inanan TSK, 1988'de ORK (Ordiya Rizgariya Kurdistan) adıyla silahlı birimlerinin oluşturulmasına geçti. **Zeki ADSIZ** ORK Yüksek Askeri Konsey Başkanlığı görevini de üstlendi. Kürdistan'da silahlı mücadele vermek amacıyla ülkeye giren ORK'nin bir silahlı grubu ülkeye girişten kısa bir süre sonra Uludere'de sömürgeci güçlerle girdiği çatışmada savaşarak şehit düştü.

Zeki ADSIZ, yaşamı boyunca belli ilkelere bağlı kalan ve bu ilkeler uğruna mücadele veren bir Kürdistan devrimcisi olarak onurlu bir yaşam sürme çabası içinde olmuştur. Silahlı mücadeleyi reddeden ve iliklerine kadar işbirlikçi bir hareketten gelmesine rağmen bu reformist-işbirlikçi çizgiden kopmayı göze alabilmiş; uzun ömürlü bir silahlı mücadeleyi örgütleyemediyse de en azından bunun çabası içinde olmuştur. Bu çabalar şüphesiz ki saygı duyulacak çabalardır. Ancak ne yazık ki, fazla yol katedememiştir.

Zeki ADSIZ, Partimiz PKK'nin önderlik ettiği ulusal kurtuluş mücadelesine düşmanlıkta yeminli olan Kürt küçük-burjuva reformistlerinden bir yönüyle daha ayrılmaktadır; o da mücadelemize saygılı ve dost bir tutum takınmış olmasıdır. İdeolojik ayrılıklara rağmen, Kürdistan'da verilen silahlı mücadeleye en azından inkarcı yaklaşmamış, Partimizle dostluk ilişkileri içinde olmuştur. Bu yönüyle de dürüst bir Kürdistanlı'nın sergilemesi gereken tutumu göstermeyi bilmiştir.

Zeki ADSIZ, ideolojik ve politik birçok ayrılıklarımıza rağmen dost gördüğümüz, dostça ilişkiler içinde olduğumuz bir politikacıydı. Yurtseverliği ve Kürdistan halkının kurtuluşu için çabasıyla halkımıza daha çok hizmette bulunabilecekken hayatını kaybetmesi bir talihsizliktir. Inanıyoruz ki, eğer yaşasaydı ulusal kurtuluş mücadelemizle daha da gelişkin dostluklar kurabileceği bir yönde yol alacaktı.

Daha verimli çalışmalar içine girebileceği bir dönemde yakalandığı hastalıktan kurtulamayarak hayatını kaybeden **Zeki ADSIZ**'ın aramızdan ayrılması dolayısıyla ailesi ve dava arkadaşlarının üzüntüsünü paylaşıyor, başsağlığı diliyoruz.

ARGK'DEN EYLEM DALGASI

BEYTÜŞŞEBAP: Ulusal kurtuluş mücadelemize karşı sömürgeci savaşın en azılı işbirlikçilerinden olan Jirki aşireti çetelerine darbe üstüne darbe vuruluyor. Bizzat aşiret reisi çetebaşı Tahir Adıyaman'a yönelik geliştirilen eylemlerden biri daha 27 Nisan günü gerçekleştirildi. Şeker Bayramı'nın ikinci günü Jirkilerin ikinci ağası Hacı Dırbas'a bayramlaşmaya giden ve içinde Tahir Adıyaman'ın da bulunduğu 4 arabalık bir konvoy, Beytüşşebap'ın Berkevir ve Kespiyanîş köyleri arasında ARGK'nin mayınlı pusuna düştü. Mayına çarpan ve ardından otomatik silahlarla taranan ilk iki araç tahrip olurken, içindeki 5 çete de öldürüldü. Öldürülenler arasında Tahir Adıyaman'ın amcası ve kayınbabası olan Çavuş isimli çete ile bir yeğeni de bulunmaktadır. Üçüncü araçta olan Tahir Adıyaman ise pusuya 60 metre yaklaşmışken, ilk iki aracın tahrip edilmesi üzerine geri kaçmayı becermiş ve şimdilik intikam eyleminden kurtulmuştur.

9 Mayıs günü ise, yine Jirki aşiretine mensup olan ve operasyon yapan sömürgeci güçlere kılavuzluk eden 6 çete, Beytüşşebap'ın Turanış (Boğazören) köyü civarında ARGK'li gerillaların pususuna düşmüş ve ölümle cezalandırılmışlardır. Çetelerin silahlarına da el koyan gerillalar kayıp vermeden üslerine geri çekilmişlerdir.

ŞIRNAK: Sömürgeci ordu güçlerine yönelik ARGK eylemleri giderek daha kapsamlı boyutlara sıçrarken sömürgecilerin verdikleri kayıplar da yükseliyor. Şırnak'ın Gundikê Melle (Milli), Xirbikê Bestê (Dedeören) ve Bişireş köylerinde bölük düzeyinde konumlanan sömürgeci güçlere, ARGK birlikleri 25 Nisan akşamı aynı anda birer baskın eylemi gerçekleştirdiler. Ağır silahlarla donanmış olan kalabalık sayıdaki gerillaların 26 Nisan sabahına kadar süren baskın eylemlerinde her üç köydeki askeri binalar yerle bir edilirken, sayısı 50'yi aşkın düşman askeri öldürüldü, birçoğu da yaralandı. Ölenler arasında çok sayıda subay da bulunmaktadır.

ARGK güçlerinin kayıp vermeksizin sömürgecilere böylesine ağır bir darbe indirmeleri Kürdistan halkı üzerinde büyük etki yarattı, sömürgecileri ise büyük bir panik içine soktu. 28 Mart Kararnamesi ardından saldırılarını artırarak sonuca gitmek isteyen sömürgeciler, bırakalım saldırıda olmayı, Kürdistan topraklan üzerinde yaşama imkanlarını dahi artık bulmakta zorlanmaktadırlar.

3 Mayıs günü, çetelerle takviyeli sömürgeci güçler ile ARGK gerillaları arasında büyük bir çarpışma yaşandı. Uludere'nin azılı çete gücü Mala Bayreler ve özel tim elemanlarından oluşan 20 kişilik bir grup, gerilla kılığına girerek Şırnak'ın Avyan (Dereler) köyünden 10 çobanı gerillaların yerlerini göstermeleri için tehdit ettiler. Kendilerini gerilla olarak tanıtan bu çete ve özel tim elemanlarının tehditleri sonucu çobanlar kendilerini gerillaların üslendiği Besta Biga'nın Geliye Baraza (Domuzlar Deresi) mıntıkasına götürdüler. Gerillaların yerini tespit eden bu grup, Hilal, Segirka, Uludere, Osyan (Pervari), Çeman (Beytüşşebap) ve Şırnak'tan takviye kuvvet istedi.

Sayısı binlere varan sömürgeci güçler ve çeteler ile 150 kişilik ARGK birliği arasında akşam saat 5'te başlayan çarpışma 4 Mayıs sabahına kadar devam etti. Gerillaların kahramanca direnişi, sömürgecilerin ağır

kayıplar vermesi ile sonuçlandı. 1'i üsteğmen ve 4'ü subay olmak üzere 36 düşman askeri öldürüldü, düşman cesetlerini helikopterle Şırnak'a kaldırdı. Çatışmada Mala Bayre çeteleri, sömürgecilerin verdiği kimyasal silahları kullandılar. Ancak silahı kullanmayı iyi bilmedikleri için kendilerine de zarar verdiler. Gerillaların direnişi sırasında ve çetelerin arasında patlayan kimyasal silahla 10 çete öldü, 13'ü de yaralandı. Öldürülen çeteler Segirka'ya gömülürken, yaralananlar da hastanelerde sıkı güvenlik altında tedaviye alındı. Bu çatışmada da görüldüğü gibi, sömürgeciler, kendileri ve uşakları eliyle Kürdistan'da yaygın olarak kimyasal silah kullanmaktadırlar

Gerillalar ile sömürgeci güçler ve çeteler arasındaki çarpışmada ayrıca 1 helikopter gerillalarca çarpışma alanına düşürüldü ve içindekiler öldü, yara alan 1 helikopter de çarpışma alanını terketmek zorunda kaldı. Bu helikopterin de çarpışma alanı dışında düştüğü belirtilmektedir.

Stratejik bir tepede konumlanarak gerilla birliğini koruyan 7 ARGK gerillası kahramanca çarpışarak şehit düşerken, sömürgeciler yanlarına zorla aldıkları 10 çobanı da hunharca katlettiler.

Sömürgeciler, bu büyük çarpışmadaki kayıplarını gizlerken, gerilla kayıplarını ise 17 kişi olarak açıkladılar. Böylece hezimetlerini kamuoyundan gizleyip kendilerini başarılı olarak göstermeye çalıştılar. Ancak gerçekleri bilen halk kitleleri sömürgecilerin aldıkları büyük kayıplar ve bir çete odağının daha çökertilmesinden coşkuya kapıldılar ve gerçekleri dörtbir tarafa duyurdular. Çökertilen çete odağı Mala Bayreler'e ait Axyan ve diğer iki köy, daha önce gerillalarca kamulaştırılmış ve yurtsever köylülerin hizmetine verilmişti. Bu nedenle çeteler halkı sürekli tehdit etmekteydiler. Ancak son aldıkları darbe ile bellerini doğrultamaz hale gelmişlerdir.

Diğer taraftan 5 Mayıs tarihinde Şırnak'ın Dergule köyü civarında azılı çetebaşı Mehmet Özden ile bir çetesi daha ölümle cezalandırıldılar. Sömürgecilerin silahlarını almayı reddeden Batuyan aşiretinden olan Mehmet Özden isimli hain 16 yıllık mahkumken, sömürgecilerden silah alıp gerillalara karşı savaşmak şartıyla affedilmiş ve Kürdistan halkına karşı çete örgütlenmesinin başını çekmişti. Bu konumundan dolayı ölümle cezalandırılan çetebaşının cesedi, ibret için yol üzerindeki bir telefon direğine asıldı ve uzun süre burada asılı kaldı.

Yine 10 Mayıs tarihinde Şırnak-Cizre karayolu üzerindeki Kasrik Boğazı'nda pusu kuran ARGK gerillaları bir sömürgeci askeri birliğini pusuya düşürdüler. Pusuya düşen güçlerden 1 teğmen, 8 asker ve 10 köy korucusu öldürülürken, silahlarına da gerillalarca el kondu. Ayrıca 8 araç da tahrip edildi. Tahrip edilen araçlardan bir kısmı askeri araç, bir kısmı da askerlere erzak taşıyan araçlardır. Sömürgeciler her zaman yaptıkları gibi, bu olayda da gerçek kayıplarını gizlediler ve ölülerini 7 kişi olarak açıkladılar.

Pusu eyleminden sonra meydana gelen çatışmalarda 3 gerilla da şehit düştü.

Şırnak'tan ulaşan bilgilere göre, burayı il yaparak özel savaş merkezlerinden biri haline getiren sömürgeciler, her türlü yığınak ve tedbirlerine rağmen, gerillaların yoğunlaşan saldırı eylemleri sonucu ecel terleri dökmektedirler. Memurlar bile, askeri araçlarla ve büyük güvenlik önlemleri altında çalıştıkları dairelere getirilip götürülmektedirler. Bu da göstermektedir ki, sömürgeciler işgalci bir güç olarak Kürdistan'da yaşam şansı bulamamakta ve şehir merkezlerinde de kapana kısılmış bulunmaktadırlar.

23 Nisan tarihinde operasyon yapan yüzlerce kişilik tim, asker ve çete gücü ile ARGK gerillaları arasında Kırkkuyu köyü yakınlarında çatışma çıktı. Saatlerce süren çatışmada ARGK güçleri üstün savaş yetenekleriyle kayıp vermezken, sömürgecilere çok sayıda ölü ve yaralı verdirdiler. Ancak sömürgeciler kayıplarını sadece 1 askerin öldüğü şeklinde duyurdular.

26 Nisan tarihinde de gerillalar Geçitboyu köyündeki bir ajanın evine baskın düzenlediler. Baskında Salih Çoban isimli ajan ve onun gibi işbirlikçi olan oğlu Ayhan Çoban ölümle cezalandırıldılar.

ÇUKURCA: Mayıs ayı ortalarında Çukurca'nın Marusan (Kurudere) köyü civarında, sömürgeci askerlerin her zaman pusu kurdukları bir noktaya erkenden gidip yerleşen gerillalar, pusu kurmaya gelen askerleri kendileri pusuya düşürerek ağır kayıp verdirdiler. Ava giderken gafil avlanan sömürgeci askerlerden 14'ü öldürüldü.

Diğer yandan 10 Mayıs'ta Çukurca merkezindeki tabur, gerillalarca kuşatmaya alındı. Kuşattıkları taburu roketatar ateşine tutan ARGK gerillaları sömürgecilere çok büyük zayiat verdirdiler. Henüz ayrıntıları hakkında bilgi alınamayan eylemin çok boyutlu olduğu ve halkta büyük coşku yarattığı bildirilmektedir.

Öte taraftan Dibek köyü yakınlarında operasyon yapan sömürgeci askerlerle ARGK gerillaları arasında 23 Nisan'da büyük bir çatışma yaşandı. Çatışmada sömürgecilere çok sayıda ölü ve yaralı verdiren gerillalar hiç kayıp vermeden operasyon alanından uzaklaşmayı başardılar.

YÜKSEKOVA: 5 Mayıs tarihinde Dibekli köyüne bir baskın eylemi düzenleyen gerillalar, 4 köy korucusunu ölümle cezalandırarak silahlarına el koydular. Eylemden sonra da köyde pusu kurdular ve takviye için gelen sömürgeci askerleri pusuya düşürdüler; 13 asker öldürüldü. Sömürgeciler kayıplarını kamuoyundan gizlediler.

Sömürgeci askerlerle çıkan çatışmada 1 ARGK savaşçısı kahramanca çarpışarak şehit oldu.

ERUH: Siirt'in Eruh ilçesine bağlı 300 haneli Aval (Tünekpınar) köyünde 10 Mayıs tarihinde bir toplantı yapan ARGK gerillaları köydeki tüm korucuların silahlarını kamulaştırdılar. Ayrıca suçlu bulunan 2 köy korucusunu da ölümle cezalandırdılar.

ŞEMDİNLİ: Şemdinli'nin De (Samanlı) köyünde 14 Mayıs'ta gerçekleştirilen bir eylemde ARGK gerillaları 2 çeteyi ölümle cezalandırdılar.

23 Mayıs'ta da Garâ (Tekeli) köyü yakınlarındaki Mamustanlı Dağı'nda pusu kuran ARGK gerillaları ile sömürgeci güçler arasında çıkan ve 3-4 saat süren çarpışmada 9 sömürgeci asker öldürüldü, onlarcası yaralandı. Helikopterlerin Van'a sürekli yaralı taşıdıkları bildirilmektedir.

Yine, Mayıs ayı ortalarında sömürgeci işgal güçlerinin konumlandığı bir karakola baskın düzenleyen ARGK gerillaları, karakolu imha ederek çok sayıda askeri öldürüp, birçoğunu yaraladılar.

KERBORAN (DARGEÇİT): ARGK gerillaları 5 Mayıs'ta Kerboran yakınlarında yola pusu kurdular. İki araçlık düşman konvoyu pusuya düştü. Her iki araç da imha edildi ve içinde bulunan en az 20 asker ve subaydan çoğu öldü, bazıları da yaralandı. Düşman, kayıplarını gizleyerek sadece 2 askerin öldüğünü duyurdu.

SİLOPİ: 28 Nisan günü Silopi'den Cizre'ye gitmekte olan Halil KILIÇ isimli yurtsever, karşı yönden gelen bir özel tim aracını kamyonuyla ezerek, içindeki özel tim elemanlarını öldürdü. Kamyonuyla Cizre'ye giderken karşıdan özel time ait aracın geldiğini gören yurtsever, ulusal kinini eyleme dönüştürerek kamyonunu özel tim aracının üzerine sürdü. Eylemiyle 6 özel tim elemanını ölümle cezalandıran yurtsever de hayatını kaybetti.

Halkımızın düşmana kini ve davasına sahip çıkışının soylu bir örneği olan bu kahramanca eylemi, düşman özünden boşaltmaya çalıştı ve olaya kaza süsü verdi. Ancak artık ayaklanmalarla sesini haykıran bu yöre halkımızın, düşmana karşı kininin her yerde ve her biçimde eyleme geçtiği gerçeği giderek daha fazla kendini ortaya koymaktadır.

Yine aynı günlerde Silopi'de ARGK gerillaları ile düşman güçleri arasında bir çarpışma meydana geldi. Uzun süren çarpışmada gerillalar 11 özel tim elemanını öldürdüler, birçok tim elemanı ve askeri de yaraladılar.

CİZRE: Serîhildanı ile Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine en büyük desteklerden birini veren ve direnişçi ruhunu dost-düşman herkese kanıtlayan yurtsever Cizre halkının eylemliliği sürüyor.

15 Mayıs Salı günü Cizre halkı kitlesel bir gösteri daha gerçekleştirdi. Uludere'deki bir çarpışmada şehit düşen Cizreli bir ARGK savaşçısının cenaze töreni, binlerce yurtseverin katıldığı büyük bir gösteriye dönüştürüldü. Salı günü yapılan cenaze törenine katılan çocuk-yaşlı, kadın-erkek onbini aşkın kitle ulusal kurtuluş mücadelemizi destekleyen ve sömürgeciliği lanetleyen sloganlar attı. Sömürgeci güçler, olayı kamuoyundan gizleyebilmek ve tepkinin daha da üst boyutlara sıçramasını engellemek için törene katılan ve sloganlar atan kitleye müdahale etmedi.

Diğer yandan Cizre halkının mücadele ruhundan ürken sömürgeciler, yurtseverleri tek tek veya gruplar halinde tutuklama faaliyetine başvuruyorlar. Mayıs ayı başında 11 yurtsever "yataklık ve kuryelik" iddiasıyla gözaltına alındı.

ÇATAK: Son bir yılda ulusal kurtuluş mücadelemizin gözle görülür bir atağa geçtiği Çatak ve çevresinde sömürgeciler özellikle aşiret güçlerine dayanarak ve büyük güç yığarak varlıklarını korumaya çalışıyor. Son dönemlerde daha da yoğunlaştırılan baskı ve tehditlerle koruculuk yaygınlaştırılmaya çalışılıyor. SHP Van İl Başkanı ile aşiret reisi Sadun Ağa'nın başını çektiği koruculaştırma çabalarında sürgün de dahil her yönteme başvuruluyor. Bu tehdit ve çabalar sonucu bugüne kadar 2000 dolayında kişinin silahlandırıldığı bildiriliyor. Çoğu zorla silahlandırılan bu kişilerden ancak 300 kadarının gönüllü silah aldığı belirtiliyor. Silah almayı reddeden köyler ve kişiler sürgüne tabi tutuluyor. Örneğin; Mayıs ayı içinde silah almayı reddeden Graviyan aşiretinin Urulu köyü boşaltılmıştır. Sürgüne tabi tutulanlar Çatak merkezi, Van ve İzmir'e göçettiriliyorlar. Çeteleşmenin başını çeken hain ağa ve işbirlikçiler, silahlandırdıkları her kişi başına sömürgecilerden 100.000 TL. alıyorlar.

Diğer taraftan sömürgeciler Mayıs ayının ikinci yarısından itibaren Çatak'a yeni güçler konumlandırmaya başladılar. Eskişehir'den hava indirme birlikleri, Bolu'dan da komando birlikleri alana aktarılmış bulunuyor. Sömürgeciler tüm bu çabalarla mücadelemizin gelişmesini önlemeyi ve silahlı güçlerimize darbe vurmayı amaçlıyor. Ancak, mücadelemizin giderek yükselmesinin önüne geçemiyor.

Sömürgecilerin koruculaştırma faaliyetine karşı mücadeleyi yoğunlaştıran gerillalar Mayıs ayı içinde Xelîlan aşiretinden çok sayıda korucuyu silahsızlandırdılar.

Diğer yandan 10 Mayıs'tan itibaren yörede yaygın çarpışmalar yaşanıyor. Sömürgeciler yöreye giriş-çıkışları denetim altına alarak zaman zaman yasaklıyorlar.

21 Mayıs'ta ise Çatak-Bey-

tüşşebap-Pervari üçgenindeki Farkinis (Övecek) köyü yakınlarında, Kato Dağı'nda büyük bir çarpışma meydana geldi. Üç sömürgeci bölük ve bir bölük gücündeki çetelerle ARGK gerillaları arasında çıkan çarpışma tüm gün sürdü. Gelen ilk bilgilere göre, 1 çavuş ve 2 asker gerillalarca öldürüldü. Çatışmanın boyutlarının büyük olduğu dikkate alındığında, sömürgecilerin kayıplarının daha fazla olduğu anlaşılmaktadır.

MİDYAT: 21 Mayıs 1990 günü sömürgeci işgal kuvvetleri, yurtsever bir Kürt köylüsünü hunharca katlettiler. Midyat merkeze bağlı 150 hanelik Kerşavê (Budaklı) köyünde Beşir Algan isimli yurtsever köylü sabah namazından sonra çifte gitmek üzere köy çıkışına yönelir. Ancak köyün etrafında pusu kuran özel timler ve askerler tarafından kurşun yağmuruna tutularak katledilir. Asker ve özel timler, daha önceki örneklerde görüldüğü gibi, olaya çatışma süsü vermek amacıyla yurtseverin cesedini dağa götürmek isterler. Ancak silah sesleri üzerine olay yerine giden köylüler durumu görerek müdahale ederler. Kadın ve çocuklar katil asker ve özel timleri taş yağmuruna tutarlar. Kitleye doğrudan ateş etmekten korkan sömürgeci güçler başlarının üzerinden ateş ederek ürkütmeye çalışırlar. Ancak kitle cesedin yerinden alınmasını önler.

Daha sonra öfkeyle Midyat'a doğru yürüyüşe geçen halk kitleleri, şehrin girişinde özel tim, asker ve polislerin kurduğu barikatla durdurulur. Halkın tepkisinin yaygınlaşmasından ürken sömürgeciler, Midyat Belediye Başkanı'nı devreye sokarlar ve köylüler köylerine geri gönderilir. Köylüler, askerlerin cinayetlerinin tespiti için direnişlerini sürdürür ve uzun süre cesedi olduğu yerde bekletirler.

Kerşavê köyü şehit **Mustafa BİLMEN** yoldaşın köyüdür ve halkı yurtseverdir. Kerşavê köylüleri, sömürgecilere karşı koydukları tutarlı tavırla cinayetlere sessiz kalmayacaklarını göstermiş ve halk isyanımızın yaygınlaşacağının kanıtı olmuşlardır.

NUSAYBİN: Nusaybin Lisesi öğrencileri, İşçi sınıfının Birlik, Dayanışma ve Mücadele günü 1 Mayıs'ı boykot eylemiyle kutladılar. Okulu boykot eden öğrenciler yaptıkları gösteride, **"Yaşasın 1 Mayıs"**, **"Yasaklara son"**, **"Kahrolsun faşizm"** sloganlarını attılar. Tüm gün eylemlerini sürdüren öğrenciler, sömürgeci güçlerin tüm saldırı ve tehditlerine rağmen eylemlerinden taviz vermediler.

İDİL: ARGK gerillaları 23 Nisan akşamı İdil Emniyet Amirliği'ne yönelik, roketatarların da kullanıldığı büyük bir saldırı eylemi gerçekleştirdiler. Roketatarlarla dövülen Emniyet Amirliği binası büyük hasar görürken, karşı koyma gücünü dahi gösteremeyen sömürgecilerden çok sayıda polis öldü, birçoğu yaralandı. Sömürgeciler açıklamalarında yalnızca 2 polisin yaralandığını iddia ettiler.

PERVARİ: 23 Nisan günü Pervari'nin Doğanca bucağı Sığırlı mezrasında operasyon yapan sömürgeci güçler, gerillalar tarafından pusuya düşürüldüler. Gafil avlanan sömürgeci askerlerden çok sayıda ölen ve yaralanan oldu. Sömürgeciler kayıplarını, 1 jandarma onbaşısının öldüğü tarzında açıkladılar.

KURTALAN: 13 Mayıs gecesi Saribe köyünün Helere mezrasında 3 kişilik bir ARGK grubu ile sömürgeci güçler arasında büyük bir çarpışma yaşandı. Bir görev gereği Helere mezrasına giden ARGK gerillaları mezrada pusuya yatmış olan özel tim ve askerlerin pususuna düştüler. Son mermilerine kadar direnerek şehit düşen ARGK gerillaları 4 özel tim elemanı ve 6 sömürgeci askeri de öldürdüler.

Çatışmada büyük kayıplar veren sömürgeciler hunharca gerillaların bedenlerine saldırıp parçaladılar. Parçaladıkları gerillalardan ikisinin parçalarını ailelerine teslim eden sömürgecilerin, gerillaları yaralı ele geçirip hunharca işkencelerle katlettiği söyleniyor, yurtseverlerce.

Şehit düşen ARGK gerillalarından **Halit BALTA**, aslen Kurtalanlı olup Batman'da işçilik yapan bir ailenin oğludur. Şehit **Ali AGAL** Beşiri'nin Bazıveren (Kumgeçit) köyündendir. Diğer şehit savaşçının kod isminin **Kendal** olduğu bildiriliyor. Halkımız şehitlerini bağrına bastı, çok sayıda yurtsever, şehitlerin ailelerini ziyaret ederek, başsağlığı diliyor ve onların direnişiyle gururlandıklarını dile getiriyorlar.

BATMAN: 28 Mart Kararnamesi ile il yapılması kararlaştırılan Batman, özel savaş karargahlarından biri haline getiriliyor. Resmi Gazete'de yayınlanan özel bir kararnameyle, Şırnak ile birlikte Özel Hal Bölgesi'ne dahil edilen ve 6 ay süre için özel hal ilan edilerek özel valiliğe bağlanan Batman, il olmanın "nimetleri"nden yararlanmaya başladı! Diyarbakır'da üslenmiş olan 7. Kolordu Batman'a taşınıyor. Böylece Batman, özel savaşın merkezlerinden biri haline getirilmeye hazırlanılıyor.

Diğer yandan, Kararname'de yeralan, Kürdistan'a 90 bin işçi ve memur kadrosunun verilmesi kararının içyüzü de pratikte kendini göstermeye başladı. TPAO (Türkiye Petrolleri Anonim Ortaklığı-Batman Rafinerisi)'ya sivil savunma adı altında 1000 özel "işçi" alınıyor. Bu "işçi"lerin ezici kesimi Türk. Bunların görevi, işyerinin güvenliği adı altında işçileri izlemek, işverene ve askeri yetkililere durumlarını rapor etmektir. Bu "işçi"lerin Rafineri'de görevlendirilmesiyle, her dört işçiye bir muhbir düşmüş oluyor. Böylece, Kürdistan işçisinin candamarı olan Batman Rafineri'sinin etkisiz kılınması amaçlanıyor.

Sömürgecilerin bu yönelimleri sürerken, Batman'daki 100 Mobil işçisi açlık grevi eylemine başladı. İşçiler, ücretlerin artırılmasını talep ediyor ve kötü çalışma koşullarını protesto ediyorlar.

Diğer taraftan, 8 Mart 1990'da silahları gerillalarca alınan Gökçebağ köyü korucularından 8'i tutuklandı. Kemal Çiçek, Adil Demir, Ramazan Demir, Mirza Balık, Hamza Çiçek, Mahmut Aydın, İlhan Demir ve Mehmet Balık isimli korucular, silahlarını direnmeden ve danışıklı olarak gerillalara teslim ettikleri iddiasıyla 3-5 yıl arası ceza istemiyle yargılanıyorlar. Aynı olay nedeniyle gözaltına alınan ve uzun süre ağır işkencelere maruz bırakılan 12 yurtsever ise serbest bırakıldı.

ELAZIĞ: ARGK gerillaları 10 Mayıs tarihinde Elazığ-Tatvan demiryolunu iki ayrı noktada kestiler. Kale ve Suveren-Beyen istasyonları arasında durdurulan iki ayrı yük treni yakıldı. Trenlere yüklenmiş bulunan sömürgecilerin ihraç mallarının imha edilmesiyle sömürgecilere ağır maddi kayıp verdirildi. Ayrıca, gerillaların "dur" ihtarına uymayan ve karşı koymaya kalkışan 4 görevli de ölümle cezalandırıldı.

PALU: Son dönemlerde mücadelemizin giderek gelişme kaydettiği bir alan olan Elazığ'ın Palu ilçesi kırsal kesiminde 20 Mayıs'ta sömürgeci işgal kuvvetlerine yönelik gerçekleştirilen bir eylemde 6 özel tim elemanı gerillalarca öldürüldü. Çok sayıda yaralı da veren sömürgeciler aldıkları darbeyi kamuoyundan gizlediler.

KARAKOÇAN: Mayıs ayı içinde Karakoçan'da meydana gelen bir

çatışmada, ilk ulaşan bilgilere göre, 4 özel tim elemanı ölümle cezalandırıldı. Gerillaların kayıp vermedikleri çatışmanın ayrıntıları henüz öğrenilemedi.

NAZİMİYE: 20 Nisan günü Nazimiye merkezindeki özel tim binasına roketatarlı saldırı düzenleyen ARGK gerillaları, 4 özel tim elemanını öldürüp, 20'ye yakınını da yaraladılar. Kendilerini en çok güvenlikte hissettikleri inlerinde saldırıya uğrayan bu katil sürüsüne vurulan darbe halkımızda büyük coşku, düşmanda panik yarattı.

Yine, Nisan ayının son haftasında Nazimiye'de kurtuluş kuvvetlerimiz ile sömürgeci işgal güçleri arasında meydana gelen bir çarpışmada 1 helikopter düşürüldü. Helikopterdeki tüm askerler öldürülürken silahlarına da el konuldu. Düşürülen bu helikopterle birlikte son iki ay içinde Dersim'de düşürülen helikopter sayısı 2'ye çıktı.

BİNGÖL: Bingöl'ün Çılkani (Yeniköy) köyünde 1 Mayıs günü okul direğinden sömürgecilerin bayrağını indiren köy çocukları, kadın ve gençlerin de desteğiyle yerine ERNK bayrağını göndere çekip dalgalandırdılar. Eylemi haber alan sömürgeciler, kadın, çocuk ve gençlerden oluşan 19 yurtseveri gözaltına aldılar. Bağımsızlık özleminin tüm halkımızı dalga dalga sardığının bir ifadesi olan bu eylem, sömürgecilerin ne kadar çaresiz ve yenilgiye mahkum olduklarının yeni bir kanıtıdır.

Diğer yandan Bingöl'de giderek gelişen mücadelemizi engellemek ve gerillayı halktan koparmak isteyen sömürgeciler, köy boşaltma eylemlerini hızlandırıyorlar. Son dönemlerde çok sayıda köyün baskı ve zorla göçe zorlandığı, bazılarının da boşaltıldığı bildiriliyor.

GENÇ: 3 Mayıs'ta Genç'in Suveren istasyonu yakınlarında bir yük trenini durduran ARGK gerillaları, sömürgecilere ait mallarla yüklü treni yakarak ağır maddi zarar verdirdiler.

AĞRI: Son dönemlerde yoğun çatışmaların yaşandığı Ağrı Dağı'nda 25 Nisan günü meydana gelen bir çatışmada gerillalar sömürgecilere ağır darbeler indirdiler. Gerillalar kendilerini çembere alıp imha etmek isteyen sömürgeci güçlerin amaçlarını boşa çıkardıkları gibi çok sayıda ölü ve yaralı da verdirdiler. Üstün savaş güçleriyle çemberi yaran gerillalar kayıp vermeden çatışma alanından uzaklaşmayı başardılar.

DOĞUBEYAZIT: 17 Mayıs'ta ARGK gerillaları ile sömürgeci güçler arasında saat 17.30'da başlayan ve uzun süre devam eden büyük bir çarpışmada 3 özel tim elemanı ve 15 asker öldürüldü. 5 asker ise kayboldu. Bu askerlerin gerillalarca birlikte götürüldükleri sanılıyor. Sömürgeciler aldıkları büyük darbeye rağmen kayıplarını ısrarla gizlediler.

Çarpışmada ayrıca 3 ARGK gerillası şehit düştü.

KARS: Mayıs ayı başlarında Tuzluca ve Kağızman çevresinde meydana gelen çarpışmalarda gerillalar sömürgeci askerlere çok sayıda ölü ve yaralı verdirdiler. Günlerce süren bu büyük çarpışmalarda aldığı darbeleri sömürgeciler kamuoyundan gizlediler.

URFA: Kırsal kesim ve kasabalarda boyutlanan mücadelemiz kent merkezlerinde de giderek daha fazla gelişme kaydediyor. 1 Mayıs akşamı Urfa Kalesi'ne ERNK bayrağı çekildi. Bombalı süsü verilen bayrak uzun süre asılı kaldı. Sömürgecilerin en çok denetim sağladıkları şehir merkezinde gerçekleşen eylem halkta büyük coşku yarattı.

CEYLANPINAR: 15 Mayıs'ta sömürgeci güçlere yönelik bir saldırı eylemi gerçekleştiren ARGK gerillaları, 1 teğmen, 2 polis ve 1 askeri ölümle cezalandırdılar. ARGK gerillalarının kayıp vermediği eylemin halk üzerindeki etkisi büyük oldu.

Yine, ilk alınan bilgilere göre, 23 Mayıs'ta Ceylanpınar'ın kırsal kesiminde ARGK gerillaları ile sömürgeciler arasında çıkan ve iki gün süren bir çatışmada çok sayıda özel tim elemanı öldürüldü, 4'ü de yaralandı. Ayrıca 2 gerilla şehit düştü. Büyük darbe alan sömürgeci güçler, Mardin ve çevre illerden takviye güç aktararak sonucu lehlerine çevirmeye çalıştılar, ancak başarılı olamadılar.

LİCE: 30 Nisan'da ARGK gerillaları ile özel timler arasında büyük bir çarpışma meydana geldi. Saatlerce süren çarpışmada gerillalar 6 özel tim elemanını öldürdüler, birçoğunu da yaraladılar. Sömürgeciler yaralılarını helikopterlerle Diyarbakır'daki hastanelere taşıdılar. Yaralanan Ahmet Kardal isimli özel tim elemanı da hastanede öldü. Çarpışmayı ve kayıplarını gizleyen sömürgeciler, hastanede ölen özel timin de bir trafik kazasında yaralanıp öldüğünü iddia ettiler.

Ayrıca, son dönemde Lice'de onlarca köy korucusu da gerillalarca silahsızlandırılıp silahlarına el kondu.

KULP: 4 Mayıs tarihinde Kulp'un Kelesor köyüne bir baskın eylemi düzenleyen gerillalar köyün tüm korucularını silahsızlandırdılar. Köy halkı ile toplantı yaptılar. Silahını vermemekte direnen ve katil olan 1 korucuyu da ölümle cezalandırdılar.

DİYARBAKIR: Nusaybin ve Cizre halk ayaklanmalarımızda gözaltına alınan çok sayıda yurtsever mahkeme önüne çıkarılıyor.

Nusaybin'de gözaltına alınan 175 kişiden 145'i bir süre işkenceden geçirildikten sonra serbest bırakılırken 30 yurtsever ise tutuklandı ve haklarında dava açılmak üzere savcılığa sevkedildiler.

Cizre ayaklanmamızda gözaltına alınan 200 kişiden ise 129'u bırakıldı. Tutuklanan 71 yurtsever ise 21 Mayıs'ta mahkeme önüne çıkarıldılar ve halen yargılanmaları sürüyor.

Sömürgeciler, ellerinden her gün biraz daha kayıp giden Kürdistan'ı tutabilmek için halkımızı silah, zorbalık, işkence ve hapislikle sindirmeye çalışıyorlar. Ancak, gözünü kırpmadan ölümün üstüne yürümeyi bilen bir halkı durdurmanın örneğini tarih yazmamıştır, yazmayacaktır.

İSTANBUL: 18 Mayıs'ta İstanbul'un Beyazıt Meydanı civarında sayısı 200'ü aşkın Kürdistanlı yurtseverlerden bir grup, şehit **Haki KARER** yoldaşı ve bedenlerindeki ateşle ölümsüzleşen **DÖRT**'leri anmak için bir gösteri düzenledi. Şehitlerin anısına atılan sloganlar haykıran yurtseverler, bulundukları her alanda mücadeleyi ve şehitleri yaşatacaklarını gösterdiler.

1 Mayıs, sosyalizme ve halkların mücadele birliğine inançla kutlandı

İstanbul 1 Mayıs gösterilerinden

Sömürgeci-faşist Türk rejiminin aldığı olağanüstü önlemlere rağmen, 1990 yılı 1 Mayıs'ı eylemlerle karşılandı. Kürdistan'da 90 Newroz'unda başlayan halk ayaklanmamız Türkiye'de de etkisini gösterdi. Mücadelemiz, başta Türkiye işçi sınıfı olmak üzere, Türkiye halkına da bu çağdışı rejimden kurtulma cesaret ve azmini aşıladı. Kürdistan'daki direnme ve kazanımların derin etkisini hisseden Türkiyeli emekçiler, bu ruhla ve coşkuyla dünya proletaryasının Birlik, Dayanışma ve Mücadele Günü olan 1 Mayıs'ı kutladılar.

1 Mayıs kutlamalarının en çok kitlesel ve çatışmalı geçtiği yer İstanbul oldu. İstanbul'daki hemen hemen bütün işyerlerinde işçiler üretimi durdurdular. Yapılan toplantılarda saygı duruşları yapıldı, 1 Mayıs bildirileri okundu ve yapılan konuşmalarda 1 Mayıs'ın işçi sınıfının mücadelesindeki yeri ve önemi üzerinde duruldu. Bazı işyerlerindeki işçiler de toplantılar sonrası yürüyüşe geçtiler. Olağanüstü önlemler alan polis, yürüyüşçülere coplu ve silahlı saldırılar düzenledi. Bu saldırılar sonucu çıkan çatışmalarda çok sayıda işçi ve öğrenci yaralandı. Çatışmalar en fazla Taksim ve çevresinde yoğunlaştı. Bu çatışmalarda 60'ı aşkın gösterici ya-

Devamı 27. sayfada

Türkiye halkına!

Bugün, Türkiye ve Kürdistan halkını yakından ilgilendiren gelişmeler yaşanıyor. Bir halkın var olma mücadelesinin vahşetle bastırılmasından en basit demokratik haklarına kadar uzatılacak bir plan devreye sokuluyor. Bu dizginsiz saldırıya ilgisiz kalmak, halklarımızın geleceğinin karartılmasına izin vermek demektir. Son günlerde televizyondan, radyodan, basından sık sık duyulan Türkiye emekçi halkının toplumsal kurtuluş mücadelesine ve Kürt halkının ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesine yönelik tehditler, Bakanlar Kurulu tarafından uygulamaya konulan zora dayalı sıkının sıkısı tedbirler ve halkımızın üzerinde dolaştırılan karabulutlar niye?

Bilindiği gibi, Kürdistan'da Newroz'un coşkusunun yaşandığı bugünlerde Nusaybin, Cizre, Kızıltepe, Batman ve diğer il ve ilçelerde Kürt halkının ulusal kurtuluş özleminin dışa vurumu olan intifada ve kepenk kapatma eylemleri devleti çileden çıkardı. Çünkü, son yıllarda her alanda boyutlanan özgürlük mücadelesi temelinde yükselen intifada TC'nin Kürdistan üzerindeki yüzyıllardır süren egemenliğini ve geleneksel politikasını iflas ettirdi. Özgür bir ülke ve halk demokrasisine ulaşma yolunda sokaklara dökülen kadın, çocuk, yaşlı tüm halkın özlemlerine tahammül göstermesi beklenemezdi. Halkın özgürlük mücadelesini, Kürdistan'ın elinden kayması olarak değerlendiren ırkçı-şoven devletin koruyucusu ve kollayıcısı ordu, partilerin derhal bir araya gelerek ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesini bastırmada kayıtsız şartsız destek vermelerini istedi. Bunun sonucu hizaya gelen burjuva siyasal partileri Kürt halkının özgürlük mücadelesinin bastırılmasında derhal milli mütabakata vardılar. Her zaman Kürt halkının mücadelesinin zorla bastırılmasından yana olan burjuva partilerin, egemen güçlerin koruyucusu olan ordu gibi, estirilecek teröre, işlenecek suçlara büyük bir hevesle ortak olmak istemeleri şaşırtıcı değildir. Aslında Türkiye'de gerçek tek siyasal parti gibi hareket eden Milli Güvenlik Kurulu'nun bugüne kadar Türk siyasal yaşamındaki etkisi düşünülürse, diğer siyasal partilerin esas duruşa geçmelerine şaşmamak gerekir.

Partilerin zirvesi sonucunda Bakanlar Kurulu tarafından çıkarılan kararla Türkiye'de oynanan demokrasicilik oyununun sahteliğini çok güzel biçimde ortaya koydu. İktidar-muhalefet çekişmesinin ülkenin önemli sorunlarında söz sahibi olmadığı; siyasal partilerin fazla önemli sorunlarla ilgilenmediği ya da başka yerlerde pişirilen politikaların perde önündeki oyuncuları olduğu anlaşıldı. Türkiye'deki burjuva partilerinin halkın temel sorunlarına çözüm getirmeyeceği bir kez daha açık biçimde görüldü. Çözüm olmayı bir yana bırakalım, halkın ve onun mücadelesinin açık düşmanları olduklarını gözler önüne serdiler. Son kararlar bunun kanıtıdır. Tüm bunlar şu gerçeği bir daha gözler önüne serdi: Türkiye'de ancak; belli odaklara boyun eğmeyen, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkına saygılı olan, egemen güçleri ve gizli iktidar odaklarını hizaya getiren, tasfiye eden devrimci-demokratik halk güçleri gerçek iktidar olabilir ve sorunları çözebilir.

Ceyhan Özel Tip Cezaevi'nde bir görüş günü...

Kürdistan halkının ulusal ve kurtuluş mücadelesinin tüm halka karşı terör estirilerek bastırılmak istenmesi, Türkiye'de demokrasi mücadelesinin saflarını ve gerçek demokratların kimler olduğunu netleştirecek tutum ve gelişmelere yolaçması bakımından da önem kazanmaktadır. Demokrasi ve devrim konusundaki ciddiyet, devletin Kürdistan'daki özgürlük mücadelesini ezmek istemesine karşı gösterilecek tavırla ölçülecektir.

Her dönemde Kürdistan'da estirilen baskı ve terör Türk halkına da şu veya bu düzeyde yansımıştır. 1925 yılında Şeyh Sait ayaklanmasından sonra Kürdistan'da estirilen baskı ve terörün Türkiye'ye yansıması bilinmektedir. Yine Türkiye'de demokratik hak ve özgürlüklerin gelişmesi önünde "Kürt sorununun" çözümsüz kalmasının çok önemli bir engel olduğu bugün tüm devrimci-demokratik güçler tarafından teslim edilmektedir. İşte bugün Kürdistan'da ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesine yönelik terör ve faşist tedbirlerden Türkiye halkı ve işçi sınıfı da nasibini şu veya bu biçimde alacaktır. Nitekim Türkiye'de bazı çevreler Kürdistan'la ilgili alınan tedbirlerin Türkiye'ye yansıtılmasından rahatsız olduklarını ortaya koymuşlardır. "Başka ulusu ezen bir ulus özgür olamaz" deyimi, bugün bir daha doğrulanmaktadır.

Türkiye Cumhuriyeti, özellikle son yıllarda Kürdistan'daki ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesinin nitelik bir gelişme göstermesi karşısında faşizan tedbirlerin uygulandığı özel bir savaşı uygulamaya sokmuştur. Türkiye'deki tüm politikalar -ekonomik, diplomatik, politik- bu özel savaşın hizmetine koşulmuştur. Özel savaşın sürdürülmesi için alınan tedbirlere harcanan milyarlar, daha doğrusu özel savaşın hizmetine göre işleyen ekonomi politika enflasyonu körükleyerek ekonomik bunalımı derinleştirmekte, bu da halkın sırtına ağır yükler getirmektedir. 10 Nisan'da yürürlüğe giren Bakanlar Kurulu kararı özel savaşa milyarlar aktararak Türkiye halkının cebini daha da boşaltmış, sofrasındaki ekmeği biraz daha küçültmüştür.

Kürdistan halkının ulusal kurtuluş mücadelesine karşı Olağanüstü Hal, Özel Valilik, Özel Kolordu, Özel Tim, Pişmanlık Yasası, Koruculuk, Kelle Avcılığı, tüm Kamu Personeline Olağanüstü Hal Tazminatı ve daha başka birtakım tedbirler uygulanmaya konmuştu. Bunlar yetmemiş, geçmişte olduğu gibi devlet eliyle halkın üzerinde yüzyıllardır egemenlik kurmuş aşiret reisleri ve ağalar örgütlendirilerek halkın üzerine sürülmüştür. Yani tüm bu uygulamalarla yüzyıllardır halklara karşı uyguladığı ezme politikasını bir daha yaşama geçirerek sorunu böyle çözmek istemiştir. Bu anlayışladır ki, Nusaybin, Cizre'de halkı katlederek intifada ve kepenk kapatmayı durdurmaya çalışmıştır. Ne var ki o güne kadar uyguladığı tedbirler kitle hareketi dahil tüm alanlardaki özgürlük mücadelesini önleyemeyince, uyguladığı faşist teröre yenilerini eklemiştir. Bu tedbirlerin bazılarının ne anlama geldiğini izah edelim:

Basına sansür koyarak, özellikle de sosyalist basının sesini kısarak Kürt halkını daha rahat ezmenin ortamını yaratmak istiyor. "Tüm yayınlar devletin baskı ve şiddetine göz yummalı, yoksa ezerim" diyor. Zaten sürüngen basın devletin baskısına dün olduğu gibi bugün de göz yummaya hazırdır. Yapılmak istenen, Kürdistan'daki gelişmeler hakkında özel valiliğin verdiği bilgiler dışında halkın bilgi almasını engellemek ve düzen savunucusu burjuva basını yönlendirerek zulme uygun ortam hazırlamaktır. Yine bu kararlarla istediği aileyi ya da köyü en kısa zamanda yerinden ve yurdundan ederek mecburi iskana tabi tutacaktır. Birkaç yıldır devlet baskısı nedeniyle Türkiye'deki il ve ilçelere göçenlere, bu defa resmi olarak sürgün ve iskana tabi tutulan yüzbinler eklenecektir. Yine, insan öldürmek, bu tür kararlarla bir tür güvence altına alındığından, "ha bir köpek, ha bir Kürt öldürmüş" anlayışıyla öldürülen insan manzaraları, doğal bir görüntü olarak karşımıza çıkacaktır. Kürdistan halkının özgürlük mücadelesini bastırmakla görevlendirilmiş valiliğe, mahkemeler üzerinde etkili olma hakkı verildiğinden, binlerce Kürt insanı sorgusuz-sualsiz esir kamplarına gönderilecektir. Cezaların iki kat arttırıldığı düşünülürse, binlerce Kürt insanı yaşamını esir kamplarında geçirmek zorunda kalacaktır. Özcesi, Kürdistan halkının ulusal kurtuluşa gönül bağlılığı, ulusal özlemleri dile getirmesi, öldürülmesi ya da yıllarca dört duvar arasında tutulmasına yol açabilecektir. Böylece intifadaya katılan kadın, çocuk, yaşlı, düşman muamelesi görecek, estirilen terörden fazlasıyla nasibini alacaktır.

Tüm anlatılanlardan anlaşılıyor ki, Kürt halkı üzerinde akla hayale gelmedik baskı uygulanacaktır. Bir yandan ulusal ve toplumsal kurtuluş özlemiyle ayağa kalkan halk, diğer yandan bir halkın en doğal ulusal, sosyal, siyasal alanda eşitlik, özgürlük, bağımsızlık mücadelesini ezmeye çalışan ırkçı-şoven politika uygulayıcıları. Bu durumda demokratım, çağdaş insanım diyen her insanın bir tarafta yerini alması zorunludur. Ya Kürt halkının yanında olmak ya da ona karşı yapılacak zulümden; suskunluk, Kürt halkına karşı işlenecek suçlara ortaklık yapmak olur, suçu işleyenlere cesaret vermek olur. Ötesi Türkiye halkının kendisini de köleleştiren, baskı altına alan bu devlete boynunu uzatması olur. Almanların, egemen güçlerin temsilcisi olsa da Hitlerin yaptıklarından dolayı eziklik duymalarını Türk halkı yaşamak istemiyorsa sesini yükseltmeli, Kürt halkına dost elini uzatmalıdır.

Bir Kürdistanlı idam edilince Türkiye halkının hangi çıkarı korunacaktır?! Binlerce Kürt insanı işkence görürse, esir kamplarına sokulursa Türkiye halkının hangi sorunları çözülecektir. Türkiye halkının cebinden çıkan milyarlarca parayla tank, top, tüfek alınırsa ve bunlarla Kürdistan halkının özgürlük özlemi ezilmek istenirse, Türkiye işçi sınıfının, Türkiye aydınının ya da gencinin, özcesi tüm halkın hangi çıkarları korunacaktır?! Kürt ulusunun kaderini tayin hakkı gerçekleşirse Türkiye halkının hangi ulusal, siyasal hakkına halel gelecektir?! Ya da Kürdistan halkı özgürlüğüne kavuşursa Türkiye halkının hangi ulusal ve siyasal çıkarını elinden alacaktır?! Tüm bunlara olumlu yanıt vermek imkansızdır. Aksine Kürt halkının üzerindeki baskı kalkar, ulusların kendi kaderini tayin hakkı gerçekleşir ve Kürt halkı özgürlüğe kavuşursa Türkiye'deki demokrasi ve ekonomi dahil birçok alandaki tıkanıklık çözülecek, Türkiye halkı geleceğine daha umutlu bakabilecektir. Bunun da yolu devrimci mücadeleden geçer.

Türkiye halkının Kürdistan halkının köleleştirilmesinden çıkarı yoktur, olamaz da. Bu nedenle, Kürdistan halkının özgürlük mücadelesini ve kendi kaderini tayin hakkını desteklemek, demokratım, çağdaşım diyen her insanın görevidir. Bu tutum aynı zamanda Türkiye ve Kürdistan halklarının dost olmasının, kardeşçe ilişkiler içerisinde olmasının da en etkili aracı olacaktır.

Bu nedenle, biz Türkiyeli ve Kürdistanlı devrimciler Türkiye halkına bu çağrıyı yapıyoruz:

Kürdistan halkına uygulanacak ırkçı-şovenist terör uygulamalarına karşı çıkalım. Basına sansür konularak, halk güçlerinin diline ket vurularak, zor ve baskının pervasızca uygulanmasına karşı çıkalım. Kürdistan üzerine ölü toprağı serpilmesine izin vermeyelim. Kürt halkı üzerine daha kolayca cinayet ve suç işlenmesi çin Türkiye halkının ortak ve alet edilmesine karşı çıkalım. Emekçilerin boğazından kesilerek, silaha ve özel savaşa milyarlarca para akıtılmasına engel olalım. Uygulamaya konulan politikaları boşa çıkararak, Kürt halkına dost olduğumuzu gösterelim. Doştluğun, kardeşliğin ciddi sınavları bugünlerdedir.

Yukardaki tüm görevler seni bekliyor. Çünkü her şeyden önce Kürdistan ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesi, aynı zamanda Türkiye halkının özgürleşme mücadelesidir. Bu mücadele yine aynı zamanda Türkiye'deki devrimci-demokratik mücadeleye büyük imkanlar sağlayan bir potansiyeldir. Potansiyelden öte, Türkiye devrimci-demokratik hareketinin gelişeceği maddi ve manevi zemindir. 12 Eylül'de bastırılan Türkiye devrimci-demokratik hareketine sağlıklı bir soluk aldırmadır. Yani onu yeniden ayağa kaldıracak iklimi ve olanakları yaratmaktır. O halde seni baskı ve sömürüye tabi tutan burjuva düzeniyle savaşarak, kendi mücadelen olan Kürdistan halkının özgürlük mücadelesine ve ulusların kendi kaderini tayin hakkına sahip çıkalım.

CEYHAN ÖZEL TİP CEZAEVİ TUTSAKLARI ADINA:

TİKB (Tahsin Alpşar), PKK (Selim Çürükkaya), THKP/C ACİLCİLER (Salman Altınöz), DEV-SAVAŞ (Hüseyin Gevher), THKO-TDY-DİRİLİŞ (Hasan Akbaba), TKEP (Nihat Şeker), TBKP (Ekrem Ertik), TKP-ML HAREKETİ (Hüseyin Çapartaş), TDKP (İlker Dilcan), KAWA (Fahri Işıksal), TİKH (M. Şah Yıldırım), PPKK (Mehmet Cibran), TKP-ML-TİKKO (Ramazan Kılavuz).

Impressum
V.I.S.d.P.:
A. Sarı
Vogelsangerstr. 286
5000 Köln 30

Yazışma adresi
SERXWEBÛN
Postfach 10 16 83
5000 Köln 1

Hesap numarası
Stadtsparkasse - Köln
A. Sarı
Konto Nr.: 1 74 21 96
BLZ 370 501 98

Avusturya	**22.50 s.**
Belçika	**75.00 bfr.**
Danimarka	**10.00 dkr.**
Fransa	**7.50 ff.**
Hollanda	**3.75 hfl.**
İngiltere	**0.90. £.**
İsveç	**7.50 skr.**
İsviçre	**3.00 sfr.**
Norveç	**10.00 nkr.**

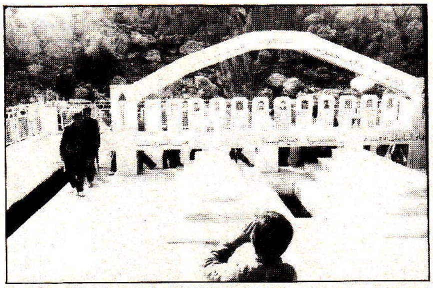
PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın, "PKK Ortadoğu Şehitliği"nin açılış töreninde yaptığı konuşma:

DOĞRU YAŞAM ŞEHİTLERİN KENDİLERİDİR

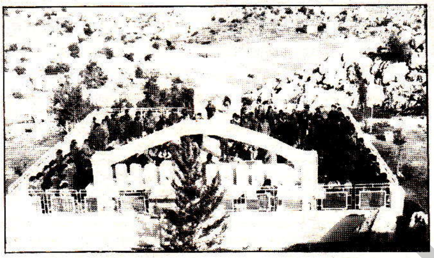
Tüm şehit anne ve babaları! Tüm şehitlerin yoldaşları! Parti tarihimizde ilk defa şehitlerimiz için böyle bir yer hazırladık. Burda, yurtdışında böyle bir yeri ilk defa hazırladık. Tarihimizde şimdiye kadar ülke içinde ve dışında birçok şehit verdik. Halkımız şehitlerin halkıdır. Onların acısı budur. Biz bu acının üstünde büyüdük. Bizim halkımız kadar şehit veren hiçbir halk olmamasına rağmen, halkımız bunun karşılığını alamamıştır. Bu, halkımızın acısını daha da arttırmaktadır. Burada biz böyle bir şehitliği yapacak kadar şehit vermeyi istemezdik. Bu yeri dışarıda yapmayı hiç mi hiç istemezdik. Amacımız buydu. Fakat gerçek olan, mücadelenin bizden içte de, dışta da şehit istediğidir. Eğer biz burada bu kadar şehidimizi vermeseydik, bunca işi de yapamazdık. Bu şehitlerimiz, her şeyden önce bizim dost halklarla bağlarımızın kurulmasını, birlik ve dayanışmanın gelişmesini sağladılar. Bizim ismimizi dost halklara duyurdular. Bunun için buradaki şehitlerimiz en değerli şehitlerimizdirler.

Ülkede düşman; şehitlerimizi yıkamadan, kefensiz toprağa gömüyor. Düşman korktuğu için bunu yapıyor. Bu, düşmanın korkusudur. Bizim şehitlerimizden, ölülerimizden bile bu derece korkuyor. Bu, şehitlerimizin büyüklüğünü gösteriyor. Şehitler üzerine çok şey söylendi ve her zaman da söylüyoruz. Gerçekten insan şehitler için, "öldüler" diyebilir mi? Biz bunun üzerinde çok durduk. Yaşamımıza bakıyoruz, tarihimize bakıyoruz; yaşamın ne olduğunu, ölümün ne olduğunu çok iyi görüyoruz. Eğer insan üzerinde daha derin durursa, halkımızın üzerinde yürüdüğü yol, yaptığı şey ölümdü. Daha önce, şehitlerden önce içinde olduğumuz yaşam neydi? Biz yaşadığımızı sanıyorduk, ama derinliğine baktığımızda gerçekten ölü olan bizdik. İnsan kendi durumuna baksın, kesinlikle diyemez ki, "biz yaşamı temsil ediyoruz." Gerçekte, ölüm nedir? Eğer şerefli, seni yücelten, sana ait olan bir yolda değilsen kesin gidersin, vurulursun. Sen de öldürürsen, vurursan, o zaman olur. Fakat diğer biçimiyle ölümün fazla bir kıymeti olmaz. Ama eğer insan büyük bir amaç uğruna, tüm yaşamını sonuna kadar adarsa ve bu yolda şahadete ulaşırsa buna ölüm denilmez. Bu yaşamdır, yaşamın ta kendisidir. Biz bunun için diyoruz ki, burda gerçekleşen yaşamdır. Bu yolda düşen şehitler ölümsüzdür. Bu gerçektir ve doğrudur. Niye doğrudur? Düşman her türlü zoru altında, her türlü hükmü altında her gün yerin altına sokuyor, her gün insanı şerefsizleştiriyor; bu hüküm, bu düzen altında yaşam ölümden bin kat daha kötüdür. Ve bizim yaşamımız da böyleydi. Şimdiye kadar, dirildiğimiz, şehit vermeye başladığımız ana kadar da halimiz böyleydi. Onun için insan, "o yaşamadı ve PKK şehitleri ölmüş" diyemez. Bu söylenemez. PKK'nin ortaya çıkışından bugüne kadar, ilk şehitlerden bugüne kadarki şehitler halkasına baktığımızda, bir hakikat ortaya çıkar ki; ülke kansız, şehitsiz kurtarılamaz.

En zor olay, insanın şehit vermesidir ve biz bunu yaptık. İlk şehidimizi verdiğimiz zamanı iyi hatırlıyorum. Haki'yi şehit verdiğimiz zaman sanki dünya başımıza yıkıldı. Sanki gök üstümüzde ters döndü. Tabii ki mesele, hazır olmadığımız bir anda bir arkadaşın aramızdan ayrılması değildi. Mesele; dökülen kana nasıl sahip çıkılacak? İlk atılan adımlar devam ettirilecek mi, ettirilmeyecek mi? Oluşturduğu birlik yürüyecek mi,

Ortadoğu şehitlerimiz: A. Kadir ÇUBUKÇU, Veli ÇAKMAK, Emin YAŞAR, Şerif ARAS, Kemal ÇELİK, Mehmet ATMACA, Semir AHMET, İrfan AY, Abdullah KUMRAL, Mustafa MARANGOZ, Şahabettin KURT, İsmet ÖZKAN, Hasan BİNDAL, Haydar EROĞLU.

yürümeyecek mi? Yıkılacak mısın, yıkılmayacak mısın? Eğer sen burada kendi şehitlerinin kanı üzerinde durmazsan, onların kanına sahip çıkmazsan, ondan sonra nefes bile alamazsın. Düşman da üzerimize geldiği ve ilk yoldaşlarımızı böyle şehit ettiği zaman istedi ki biz böyle yapalım, kendimizi uzaklaştıralım, pişman olalım, eski yaşamımıza dönelim. Amacı buydu. Biz bunu başlangıçta farkettik. Arkada devlet var ve her yönüyle üzerimize geliyor. O halde biz de kan üzerinde yürüyeceğiz. Mücadelemizi daha da yayacağız, genişleteceğiz, bir adım daha ileriye atacağız. Bunun dışında şehitlerin anısına sahip çıkamazdık ve biz de öyle yaptık. Orda insan tek bir şey söyleyebilirdi: İlk şehidimizin anısına bağlılığın bir gereği olarak dedik ki, "PKK'yi kuracağız, ilan edeceğiz." Ne kadar yetersizliklerimiz de olsa, ne kadar hazır da olmasak, Partiyi, Partiya Karkerên Kurdistan'ı ilan edeceğiz." Onların anısına sahip çıkmak ancak PKK'yi ilan etmekle mümkündü. Başka türlü anıya sahip çıkılamazdı ve öyle de yaptık.

Şimdiye kadar ispatlanan ne oldu? Kendi şehitlerinin anısına, yerinde ve zamanında mücadeleyi yükselten, anılarına anında sahip çıkan, büyük bir davanın sahibi, yürütücüsü olur. Onlar büyük bir yaşam, halkın tümünün yaşamı olurlar. İnsan kendi tarihi üzerinde bir kez daha durduğunda, yine Parti tarihi üzerinde durduğunda rahatlıkla diyebilir ki, bu tarih şehitlerin tarihidir. Hepimizi bırakalım, bu tarihi kendi kanlarıyla yazanlar şehitlerin kendileridir. Bazıları belki kötü yola girer, belki bazıları kendilerini kandırır ve kendileriyle oynar, belki bazıları döner ama, şehitler için dönmek yoktur; şehitler için düşmek, şehitler için teslim olmak, şehitler için korku yoktur. Bunun için de diyoruz ki, bizim esas ve daimi önderlerimiz şehitlerimizin kendisidir. Eğer sen tamamen şehitlerine dayanarak kalkıyorsan, bu böyledir. Kendi şehitleri üzerinde ucuzca duran, onları erken unutan, anılarına sahip çıkmayanlardan daha namussuz kimse yoktur. Kendi şehitlerinin kanı üzerinde küçük he-

saplar yapan, onları hem unutan ve hem de basit bir yaşam peşinde olan, bunu onların kanı üzerinde yapmak isteyen, kötünün en kötüsüdür. Biraz kendisini tanıyan bir insan, onların yoldaşıyım diyen bir insan, her şeyden önce onların anısına sahip çıkmalıdır. Belki her şeyi yapabilirler, her türlü yetersizliğe girebilirler. Fakat şehitlerin emirleri karşısında yüzde yüz yürünecektir. İnsan şehitleri böyle anmalıdır. Şimdiye kadar yürüttüğümüz önderlikte şehitlerimizi asla unutmadık. Ben kendim, ilk şehitlerimizden şimdiye kadar, çevremde ne kadar farklı yaşam yolları vardıysa da "her şey onların yolunda" dedim. İlk büyük eylemim vardı; bir şehidi kaldırdım. Ankara'da ilk önce, onu düşmanın elinden alalım dedik. Bir Kürt şehidiydi. Gittik, zorla düşmanın başkentindeki mezarlıktan aldık, bir tabut yaptırdık ona. Çevremiz polislerle dolmuştu. Şehidin babası ve ben kendim o şehidi Ankara'dan ülkeye kadar getirdik ve yaklaşık on bin kişiyle birlikte yürüdük. Biz, PKK'yi böyle başlattık ve ondan sonra kendimizi bu biçimde şehitlerimize bağlayarak bugüne kadar ulaşabildik. Ama bakıyorum, siz kendinizi onların yaşamları içinde eritmiyorsunuz. Onlar şehit düştüklerinde, "onlar gittiler" deniliyor. Oysa böyle değil. Bu görüşü, bu yaklaşımı kabul eden, büyük yanlışlık içine giriyor.

25-30 yaşında gencecik insanlar, gençler, kızlar toprağa düşüyor. Bunlar unutulur mu? Unutursanız kendinizi anlamlı bir yaşamdan yoksun bırakmış olursunuz, kendinizi düşürürsünüz, belki de kendinizden haberiniz olmaz, bu durumda da iflah olmazsınız. Bu doğrudur. Neden unutuyorsunuz, neden başınız hep önünüzdedir? Neden hatalara düşüyorsunuz? Tüm bunlar kendi kendinize sahip çıkamamanızdan kaynaklanıyor, şehitlerimize sahip çıkmamanızdan kaynaklanıyor. PKK'de niye savaşı sonuna kadar götüremiyorsunuz? Şehitleri tanımıyorsunuz da ondan. 1000'in üzerinde şehidimiz var. Bu şehitlerimiz diğer şehitlere benzemiyor. Bunlar karanlığın içinde tek başlarına, yü-

reklerine dayanarak o büyük zulüm, büyük korku ortamından kalktılar, buna cesaret ettiler, yaşamlarını feda ettiler sizin için. Bu gerçekten daha büyük gerçek, bu mücadeleden daha büyük mücadele yoktur. Evet, başka halkların da şehitleri çoktur. Ama binlerce kişilik orduları vardır. Güçleri düşmanın gücünden az değildir. Onun için ne kadar şehit verseler de zahmet değil onlar için. Ama bizim için öyle değildir. Bizde bir insanı şahadet yoluna koyuncaya kadar, Kürt halkı için -o Kürt ki kendisini unutmuş, sadece kişiliğini değil, ismini bile unutmuş, hep kendisinden utanmış ve başını hep öne eğmiş, hep kendisinden kaçmış, en önemli meselesini hep unutmuş, yurtseverlik, özgürlük meselesini unutmuş, kimse buna kıymet bile vermemiş- bir insanımızı şahadet yoluna koyuncaya kadar büyük çaba veriyoruz.

Bu dönemde düşman da bir taraftan, "sen bir adım atıyorsun, ben de seni yutacağım" diyor. Düşman bu, üzerine geliyor. Kendisini böylesine kaybetmiş, kendinden böylesine uzaklaşmış başka halk var mı? Şehitlerinden uzaklaşmış bir halk var mı? Düşman bu kadar güçlü üzerimize geliyor. PKK şehitleri bu ortamda doğdular. İnsan şehitleri unutmaz, onları unutmamalıdır. Onları unutmamak, hatırlayıp ağlamak değildir. Bu ayıptır, şehitlerin huzurunda PKK'de ağlamak ayıptır. İnsan şehitlerin huzurunda kendisini güçlendirmelidir. Ancak böyle yapılırsa, "şehitleri andık" diyebiliriz. "Şöyle biriydi, şöyle yürüyordu, şöyle konuşuyordu" demek, şehitleri anmak değildir. Hayır, gece-gündüz, her gün şehitlerle birlikte olur insan. Bu ne anlama gelir? Bu, nefes nefese her an güç büyütmek, savaşı yükseltmek anlamına gelir. Bunun dışında, şehitleri anmak mümkün değildir. Şehitlerin sahipleri çok değil, şehitlerin arkadaşları çok değil, kıymetini tam bilmiyorlar. Neden bilmiyorlar? Gerçekten tek bir kişi desin ki, "ben şehitler için varım" o tek başına bir yaşamdır. Kişi şehitlerin gücünü arkasına alırsa, onların huzurunda yola çıkarsa, kimse onun önünde engel olamaz. Biz her zaman söylüyoruz; kendinizi güçlendirmek mi istiyorsunuz, o halde, şehitlerimizi temsil edin. Ben bir şehit için söyledim ya, PKK'li de değildi ama ona sahip çıktık. Halkı ayağa kaldırdık. İlk şehidimizin anısını yerine getirdik; PKK'yi ilan ettik. Şehit Mazlum'u andık; ülkeye erken dönüşü gerçekleştirdik. Şehit Mahsum KORKMAZ'ı andık; eskiden ülkede on kişi barınamıyordu; dedik ki, silahlı 50 kişi, 100 kişi gece-gündüz kalacağız ve kesinlikle çıkmayacağız. Önümüzdeki yıllarda, onların anısına amacımıza ulaşacağız diyorum. Agit'in anısının gereklerini, gücü on misline ulaştırarak yerine getireceğiz dedik. Gerilla oluştu, O'na sahiplik ettik. Şehit düşenler bunu yerine getirdiler. Tüm arkadaşlar için dilerim ki, "biz de bazı şeyler yaptık, biz de şehitleri andık" diyebilsinler. Bizim en büyük görevimiz neydi? Gece-gündüz demeden mücadelemizi güçlendireceğiz dedik. Madem ki hedef budur, ne kadar yokluk olursa olsun biz yine de var edeceğiz. Biz öyle yaptık. Birçoğu böyle değil. Bizim önderliğimiz zaten siyasi olarak güçlüdür. Bunu biz mi yarattık? Hayır, her şeyden önce şehitlerin yaşamı, bizim için bir emirdir. Biz onların emirleri doğrultusunda yürüdük. Ben kendim mücadeleyi bu aşamaya vardırdım. Bu neyi ispatlıyor? En büyük kuvvet,

şehitlerdir. Ben bunu söylüyorum. Benim şehitlere olan bağlılığım, ortaya çıkardığım mücadele ve yürüttüğüm iştir. Her şeyden önce neden budur diyorum. İnsan kendi yoldaşının kanını unutamaz. Unutmak, insanın yanlışlıklara girmesidir, erken düşmesidir, erken şehit olmasıdır.

Şehitlerin istediği yaşam nedir? Erken düşmeyeceksin, çok gelişeceksin, günbegün düşmanı vuracaksın, ondan alan kurtaracaksın. Şehitlere bağlılık gerçekten budur. Onlar ne diyor: "biz mücadeleyi belli bir aşamaya kadar getirdik, bundan sonra siz devam ettireceksiniz, erken şehit düşmeyin." Şehitler bize şunu emrediyorlar: "Daha erken yürüyün, yanlışlıklara, eksikliklere az düşün. Bizi düşüren eksiklikler farklıydı ama düşürdüler, siz düşmeyin." "Bizim dönemimiz dardı, olanaklar da azdı. Bundan sonra imkanlarınız çoktur. Bizim kanımız üzerinde imkanlar çoğalmıştır. Biz kan verdik size, siz üzerinde yürüyün" diyorlar. Bu ne anlama gelir? Bu, onların emirleri, manevi komutanlıkları altında yürünmesi anlamına gelir. Bunun dışında insan hiçbir şey anlayamaz. Eğer bağımsızlığı, özgürlüğü yaratmak istiyorsak, tamamen Kürdistan şehitlerinin, PKK şehitlerinin etrafında kenetlenmeliyiz ve kendimizi bir güç haline getirmeliyiz. O arkadaşlar ki, her biri birer kahraman gibi. Onları kelimelerle ifade etmek olanaksızdır. Onları erken unutmak, onlar için "gittiler" demek hakarettir, büyük bir hakarettir. Şehitler karşısında içine girilebilecek en büyük namussuzluktur. Her şeyi yapın, oyun oynayın ama şehitlerimizin üzerinde bu biçimde durmayın. Her bir arkadaşımız şehit düştüğünde, yaşamla ölüm içiçe gelip eşitleniyor bizde. PKK'nin yaşamında biz bir şey çıkardık ortaya; ölü kimdir, yaşayan kimdir? Her şeyden önce, kalan arkadaşlar ve tüm Kürdistan halkı, onların amaç ve arzularını yerine getirmezlerse, onların yaşama hakları yoktur. Benim yeminim böyledir. Ve onların yolunda onlarca şehit vereceğiz. Halk ölüm korkusundan kurtulacak, kurtuluyor ve kendisini şehitlere ulaştıracaktır. Eskiden mesafeler birbirinden çok büyüktü. Öleni erken unutuyorlardı, kalanlar da zaten kendilerini ölümden çok uzak tutuyorlardı. Fakat bu bir aldatmacaydı. Kendi mücadelemizle bu gerçeği ortaya çıkardık. Bizim mücadelemizde ne ölüm öyle ölümdür, ne de yaşam öyle yaşamdır. Ne biz öyle yaşamı kabul ederiz, ne de öyle ölümü kabul ederiz. Biz bunu ortadan kaldırdık. Bir yerde biz, ölümü ortadan kaldırdık. O sahte yaşamı ortadan kaldırdık.

Şimdi biz buraya 10-15 şehidin resmini asmışız. Onlara bu mezarlığı yaptık. Onlar binlerce şehitleri sadece temsil ediyor, bir semboldürler. Onların yaşamına bakıyorum, onları hatırlayıp anıyorum. Ben olanca gücümle her şeyi yapacağım. Şehitlerin istedikleri neydi, verdikleri son nefes ne uğrunaydı? Geriye kalanlar da canlarını sizlerin uğruna vermesini bilecekler. Ölümleri sizin uğrunuza olacaktır. Yaşamları da yine sizin içindir. Şehitleri tanıyan biri, şehitlerin yoldaşı olmak isteyen biri bundan başka bir şey diyemez, başka yeminler içmez.

Tarihte şehitler vardır. İslamiyet tarihinin şehitlerine bakıldığında, bizim şehitlerimiz onlara çok benziyor. Şehit Hamza, şehit Hasan onlar gibiydi. Şimdiki şehitlerimiz bu asrın kiri üzerine, tüm insanlığın içinde

bulunduğu kirin, pasın üzerine yürüyen şehitlerdir. Üzerimizde oluşan o kir-pas, en kötüsünden bir kirdi. Biz çok iyi biliyoruz ki, dünyanın tüm kiri üzerimizdedir. Dünyanın zulmü, kötülüğü, baskısı, sömürüsü ne varsa, üzerimizde vardır. Bu az bir olay değildir ve islamiyet tarihindeki cehalet işte budur, şehitlerimiz buna karşı kalkmışlardır. İnsan, düşmanını tanımalıdır. Düşman, sadece Türk faşizmi değildir. Hayır; dostlar vardır. Kürdistan'ın içinde de, dışında da her halkın dostları vardır. Bir tek halkımızın dostları azdır, hele dışarda hiç yoktur. Bunun için şehitler sadece gerçekler üzerinde yürüyor. Ellerindeki tek silahları yaşamlarıdır. En büyük silahları budur ve bunu da veriyorlar. Şehitlere layık olmak için daha çok şey yapılmalıdır. Bu dönemden daha zor bir dönem yoktur. Kürdistan halkı kadar kendisini kaybetmiş, kendisini güçsüz bırakmış, kendisinden bu kadar uzaklaşmış bir halk var mı? Yok. Şehitler bu noktadan kalkıyor, onlar bu noktada hakikati temsil ediyorlar. Temiz bir yaşamı, insan şerefi diyebileceğimiz bir yaşamı temsil ediyorlar. Bu az değildir. Geriliklerinize sevdalanmayın, eski geçmiş zemine bakmayın, eski yaşamı arzulamayın. Onlar hiçbir şey değildir, hiçbir değeri yoktur. Eski geri yaşam beni kalkmaya zorladı. Benim kendi kalkışımda en büyük etkiyi bu yaşam yaptı. Ben o yaşamdan kaçtım. O kadar korkuyordum o yaşamdan, sıkılıyordum, nefret ediyordum. Benim o yaşamdan gördüğüm, insanı şerefe ulaştırmadığıdır, bu yaşam bizi PKK'ye ulaştırdı. En büyük adım şehitlerin attığı adım oldu. O eski yaşamdan kurtulmak uğruna en büyük adımı attılar. Bundan ne çıkıyor ortaya? İnsanın her şeyden büyük göreceği, yollarında yürümeyi farz bileceği, şehitler ve onların yollarıdır.

Şimdi PKK'nin birçok şehidi 20-25 yaşındadır. Neden bu böyledir? Bunun bir sebebi vardır. Evet, şimdi ihtiyarlarımız bile kalkmış. Bugün onlar da başeğmiyor, en önde yürüyorlar ama, eskiden böyle değildi. Eskiden yaşlılarımız kendilerini kaybetmişlerdi. Ülke meselesini, namus meselesini unutmuşlardı ve kirin içindeydiler. Eski yaşamın içindeydiler. İyi olmayan şeyler üzerine birbirleriyle dövüşüyorlardı, kavga ediyorlardı. Esas meselelerimize kulak bile asmıyorlardı. Onun için bizde yaşı 50'yi bulan şehit yoktu. Neden? Kendilerini buna ulaştırmıyorlardı, şehit olmuyorlardı. Onların şehit olmayı göze almaları mümkün değildi. Bunun için olmadılar. Bu yüzdendir ki, şehitlerimiz 20 yaşında 25 yaşında, genceciktirler. Temizdirler, doğruları biliyorlar, gerçekleri görüyorlar ve kendilerini erkenden feda ediyorlar. Bunun için feda ediyorlardı. Kimse Kürdistan'ı kabul etmiyordu. Yürekli, en dürüst, insanlığa bağlı kalan, şerefine bağlı kalan, doğru bir yolda bilinçli bir sahiplenmeyi yapan yine bu gençler oldu. Bunlar kendilerini erkenden gerçeklere ulaştırdılar, başka bir şeyi akıllarına bile getirmediler. Devlet var, tehlike var; bunları bile akıllarına getirmediler. Doğrusu da budur. Başımıza ne geliyorsa gelsin. Onların gerçekliğimize verdiği değeri hiç kimse vermedi. Şehitlerimiz bu yolda doğdukları için nimetleri bir kat daha artıyor. Onlar kendi şahısları için tek bir gün yaşamadılar, böyle bir yaşam peşinde koşmadılar. Evim vardır, çocuklarım vardır, bireysel çıkarlarım vardır demediler. Kendilerini büyük amaç uğruna feda ettiler. En büyük gerçeklik böyledir. Burda herkes, "doğrudur, böyledir" diyor. Ama şehitlerin kanıyla yazılan bir şey daha kıymetlidir. Şehitlerin kanıyla belirginleşen bir dava için hiç kimse bir şey diyemez. Biz bin yıl söyleseydik ispatlayamazdık, ta ki şehitlerin kanı döküldü, ondan sonra meseleleri halka çok erken kavrattık. O büyük sorumsuzluk, o büyük hafiflikle nerden bir hafif rüzgar eserse, kendilerini önüne veriyorlar ve böylece kendilerini tamamen kaybediyorlardı. Sorumluluk yoktur burda, ağırlık yoktur. Hepiniz böyleydiniz, şehitlerin kanı ortaya dökülünce biraz olgunlaşmaya, ağır almaya başladık. Sorumluluk anlayışımız gelişti. Bunda kan vardır, güçlüdür. 20-25 yaşındaki gençler düşmüş, biraz vicdanınız varsa onların yaşamları üzerinde durun; biraz namusunuz varsa, biraz insanlığınız varsa, onların yaşamları üzerinde durun dedik. O zaman dediler ki, "doğrudur, biz falan şehidi tanıyorz, dürüsttü, bizim çocuğumuzdu, gözümüzdü. Biz hepimiz ondan memnunduk, tanıyorduk, iyi bir insandı. Saygı duyuyoruz sonuna kadar." PKK'nin siyaseti halkın üzerinde böyle bir etki yarattı. Bu sözle değildir. Boş bir sözle, basit bir çaba ile olmadı. İnsan böyle bakarsa kanla olduğunu rahat görür. Eğer ilk şehitlerimiz olmasaydı, ben de bir iş yapamazdım. Ben bunu da söyleyeyim. Belki bir kitaptan daha fazla, ilk şehitlerimizin döktüğü kan beni davaya bağladı. Belki ben biraz bilinçliydim, biraz yoldaşlarıma bağlıydım, başka da bir şey değildi beni yürüten. Eğer bu şehitler olmasaydı, acaba ben davayı süreklileştirebilir miydim? Her gün bunu düşünüyorum.

PKK Ortadoğu Şehitliği açılış töreni...

Söylemek istediğim; mücadelemizin bu düzeye ulaşmasının, halk ayaklanmamızın bugün bu aşamaya ulaşmasının, şehitlerin kanı temelinde gerçekleştiğidir. Bu önderlik, şehitlerin kanları pahasına oluşmuştur. Halkların davaları üzerine insan yalan söylememelidir. Tüm bu gelişmeler, kanlarını dökenlerin emeklerine bağlıdır. İnsan bunu unutmamalıdır. Şimdiye kadar hep başkaları için kan döküldü. Birileri geçenlerde şöyle bir şey söylüyordu: "Kürt insanı başka halkın askeri olunca insan utanıyor." Tabii, doğrudur. Biz şimdiye kadar başkalarının askeriydik. Döktüğümüz kan, bizim için değildi. Bizim döktüğümüz kan kötülüğümüz içindi. Fakat PKK şehitlerinin döktüğü kan bizim içindi, onlar bizim şehitlerimizdir. Bir kabile, aşiret veya bir ailenin şehitleri değildirler. Yüzde yüz Kürdistan halkının şehitleridirler. Ne kadar halk şehitleri olmuşlarsa, o kadar da dönemin şehitleri olmuşlardır. PKK şehitleri, Kürtleri başkalarının askeri olmaktan çıkardı, dünya halklarının dostu haline getirdi. Şimdi dünya alem bizi tanıyor. Bu da şehitlerin kanıyla sağlanmıştır, başka bir şeyle değil. Bazıları, bu Avrupa'da olanlar, kendilerini satıyorlar. İstiyorlar ki, şehitlerin kanını pazarlasınlar. Onlar, bizim şerefimizi, Kürt halkının şerefini temsil etmiyorlar. Bizi temsil eden, bizi ayağa kaldıran şehitlerdir. Burda şehitlerin hakkını vermek gerekir. Biz kendimizi erken unutuyoruz. Bunun nedeni nedir? Biz onları yeterince hatırlamıyor, anamıyoruz. Biz bilincine ulaşamamışız, fakat PKK gerçekliğini hakkıyla temsil edenler onlardır. PKK'nin siyasetini temsil edenler onlardır. Şimdi bizim halkımız biraz ayaklanıyor, sesini dünyaya duyuruyorsa, bunun tek gücü yine şehitlerimizdir. O halde, yaşam şehitlerin kendileridir. Böyle değil diyen biri çıksın ve bunu ispatlasın! Kimse bunu yapamaz. Kürdistan'da bugün hiç kimse böyle bir şeyi ispatlayamaz. Benim en büyük gücüm nedir? Ben şehitlerin yoldaşıyım, budur benim gücüm. Yoksa ben herkesten güçsüz olurdum. Ama benim bir özelliğim vardır, ben şehitlerin yolundan çıkmıyorum. Bir tek kişinin onların yoluyla oynamasına kesinlikle müsaade etmiyorum. Budur benim gücüm ve bu yoldaşlar da bizim adımıza şehit düştükleri zaman buna olan inanç ve bağlılıklarıyla son sloganlarını atarak şehit düştüler. Siz belki başka bir şey de isteyebilirsiniz. Yok, ben her şeyden önce onların yoldaşıyım, daha sonra ailelerinin, anne-babalarının yoldaşıyım. Gerçi tüm Kürdistan halkı için yoldaşım, ama onları daha iyi anlıyorum. Hepinizden daha çok ben onlardan sorumluyum. Bunun için de ağlamak yoktur benim yanımda.

Siz onlara gereken kıymeti vermiyorsunuz. Şehitleri tanıyın. Siz, "önderlik şöyle emir sahibi, böyle kuvvet sahibidir" diyorsunuz. Yüzeysel yaklaşmayın, hafif yaklaşmayın. Ben sürekli söylüyorum; var olduğum müddetçe sorumluluğum altında ne yaptığımı çok iyi biliyorum. Gözlerinizi açın! Kürt halkının tümü, dostlarımızın tümü gözlerini açsın! Hiç kimsenin şehitlerin bir damla kanıyla oynamasına müsaade etmeyeceğim. Şehitlerin kanı ucuz değildir. Siz her birinin nasıl olduğunu bana sorun. Ben bazen şehitlerin anne-babalarını getirin diyorum. Onlar da tam anlamıyorlar, benim kadar onları anlamıyorlar. Budur size izah etmeye çalıştığımız; şehitlerin yaşamıdır. Bugün halk bu kadar ayaklanıyor, ben yine de acaba kendilerini düşürürler mi, acaba dönerler mi diyorum. Ama kendilerini düşürmezlerse, dönmezlerse, büyük şehitler ordusu budur. Dağlarımız şehitlerimizin yaşamından bunu çıkarmış, şerefli yaşam çıkarmış ortaya. Başımızı biraz yükseltmiş, bizi utançtan, yokluktan, bin yıllık kirin içinden biraz kurtarmış. Tüm bu yarattıkları için diyoruz ki; onlar yaşamdır. Eskiden biz var mıydık? Yaşamımız var mıydı, şeref var mıydı? Yok. Bunlar, kanla yaratıldı. Biz şimdi varız. Bizi yaratan, onların yaşamıdır ve bu doğrudur. Bu gerçeklerimizi görün, şehitlerimizin üzerinde durun, onların kendi yaşamlarını durdurduklarını, sizin yaşamınızı yarattıklarını bileceksiniz. Burda onların eksikliği nedir? Gençtiler, insan o eksiklikleri ortadan kaldırabilmelidir. Bundan böyle tüm arkadaşlar ve dostlar, şehitlere yetersiz yaklaşımı ortadan kaldıracaklar. Şehitlere yaraşır tarzda işlerini yürütecekler, az hata yapacaklar. Şehitlerin düştükleri hataları ortadan kaldıracaklar. Büyük şehidimiz Mehmet Hayri, ***"Ben devrime borçluyum, mezar taşıma bunu yazın"*** diyordu. Bu doğru bir sözdür. Hepimizin borcu var. Ve şimdi borçlu gitmememiz için, bir fırsat, bir imkan var elimizde. Ben kendi üzerimde duruyorum. Borcum var mıdır diye, her gün kendime soruyorum ve diyorum ki; ben bir şeyler vermişim. Belki henüz küçük borçlarım olabilir ama en büyük borcumu ödediğimi sanıyorum. Benden daha çok sizin borçlarınız var. Bu borçları nasıl ödeyeceksiniz? Mücadelede az hata yaparak ödeyeceksiniz. Eğer kanınızı erken dökerseniz, ödeyemezsiniz.

Eskiden şehitlik gerekiyordu. Çünkü bir şehit döktüğü kanla büyük gelişmeler yaratıyordu. Döktüğü kandan, mücadele yaratılıyordu. Bugün kanınızı bir günde dökmeyeceksiniz, damla damla dökerseniz kanınızı eğer, işte bugünkü borcunuzu böyle ödeyebilirsiniz. Büyük bir devrimcinin bir sözü var. Diyor ki; *"Kanınızı öyle damla damla verin ki, düştüğünüz son anda bile dökülecek bir damla kanınız olmasın, bir damla kan sizden akmasın."* Bu sözler yerindedir. Ne anlama geliyor? Elinden ne geliyorsa yapmalısın. Büyük işler yapıp, kendini tam katacaksın ki, o zaman borcun kalmasın. Biz bundan sonra da kendi üzerimizde böyle duracağız. Siz de bundan böyle bu biçimde kanınızı dökeceksiniz. Şimdiye kadar Kürtler birbirlerini vurmuş ve boşa kan dökmüşlerdir. Hiç kimse Kürtler kadar birbirine düşmemiş ve böyle kan dökmemiştir. Bu haramdır. Bunu ne din kabul eder, ne de siyasette böyle bir şey vardır. Bundan böyle şehitlerin kanı üzerinde, hiç olmazsa bildiğimizi uygulamalıyız. Bu zorunludur, bildiğimiz de budur. Bu konuda din de böyle yapın diyor, siyaset de böyle yapın diyor. En önemlisi de, PKK de böyle yapın diyor. İnsan kanını böyle dökmelidir.

İnsan kanını nasıl yerinde dökecek? Görüyoruz ki bir siyasetimiz var şimdi, günden güne yükseliyor. Halkımızın da, düşmanın da üzerinde hakim oluyor. Kendisini dünyaya duyuruyor. Bizim içimizde de böyle yürütülüyor, dinde de bu böyle. Siyaseti böyle yerinde yürüteceğiz. Biz böyle yaptıktan sonra ölüm gelse de bir şey değil. Ölüm zaten burada ölüyor. Bir şiarımız daha var. Biz diyoruz ki, PKK yaşamında ölümü öldürdük. Hangi ölümü? Kötü ölümü; bizim amacımızda ve yolumuzda olmayan ölümü. Biz Partimiz ve şehitlerimiz için ölümü öldürdük. Bunun üzerine derin düşünen; bizi, bu gerçekliği rahat görür. Bunun bilincine ulaşan, bundan böyle bilinçli bir şekilde kanını dökmelidir. Bir damla kanınız boşa gitmemelidir. Kanınız içinizde bozulmasın. Niye kanımızı boşa akıtalım, niye zamansız bozulsun? Bundan böyle kendinizi ne kadar büyütecekseniz bu kanla büyütün. Bu bizden isteniyor. Benim en büyük korkum, kanınızı istenmeyen bir biçimde dökmenizdir. Çünkü Kürt insanı bir karış toprak için, bir tavuk için birbiriyle dövüşüyor. Komşu komşuyla, köy köyle dövüşüyordu. Birbirlerini vuruyorlardı ve bir şey yapmadan boşuna kayıp veriyorlardı. Ben bu ölümden çok korktum ve bu ölümü kesinlikle kabul etmem diyordum. Nitekim kabul etmedim de.

Şimdi kendimiz için bir yaşam yarattık. Ölümü kaldırdık ortadan, ölümsüzlüğü yarattık. Kürt halkı için bu zorluydu ve lazımdı. Bundan böyle de kötü ölümden kendinizi kurtarın, şerefli yolda, şehitlerin yolunda yürüyün, kan dökseniz de bu yolda yürüyün ama güçlü yürüyün. Böyle yaparsanız, bir günlük ömür yeter size. Biz bu yaşamı kabul ediyoruz, bu şerefli bir yaşamdır. İnsan bu yaşamı kabul eder. Bunun dışındaki bir yaşam haramdır. Şehitler için içtiğimiz yeminin gereklerini yerine getirmek için, onların yaşamlarını Kürdistan'a değil, gücümüz yettiğince dünyaya mal edeceğiz. Bizim şehitlere verdiğimiz söz budur. Düşmanın kaybettiği şehitlerimizin nereye konulduğunu bilmiyoruz. Götürüp attılar, Siirt'te Kasaplar Deresi diyorlar, Şırnak'ta bilmem neresi diyorlar. Buralara en az 100 şehidimiz atılmıştır. Bu, düşmanın küçüklüğüdür; düşmanın erkekliği, yiğitliği değildir; bizim şehitlerimizin büyüklüğüdür. Biz şimdiye kadar belki de bazı şehitlerimizin nerede olduğunu bilmiyoruz, fakat şunu çok iyi biliyoruz ki, onlar yaşamlarını kahramanca, PKK adına, PKK'nin önderliği adına verdiler. Kürdistan halkı bugün 20-25 yaşlarındaki evlatlarını bu anlamda şehit verdi.

İşte bu temeller üstünde Kürdistan'da yeni bir yaşam doğacak. Yeni özgür toplumda herbiri bir gül gibi, hani derler ya, "Muhammed gülü" gibi dipdiri yaşayacaklar, kıpkızıl bir gül gibi herbiri toplumun bir köşesini süsleyecek. Onlar özgür Kürdistan'ın, vatanın çiçekleridirler. Bu şehitliği yeni yaptık, ilk defa burada yaptık. Bundan sonra Kürdistan'ın her parçasında, her dağda her şehidimizin kanı için bir makber yapacağız. Tabii bu sadece semboldür, başka bir şey değil. Onları anmanın en büyük gereği; bugün bir Kürdistan, özgür ve diğer halklarla kardeşliği sağlanmış bir halk yaratmakdır. Biz bu görevi tam yerine getirirsek onları anmış olacağız. Şimdiye kadar inanıyorum ki ben şehitlerin yolunda yürümüşüm, PKK'yi şehitlerin yolundan yürütmüşüm. Bugün Kürt halkını da şehitlerin yolunda ayağa kaldırdık. Bundan sonra, bu kadar şehit için ben diyorum ki; PKK'de eskiden daha fazla şehitlere yoldaşlık yapacağız. Halk ayaklanmalarıyla şehitlerin yaşamını sürdüreceğiz. Her zaman söylüyorum; PKK şehitleri ölümsüzdür, doğru yaşam şehitlerin kendileridir.

26 Mart 1990

VAHDETTİN KITAY YOLDAŞI KÜRDİSTAN SERÎHILDANI'NDA YAŞATIYORUZ

Vahdettin KITAY (Veli) yoldaş, 1958 yılında Bingöl'ün Derenazik köyünde dünyaya gelir. **Veli** yoldaş daha küçük yaşta babasını kaybeder. Annesi de evden ayrılır. Bu durum Veli yoldaşın yoksulluk ve sefalet içinde büyümesine neden olur. Bu nedenle daha küçük yaşta üretimle içiçe, toprak ve doğa ile bütünleşen bir özelliği vardır. Emekçi özellikleri O'nda muazzam başarılı bir yetenekler yumağını ortaya çıkarır. İnsanlarla ilişkileri, alçakgönüllülüğü ve yardımseverliğiyle örnek bir insandır, **Veli** yoldaş. Bencil, çıkarcı ve lümpence yaşamın karşısında **Veli** yoldaşı mutlaka bulmak mümkündü. Öğrenimine komşu köyü olan Yeniköy'de başladığında üstün zekası ve kavrama kabiliyetiyle iki sınıfı birden atlayarak, ilkokulu 3 yılda bitirir. Ortaokulu aynı köyde okur ve girdiği yatılı okul sınavını da kazanarak 1976 yılında Tunceli Öğretmen Lisesi'ne başlar.

Veli yoldaş, yaşamın her alanında bir arayış içindedir. 1976, ulusal kurtuluşçu düşüncelerin Dersim'e taşırıldığı yıldır. Öğretmen lisesinde yüzlerce Kürt genci bu düşünceleri tartışmaktadır. **Veli** yoldaş tereddütsüz bir biçimde ulusal kurtuluşçu grubun yanında yerini alır. **Cuma TAK, Seyfettin ZOĞURLU, Mehmet SEVGAT** ve daha onlarca şehit yoldaşımız ile, bugün zindanlarda ve dağlarda direnen birçok yoldaşımızla daha o yıllarda tanışarak, ulusal kurtuluşçu grubun ilk çekirdek elemanlarından biri olmasını bilmiştir.

Bu yıllar, saldırıların ve olanaksızlıkların yoğun olduğu yıllardı. **Veli** yoldaşın ihtilalci ve eylemci özelliği bu olanaksızlıklar içinde tam bir dayanak olmaktaydı. O, olanaksızlıklar ortamında olanak yaratan, zor görevlere hemen talip olan, gönüllü bir yoldaştı. Yoldaşları içinde, alçakgönüllü, fedakar ve uyumluydu. O'ndaki yaratıcı ve emekçi özellikler sınıf bilinci ve ulusal kurtuluşçu düşüncelerle bütünleştiğinde daha saygın ve olgun bir kişilik ortaya çıkarıyordu. Halk arasında konuşulan, sevilen ve sayılan bir kişiliğe sahipti. Gerçekten korku nedir bilmeyen, atik, olgun, ağırbaşlı kişiliği ve alçakgönüllülüğü, halk içinde O'nu doğal bir önder konumuna getirmişti. O'nun bu özelliği kendisini ulusal kurtuluşçu grup içinde de adından en çok bahsedilen ve aranan bir yoldaş durumuna getirmişti.

Veli yoldaşın örnek alınması gereken en güzel özelliklerinden biri de, halk ile en geniş ilişki ağı oluşturması ve bu ilişkilere değer vermesiydi. Bingöl ve çevre köylerinde O'nun tanımadığı çok az insan vardı. 1978'de PKK ilan edildiğinde, **Veli** yoldaşın diğer arkadaşlarıyla en çok tartıştığı konu şudur: *"Partiye en doğru katılımı nasıl yapacağız?.. Daha ileri bir çalışmayı nasıl geliştireceğiz?"* Bu soruların yarattığı sorumluluk, komiteleşmenin zorunluluğunu açığa çıkardı. **Veli** yoldaş, hem köy komitesinde yer alıyor, hem şehir çalışmalarına pratik olarak yardımcı oluyor ve hem de şehir ile köy arasında bir köprü rolü oynuyordu. O'nun en önem verdiği ilişkiler yoldaşlık ilişkileriydi. Bu durumundan dolayı, bazı çevrelerce O, aile ve akrabalarına önem vermemek ve her şeyini Kürdistan için feda eden biri olmakla suçlanıyordu. Ailesel çıkarların her şeyin üstünde tutulduğu bu yıllarda sergilenen bu fedakarlık, Kürdistan'ın köle kaderini değiştiren PKK'nin bir ahlakı ve yarattığı bir kişiliktir. **Veli** yoldaş her türlü ailesel çıkarları ve maddiyeti Partinin hizmetine sunmuştur. Silah mı lazımdır? **Veli** yoldaş hemen hazırdır. Para mı lazımdır? **Veli** yoldaş yine hazırdır. Ulaşılması gereken bir hedef mi vardır? O yine orada hazırdır. Yoldaşları aranıyor mu? O'nun çözümünü **Veli** yoldaş yapar. Bu nedenle O'nu bir tek alanda görmek zordur. O adeta her yerdedir. O'nun bu fedakarlığı yöre halkı tarafından, *"Apocular daha Kürdistan'ı kurmadan insanlar arasında eşitliği sağlamaya başladılar. Yoksullara yardımcı oluyorlar. Bunlar gerçekten kurtarıcı ve adaletli insanlardır..."* şeklinde değerlendiriliyordu.

Veli yoldaş, yaz aylarında köye döner, tırpancı (işçi) tutardı. O bu noktada da örnek bir insan. En yüksek ücret tespitini kendisi yapar ve bu tespit bütün yörede işlenirdi. İşçileri işbaşından zaman zaman alıkoyarak onlarla ulusal ve sınıfsal mücadele üzerine tartışırdı. Daha fazla çalışmak isteyen işçilere kızardı. Bu nedenle, Kürt işçileri bu durumu hayretler içinde dile getiriyorlardı. Köyde topraksız olan köylülere kendi topraklarını ot biçmeleri için sunardı. O'nun bu özelliği yoksul köylülüğü daha çok etkiliyor ve Partiye güvenini arttırıyordu.

1979 yılının sonlarında bir sorunu çözmek için Almanya'ya giden **Veli** yoldaş, gittiği alanda çalışmalarını ara vermeden sürdürür. O'nun niyeti kısa bir süre sonra ülkeye geri dönmektir. Ancak gittiği Almanya'nın Hamburg kentinde geniş bir Kürt kitlesi ile karşılaşınca burada çalışmaların içinde yer almasının daha yararlı olacağını düşünür. Fakat bir ikilem içinde kalır. Ülkeye gönderdiği mektuplarında gerçek amacını, *"Yoldaşlarımı unutmadım, Partinin alandaki (Avrupa'daki) saygınlığı ve yaratılan değerler başka güçler tarafından parsellenmektedir. Buna karşı kayıtsız kalamıyorum. Biraz da olsa bu güçlerin sahtekarlığını teşhir ederek o çok özlediğim yoldaşlarımın arasına döneceğim. Sömürgecilere karşı çarpışacağım. Belki bazıları Vahdettin kaçtı diyebilirler. Ama bunun böyle olmadığını ispatlayacağım..."* şeklinde dile getiriyordu. **Veli** yoldaş, bulunduğu Almanya'da kitleleri aydınlatmak için bitmez tükenmez bir çalışma yürütür. Bir süre sonra Partimiz Avrupa alanına müdahale ettiğinde hemen ilişkiye girer ve Hamburg bölgesine bir köprü olur. Hamburg bölgesi bu yıllarda önemli bir yere sahiptir. Düşman ve işbirlikçilerin politik oyunları Kürdistanlı kitleler içinde doruğa çıkarılmıştır. 1982 yılında Hamburg komitesi içinde yer alır. Şehit **Ömer AKKAYA (Zaza Hasan)** ile birlikte çalışmalarını yürütür. Bölge komitesi, dernek yönetim kurulu ve bahçelerde çalışan Kürdistanlılar içindeki faaliyetlerde yer alır. Onlarca alanda seminerler verir, toplantılar gerçekleştirir.

Veli yoldaş, 1982 yılının sonlarında Semir provokatörünün Hamburg alanında geliştirmek istediği yozluk ve komite çalışanlarını birbirine düşürme faaliyetlerine karşı gücü oranında mücadele eder. Doğal özelliği olan dürüstlüğü ve yoldaşlarına karşı açık olması, bu provokasyonların boşa çıkarılmasında etkili rol oynar. Bu yapıcı özelliklerinden dolayı, Semir provokatörü, **Veli** yoldaşı hedef tahtası olarak seçer.

Veli yoldaş, Hamburg dışında da çalışmalarını sürdürür. Oldenburg ve Bremen alanlarında kitlelerle ilişki kurar, onları eğitmeye çalışır. Bu çalışmaları sonucu geniş bir çevre saflara akın eder.

Veli yoldaş, 1984'ün Nisan ayında düzenlenen uzun yürüyüşün Hannover-Bonn (500 km'lik) kolunda, tertip komitesi üyesi olarak yer alır. Yürüyüş boyunca gösterdiği direnç, yürüyüşçülerin takdirini toplar. 1984-1985 yıllarında Frankfurt bölge sorumluluğuna atanır. O'nun bu alanda da kitlelerle ilişkileri; olgun, eğitici ve cesaret vericidir. Halkın taktir ettiği dürüstlüğü ve resmiyeti ile çok kısa sürede PKK'nin örnek militan kadrosu olarak gösterilir. Kitleler bu yoldaşımız şahsında Partiye duydukları güveni günümüzde de dile getirmektedirler.

Veli yoldaş, ülkeye dönme istemini sık sık raporlarında dile getirir. 1985 yılında Parti Önderliği'nin çağrısı üzerine eğitim kampına gider. **Veli** yoldaş PKK'nin tarihi hazırlık süreci olan III. Kongre dönemini bir bütün olarak yaşama şansına kavuşur. PKK III. Kongresi'nde kişiliğini daha kapsamlı çözümleyen **Veli** yoldaşın komutan özellikleri öne çıkar. Yoldaşlık ilişkilerinde uyumlu, fedakar, alçakgönüllü ve atik olan **Veli** yoldaş, Mahsum Korkmaz Akademisi'nin yönetiminde yer alır. Bu dönem tarihi öneme sahiptir. III. Kongre çözümlemeleri ve hedefler programı temelinde ülkeye yönelmenin son hazırlıklarının yapıldığı ve özgürlüğe yürüyüş hamlesinin başlatıldığı dönemdir. **Veli** yoldaş, sergilediği başarılı pratik sonucu, Diyarbakır-Bingöl Eyaleti sorumluluğuna atanır. **Veli** yoldaş, Lübnan'dan Diyarbakır'a özgürlük yürüyüşünde bir kılavuz ve önder olarak yer alır.

1987 bahar atılımında Diyarbakır-Bingöl Eyaleti'ne ulaşan **Veli** yoldaş, yoğun bir çalışma içine girer. Ülke pratiğinde 2 yıl boyunca sürdürdüğü siyasi ve askeri faaliyetler küçümsenmeyecek gelişmelere yol açar. İşbirlikçi hain çetelerin dağıtılması, düşmanın askeri kurumlarına, talan kuruluşlarına, asimilasyon yuvalarına, geliştirilmek istenen köy koruculuğu ve teritoryal sisteme karşı sayısız eylemlerde rol oynar. Halk ile ilişkilerinde eğitici olur. Sayısız köy toplantıları düzenleyerek, kitleleri döneme göre eğitmeye çalışır. O'nun bu çabası düşmanı çılgına çevirir. Türk basını O'nu "yılanın başı" olarak hedef gösterir.

Veli yoldaşın Diyarbakır-Bingöl Eyaleti'nde sergilediği direniş ve şahadeti, alanda ortaya çıkan her türlü eksikliğe ve yetmezliğe verilen bir cevaptır. O'nun şahadetinden çıkaracağımız önemli dersler vardır. 8 Ekim 1989 tarihinde birliğine yeni savaşçı almak için gittiği Bingöl'e bağlı Yamaç bucağının Haz köyünde düşman pususuna düşerek 3 yoldaşı ile birlikte şehit düşer.

Veli yoldaştaki cesaret tedbirsizliğine neden olur. Düşman alana verdiği önemle, **Veli** yoldaşın ilişki içinde olduğu en yakın akraba çevresini, bir Rayber ve bir Kör Sado'yu Seyit Rıza'ya ve Şeyh Sait'e karşı kullandığı gibi, **Veli** yoldaşa karşı kullanmayı becerir. **Veli** yoldaşın şahadeti bizi tekrar tekrar Parti çözümlemeleri üzerinde yoğunlaşmaya iten bir talimattır.

Veli yoldaşın, kitlelerin gönlünü fetheden militan kişiliği, şahadetine binlerce insanı selama durdurdu. Cenaze törenine 5000 insan katıldı. Yürüyüş konvoyu 10 km'yi aştı. Evet, **Veli** yoldaşın cenaze törenine katılan kitleler, sömürgecilere karşı kinlerini bu biçimde ortaya koyarken, şehitlere bağlılığı da gayet açık bir biçimde ortaya koymuşlardır. **Veli** yoldaşın anısı yoldaşlarının savaş andı, halkımızın serîhildan'ının temel harcıdır. O'nu ve tüm şehitlerimizi zafere kadar yaşatacağız.

Abdullah BUCUKA: 8 Ekim 1989'da Bingöl'ün Haz köyünde **V. KITAY** yoldaşla birlikte şehit düştü.

Ercan yoldaş; Zagros'ları sırtlayan gencecik bir beden, ölüme alnını açan bir kahraman ve yaşama susayan bir kardelendi

Hasan KAYA (Ercan) yoldaş, 1974 yılında Kars'ın Digor ilçesinin Arpalı köyünde orta halli kalabalık bir ailenin en büyük çocuğu olarak dünyaya geldi. İlkokulu kendi köyünde okuduktan sonra ailesinin geçimine yardımcı olmak için küçük yaşta üretime katılmaya başladı. Üretim faaliyetindeyken en ağır işlere büyük bir dirençle koşar, yaşının çok üstünde olan kişilerin yapamayacağı işleri yapmaya çalışırdı. Bu, ondaki sorumluluk duygusu ve zorlukların üzerine gitme özelliğinden kaynaklanıyordu. Canlı ve atılgan yapısı, sevecenliği ve şirinliğiyle, bulunduğu her ortamda hemen öne çıkar, dikkatleri üstüne çekerdi. Nerede canlı bir ortam varsa orada belirir, somurtkanlık ve miskinliği asla sevmezdi. Aile içinde olduğu gibi çevresinde de yaşamı canlı ve renkli tutmaya çalışır, hiçbir zaman karamsarlığa ve durgunluğa yer vermezdi. Bu hayat dolu özelliklerine, dürüstlüğü ve sadeliği de eklenince, **Ercan** yoldaş çevre gençliği arasında adeta doğal bir önder olarak ilgi görüp kabul ediliyordu.

O'nun kişilik olarak güçlü özelliklere kavuşmasında, yakını olan militan-devrimci şehit **Mahir CAN** yoldaşın etkisi büyüktür. **Mahir CAN** yoldaşın 1978'lerde sosyal-şovenlerin kurşunlarına hedef olmasıyla yere dökülen kan, **Ercan** gibi gençlerin çekirdekten yetişme bir militan olarak o topraklardan çiçek gibi filizlenmeleri için yeterliydi. **Ercan** yoldaşın sömürgeciliğin baskı ve imha politikalarına tanıklığı bu olaylarla başlıyordu. O dönemlerde yaşça küçük olmasına rağmen, kavrama kabiliyeti sayesinde uygulanan baskıları algılıyor ve daha sonra sömürgeciliğe karşı savaşmak için bunları içinde biriktiriyor, kine dönüştürüyordu.

12 Eylül faşizminin iktidara gelişiyle birlikte, tüm köy halkının yanısıra **Ercan** yoldaşın ailesi de günlerce işkence görür ve sömürgecilerin köy halkına yönelik bu baskı ve işkenceleri daha sonra da sistemli bir şekilde devam eder. Ancak köy halkı her türlü baskıya rağmen teslimiyeti kabul etmez, devrimcilere olan bağlılığına gölge düşürmez. İşte **Ercan** yoldaş böylesi ortamda, ilerde sömürgeciliğe dönecek bir namlu olarak çelikleşiyordu. Bu çelikleşmede ise, **Mahir CAN** yoldaşın özelliklerini kendisine örnek almayı amaç ediniyordu. Şöyle diyordu yanındakilerine: *"Ben o yiğide, o şehide hayranım! Mahir ağabey gibi kahramanca şahadete kavuşmak ne güzel!"* Bu O'nun daha o zamanlar devrimci bir öze sahip

olduğunun ve devrim uğruna devrim şehitlerinin bayrağını dalgalandırmak için seve seve ölüme atılacağının göstergesiydi. **Mahir CAN** yoldaştan kalan bayrağı PKK ruhuyla yükseltmeyi kendi kendisine karar kılmıştı. Baskı ve işkencelerden sonuç alamayan sömürgecilerin, çevredeki işbirlikçi köyleri silahlandırıp **Ercan** yoldaşın köyüne saldırtması sonucu **Şemistan CAN** adlı yurtsever köylüsünün şehit edilmesi, O'nu daha da etkiledi. İçinde biriken kini boşaltma isteminin ateşiyle yanıp tutuştuğunu ruh haliyle belli ediyordu.

9-10 yaşlarındayken ailesinin maddi yönden zayıf konuma düşmesi, O'nu en çok rahatsız eden bir durum oldu. Bu nedenle küçük yaşta Türkiye metropollerine çalışmaya gitti. Tam üç yıl gibi uzun bir süre bu alanlarda ağır ve zor işlerde çalışarak ailesine yardımcı olmak istedi. Ama hiçbir zaman vatan toprağından kopmadı. Bu nedenle garın yanından geçerken, hareket etmekte olan trenlerin siren seslerinden son derece etkilenerek, bu duygularını daha sonra şöyle dile getirir: *"Bu ses yine insanın niyetini bozuyor. Adeta diyor ki, hemen yarın sabah biletini kes, ülkeye git..."* İşte O'ndaki yurt özlemi, yurt sevgisi...

1988 atılımı her Kürdistanlı yurtsever genç insanı etkilediği gibi, **Ercan** yoldaşı da derinden etkiledi. Bunun üzerine, büyük özlemini duyduğu köyüne döndükten sonra coşkulu bir şekilde gerillaya katılmanın arayışı içine girer. Geliştirilen eylemlilik yöre halkını yeniden etkileyince, artık **Ercan** yoldaş kendisi gibi yurtsever olan arkadaşlarıyla bir çıkış yapmanın tartışmasını yürütür. İçinde yer aldığı gençlik grubuna, köylerine inen gerillalarla ilişkiyi sıkı tutmanın gerekliliğini hep vurgular. Nihayet gerillalar kendisiyle ilişkiye geçince, hemen onlara katılarak yola düşer; mücadeleye katılımı o kadar içten ve coşkuludur ki, daha ilk adımda gayet ciddi bir şekilde, "Haydi vuralım" der. Gerilla birliğine katıldığı gibi, her işe koşarak çalışkanlığını ve fedakarlığını sürekli gösterir; son derece yorgun düşmesine rağmen bunu hiç yansıtmaz, özellikle canlı ve şen yapısıyla birliğin yaşamını bir anda renklendirir.

Ercan yoldaş, Parti ortamında bu üstün özelliklerini PKK'nin devrimci proleter kişiliğiyle birleştirmek için yoğun çaba içine girdi. Devrimin yüksek sorumluluğunu her an bilinçte tutarak Partiye yararlı olmak, mücadeleye daha fazla katılım göstermek ve ileride büyük bir komutan olmak için yetersizliklerine karşı üstün bir yönelim gösterdi. Bu çabaların sonucu olarak kısa sürede Parti kişiliğine ulaşma yolunda büyük adımlar attı. Sahip olduğu yüksek sorumluluk anlayışı ve değerlere bağlılık özelliğiyle, kendisine verilen her göreve büyük bir titizlikle sarılıyor, hata yapmadan işini başarıyla yerine getirmek için bütün çaba ve yeteneklerini sergilemekten kaçınmıyordu.

1988-89 Benavok Direniş Şehitleri Eğitim Devresi'nden başarıyla çıkan **Ercan** yoldaş, kış ortalarında Botan I. Savaş Bölgesi'ne faaliyet yürütmek için giden grupta yer aldı. Grupla birlikte **Ercan** yoldaş, Zağros'ların amansız kış koşullarında kar fırtınası ve dondurucu soğukla boğuşa boğuşa yol alıp hedefine ulaşmaya çalışır. İrade gücüyle zorluklara karşı gösterdiği direngenliği sonucu üstün özelliklere sahip olduğunu bir kez daha kanıtlar. Büyük çabalara rağmen soğuktan, grup üyelerinin birçoğunun yanısıra **Ercan** yoldaşın da ayağı yanmaya başlar. Fakat O bu durumda bile, arkadaşlarını, zor durumda bırakmamak için kendisine yapılmak istenen hiçbir yardımı kabul etmez ve henüz körpe bünyesine rağmen kararlılıkla yoluna devam eder. Ayağının soğuktan yanmasına rağmen hiçbir zayıflık, kararsızlık ve moralsizlik göstermez, aksine ayakları iyice yanmış ve zor durumda olan arkadaşlarına yardımcı olmak ve moral vermek için yoğun çaba sarfeder. Yine o fedakarlık ve çalışkanlık özelliğiyle kar, fırtına, soğuk, düşman tehlikeleri ortamında günlük yaşamın yükünü omuzlamak ve sakat kalmış arkadaşlarına hizmet etmek için, o işten bu işe koşar, öylesi acı ve yalnızlık koşullarında ortamın moral atmosferini yükseltmek, arkadaşlarını neşelendirmek için, o küçük yaşında tertemiz kalbi ve duygularıyla her türlü çabaya başvurur. Türküler söyler, fıkralar anlatır, espriler yapar... Ve adeta her anın neşe kaynağı olur.

Ercan yoldaş ayağının yanmış olmasına rağmen, özel bakım ve dinlenmeye girmeden, fiziki acı çekse de kaldığı yerden yolculuğuna devam eder. Zorluklar ve ölüm tehlikeleriyle geçen uzun bir yolculuktan sonra çalışma alanı Botan I. Savaş Bölgesi-Çukurca'ya ulaşır. Burada 1989 yılı faaliyetlerine aktif olarak katılır. Savaşın geliştirilmesi için cesaretini konuşturur ve gecesini gündüzüne katarak çalışır. Alanda savaşın geliştirilmesi ve beklenen gelişmelerin önemli ölçüde yaratılmasından büyük bir mutluluk ve coşku duyar. Saflara katılımların artması, içini sevinçle doldurur. Cesareti, yeteneği ve enerjik çalışması sayesinde kısa sürede manga komutanlığı görevine getirilir. Bunun coşkusu, sevinci ve azimli çalışması içindeyken ve henüz mücadelesine doymadan üç yoldaşıyla birlikte şehit düşer. **Ercan** yoldaş, PKK direnişçiliğinin layık bir temsilcisi olmasını bildi. O halk savaşımının kahraman bir savaşçısı olarak anılacak ve yaşatılacaktır. ❑

Tahir KURT yoldaşın şahadeti yürüdüğümüz yolda güç ve onur kaynağımızdır

Direniş kalemizin yiğit savaşçılarından **Tahir KURT (Serdar)** yoldaş, 1.7.1972 tarihinde Nusaybin ilçesinin Güneybakan köyünde orta halli bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi.

Kısa fakat anlamlı yaşamıyla yoldaşlarına ve halkına çok anlamlı bir mesaj bırakırken; "nasıl yaşanmalıdır" sorusunu hiçbir ikircikliğe yer bırakmadan cevaplayan **Tahir** yoldaş, halkımızın arasında yaygın olan fakat gerekleri bir türlü yerine getirilmeyen, "Alçakça bin sene yaşayacağına; mertçe bir sene yaşa, bin seneden daha iyidir" özdeyişinin canlı pratik örneği olmuştur.

İnsanca yaşama ulaşmanın ne yaşla, ne cinsiyetle ve ne de milliyetle ilişkisi vardır. Çünkü Kürdistan'da yaşam denilen olay, insanlıktan çıkmanın adıdır. Oysa ki, gerçek yaşam; bir gün, bir saat de olsa; insanlık onuru, halkın ve vatanın kutsal değerleri için yaşamak, onun için mücadele etmek, onun için ölümlerde yaşamı yaratmaktır.

Tahir yoldaş, Mardin'in Nusaybin ilçesinde kendi köylerine yakın Sireçte köyünde ilkokulu okudu; okumaya çok hevesli olmasına rağmen, ailesinin isteksizliğinden dolayı öğrenimine devam edemedi. Gencecik bedenindeki yürekte doktor olmak, halkının yaralarını sarmak vardı. Bu isteğini gerçekleştiremedi; ama yükselttiği ulusal kurtuluş mücadelesiyle Kürdistan'da insanlığın ilerlemesinde rol oynayan PKK'nin saflarında yer alarak, toplumumuzun tarihi-toplumsal yaralarını tedavi eden doktor olmuştur. 15 Agustos 1984, halkımızın tarihinde kıpkızıl bir sayfa olurken; halk ordumuzun görkemliliği, gerillanın çekiciliği ve yaşatma arzusu halkımıza umut vermiş, Kürdistan gençliğinin kalbinde yatan aslanın kükremesine yol açmıştır.

Kahraman gerillalarımızın vuruşları düşmanı telaşa iterken, özellikle gençliğimizi hareketlendirmiş, onları daha çok ülke gerçekliğine yaklaştırmıştır. İşte böyle bir dönemde **Tahir** yoldaş şehitlerin yaşamından derinden etkilenmiş, Partiyi daha iyi tanımak, onun gerçekliğini daha derinden özümsemek için çabalarını yoğunlaştırmıştır. Sömürgeci Türk devletinin bunaltıcı baskısını haksız görmüş, polislerin rüşvetçiliğine, çapulculuğuna büyük bir kin duymuştur. Bunların şahsında Türk devletine kin duyarak İzmir'den köyüne dönmüş, arkadaşları aramış, gerillaları büyük bir arzu ve istekle beklemiştir.

Tahir yoldaş arzusuna, Parti milisleri kanalıyla 7 Ağustos 1987 tarihinde kavuşmuştur. Sevinçlidir, tarihi hesaplaşmasını artık yapabilecektir. Halkına layık olması gerektiğinin, bağımsızlık ve özgürlüğün yaratılması mücadelesinde yer aldığının ve insanca bir yaşamın ancak böyle yaratılabileceğinin bilincindedir. Bu bilinçle Partiye yazdığı bir raporunda, *"Düşmanımla daha iyi savaşabilmem için, üzerimde bulunan eksiklikleri gidermek için eğitim istiyorum"* diyerek, mücadeleyle bütünleşme arzusunu dile getirmiştir. Bu arzusuna ulaşmanın derin çabasıyla hareket etmiş, tüm olgunluğunu göstererek, pratiğin içinde; Partiye, halka, şehitlere bağlılığın sonucu olarak 1988'de Derik-Bayraklı köyü Gresor mıntıkasında, barbar düşmanla girilen bir çatışmada kahramanca direnerek şehitler kervanına katılmıştır. Şahadetiyle mücadele yoldaşlarına, halkımıza önemli görevler yüklemiş; Kürdistan halkını daha çok düşünmeye, sömürgecilerin barbarlıklarına müsaade etmemeye, evlatlarına, oğullarına ve kızlarına sahip çıkmaya davet ederken, bunun yolunun, binlerce üyesini halkın geleceğini yaratmak için şehit vererek, binlercesini bugün ordulaştırarak savaştıran PKK'ye sahip çıkmaktan geçtiğini de göstermiştir. Akan kanların halkın kanı olduğunu, bunu akıtanın da sömürgeci, barbar Türk devleti olduğunu bir kez daha pratiğiyle dile getirmiştir.

Tahir yoldaşın mücadeleye katılımı, binlerce Kürdistanlı yurtsever gencimizin gerçek yaşam yolunu göstermektedir. Sömürgeci zulüm altında bugün binlerce kez ölümü yaşayan Kürdistan gençlerinin, bağımsız ve özgür Kürdistan'ın yaratılmasıyla onurlu ve şerefli bir yaşama kavuşacakları, dökülen şehit kanlarıyla ispatlanmıştır. **Tahir** yoldaşın şahadeti, Kürdistan gençliğine yürümesi gereken yolda güç vermekte, onlara onur kazandırmaktadır.

Tüm halkımızın olduğu gibi, Kürdistan yurtsever gençliğinin de esas alacağı daimi önderler şehitlerimizdir.

"Kendisini tanıyan bir insan, onların yoldaşıyım diyen bir insan, her şeyden önce onların anısına sahip çıkmalıdır. Onların uğruna savaştığı bağımsız ve özgür Kürdistan için, görevlerine sımsıkı sarılmalı, onlardan devraldığı bayrağı doruklara dikebilmelidir..."

PKK Genel Sekreteri A. ÖCALAN

Menar yoldaşın anısı yükselen mücadelemizde yaşayacaktır

Soylu özgürlük ağacını kanlarıyla sulayarak büyüten şehitlerimiz, mücadelemizin en yüksek değerleridir. Yeniden dirilişe geçen bir halkın kavgasında şehitlerin oynadığı rol, her şeyin üstündedir. "Ölümde yaşamı yaratma" şiarıyla toprağa düşen yoldaşlarımız, her türlü insanlık değerinin yüceleşmesinde rol oynuyorlar. Bu yolda bağımsızlık ve özgürlük gibi soylu değerler uğruna yaşamını mücadeleye katık eden yoldaşlarımızdan biri de **Menar** yoldaştır.

Yurtsever bir ailenin en küçük bireyi olan **Menar** yoldaş, 1967 yılında Batman'da dünyaya geldi. 1980 öncesinde bölgede oldukça yaygınlaşan mücadelemiz, bu yurtsever ailenin bireylerini de etkisi altına aldı. Kendisinden büyük kardeşlerinin Hareketimiz içinde yer alması, **Menar** yoldaşın da erkenden mücadeleyle tanışmasını sağladı. Yaşı çok genç olmasına rağmen, kavgada safını tutan bu yoldaşımız, istihbarat ve kuryelik çalışmalarına gücü yettiğince katılmaya çalıştı. 12 Eylül faşist darbesinden sonra Parti kadroları alandan yurtdışına geri çekilince Partiyle ilişkisi kesildi. Diğer yandan, sömürgeciler tarafından aranır duruma düştü. Partiyle ilişkisinin kesilmesi ve aranması nedeniyle Batman'dan ayrılmak zorunda kaldı. Yoğun baskılar sonucu, 1981 Nisan'ında metropole gitti. İşçi olarak çalışmaya başlayan **Menar** yoldaş, yeniden Hareketle ilişkiye geçtiği 1987 başlarına kadar metropolde kaldı. Metropoldeki yoz, kişiliksizleştirici ve kendi benliğine yabancılaştırıcı yaşam ortamı yoldaşımızdaki Parti sevgisini ve yurtseverlik duygularını köreltmedi. Partiye olan bağlılığı ve iki ağabeyinin Parti davasından Diyarbakır cezaevinde yatmaları **Menar** yoldaşın sömürgeciliğe olan kinini daha çok arttırmaktaydı.

Kürdistan dağlarında geliştirilen savaşın etkisiyle mücadeleye katılma arzusu daha da artan **Menar** yoldaş, Partiye yeniden katılımını şöyle dile getiriyordu: *"Beni katılmaya iten nedenlerin başında PKK'ye olan sevgim, inancım ve de 1980 öncesi Harekete katılmış olmam oldu. Amacım ise, PKK ilkeleri doğrultusunda hareket etmek, sömürgeci Türk ordusuna karşı savaşmak ve bundan önceki PKK'lilere layık olmaktır."* Bu özlü düşüncelere sahip olarak sıcak savaşım alanında yerini alan **Menar** yoldaş, 1988 yılının Mayıs ayında Derik'e bağlı Bayraklı köyünün Gresor mıntıkasında çıkan çatışma sırasında kahramanca savaşarak şehit düştü. Anısı, yükselen mücadelemizin doruklarında yaşayacaktır.

Silah arkadaşları

M. Reşat YEL (Ramazan) yoldaş unutulmayacak

M. Reşat YEL yoldaş, 1963 yılında Mardin'e bağlı Nusaybin ilçesinin Kutlubey köyünde yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. İlkokulu kendi köyünde okudu. İlkokuldan sonra maddi olanaksızlıklardan dolayı yatılı okul sınavlarına girdi. Bu sınavları kazanarak Isparta'nın Yalvaç ilçesinde bulunan Atatürk lisesinin yatılı bölümünü okuma olanağını elde etti. Artık bundan sonra **Reşat** yoldaş için, kemalizmin en koyu politikalarının beyinlere şırınga edildiği yatılı okul yılları başlamış oldu. Yatılı okula lise 2. sınıfına kadar devam etti. Siyasi nedenlerden dolayı yatılı okulun lise 2. sınıfından sonra ayrılmak zorunda kaldı. Lise 3. sınıfı Midyat'ta okudu. Liseyi bitirdikten sonra ailesinin geçimine katkıda bulunmak için İzmir'e gidip garsonluk, şoförlük ve eldiven imalatı gibi işlerde çalıştı. Yine bu süreçte üniversite sınavlarına katılan **Reşat** yoldaş, Parti saflarına katıldığı 1987 yılına kadar açık öğretim fakültesinde öğrenimine devam etti. Partiye katılırken bu okulun 3. sınıfında okuyordu.

Reşat yoldaşın Partiyle tanışması 1978 yılına dayanmaktadır. Bu dönemde Kürdistan'da faaliyet yürüten Kürdistan Devrimcileri'nin **Reşat** yoldaşın köyüne de uğramaları, O'nu Partiyle tanışma şansına kavuşturdu. Bu tanışmadan sonra alanda amatör düzeyde çalışma yürüten **Reşat** yoldaş, bu faaliyetlerini okuduğu yatılı okul çevresinde de sürdürdü. Bu faaliyetleri yürütürken yer yer faşist gruplarla sürtüşmeye girdi. Yürüttüğü çalışmalar sonucu okuldan ayrılmak zorunda kalırken, kısa bir süre de cezaevine girdi. Daha sonra yönetime gelen 12 Eylül faşist rejiminin baskı ortamında devrimcilerle olan ilişkisini kaybetti. Bu ilişki kopukluğu, o döneme hakim olan ve anlayış haline getirilen "devrimin hayal olduğu" mantığı, **Reşat** yoldaşın henüz yeni filizlenen umutlarını da yerle bir etmişti. **Reşat** yoldaş bu durumu bir raporunda şöyle dile getirmekteydi: *"Arkadaşlarla ilişkimin kesildiği 1980'den 83'e kadar bizler gerçekten devrimciliğin bittiğini sanıyorduk. Var olan devrimciler, sanki 12 Eylül faşist rejimiyle beraber doğmuş ve 1980'den evvel yaşamamış gibiydiler..."* Böyle bir ortamda **Reşat** yoldaşa göre, artık yapılacak tek şey;

varolan toplumsal duruma zor da olsa uyum sağlamaktır. Çünkü bir toplumda yaşayacaksan ya onun yargılarına boyun eğecek ya da farklı bir alternatif geliştireceksin. **Reşat** yoldaş bu dönemde toplumsal yargılara boyun eğerek, düzenin sunduğu yaşam tarzını sürdürmeye çalıştı. Yine bu dönemde evlenen **Reşat** yoldaş, aynı zamanda açık öğretim fakültesindeki eğitimine de devam etti. Diğer yandan maddi geçimini sağlamak için garsonluk, şoförlük vb. işlerle de uğraşıyordu.

Ulusal kurtuluş mücadelemizin silahlı şekilde yeniden başlatıldığı 15 Ağustos 1984 yılında **Reşat** yoldaşın bağrında taşıdığı özgürlüğe olan inanç ve yurt sevgisi; kış mevsiminden sonra baharda açılan çiçekler gibi yeniden ve daha coşkulu bir şekilde yaşama isteğini ortaya çıkardı. Bu yaşama isteğinin güçlülüğü uğruna, ölüme gidebilecek kadar kendini mücadeleye en kısa sürede ulaştırmaya çalışıyordu. Bunun için Partiyle sürekli bir ilişki kurma arayışına geçti. Çünkü **Reşat** yoldaşın PKK'nin Kürdistan'ın kurtuluşunu sağlayacak tek güç olduğu konusundaki inancı kesindi. **Reşat** yoldaş bir raporunda bu inancını şu şekilde aktarıyordu: *"HRK, devrimci birliklerin Kürdistan'dan bir daha atılmamacasına yerleştiklerini, Kürdistan'da savaşın ancak Kürdistan'ın kurtuluşuyla son bulacağını müjdeliyordu..."* 1986 yılında metropolde Partiyle ilişki sağladıktan sonra, yaklaşık bir yıl kadar bu metropol alanında (İzmir) faaliyet yürüten **Reşat** yoldaş, 1987 yılından itibaren büyük arzusu olan sıcak savaşımın içindeki yerini aldı. **Reşat** yoldaş mücadeleye katılma gerekliliğini dile getirirken şöyle demekteydi: *"... Kürdistan'da ulusal bağımsızlık savaşı verilirken, benim metropolde kalmam ve savaştan uzak durmam, bir nevi ulusal ihanetle özdeştir."*

Silahlı mücadele ortamına bu istekle atılan **Reşat** yoldaş, mücadele arkadaşlarına son derece bağlı, sürekli onların gelişmesine hizmet eden ve her zaman arkadaşlarını neşelendiren bir canlılığa sahipti. Her eylemde düşmana olan kinini en güçlü şekilde kusmaya çalıştı. Her eylemde sürekli atılganlığını korudu. En son Mardin'in Ömerli kazasına bağlı Mıstine köyü yakınlarında sömürgeci kolluk kuvvetleriyle girdiği bir çatışmada şehitler kervanına katıldı. **Reşat** yoldaşın mücadelesi ve son şehitlik eylemiyle de ispatladığı gibi, izlenmesi gereken bir mücadele pratiği sergiledi. Anısı mücadelemizde bize ışık olan yoldaşımızı saygıyla anıyoruz.

❑

Rüstem yoldaşın anısı ölümsüzdür

1990 hamlesinin tüm hazırlıkları içerisinde yer alan **Rüstem (İbrahim BÜLBÜL)** yoldaş, "Bağımsız bir Kürdistan yaratmak için, önümüzdeki 10 yılın zafer tohumlarını 1 yıla sığdıralım" şiarı ile hareket etti ve bunun büyük sorumluluğunu duydu. Görev ve sorumluluklarının derin bilincinden hareket ederek, Partimizin sürdürdüğü hazırlıklar temelinde ülkeye dönüşü gerçekleştirdi. Mahsum Korkmaz Akademisi'nde siyasi ve askeri eğitimini tamamladıktan sonra pratiğe yöneldi. Sömürgeci Türk devletinin geliştirerek dayattığı, ulusal kimlikten uzaklaştırma, yabancılaştırma vb. politikaları şahsında yerle bir etmeyi başardı. Kürt insanının yurdundan sökülerek sürgüne tabi tutulması ve hatta giderek dünyanın dörtbir yanına savrulması karşısında büyük acı duydu. Sömürgeciliğin ulusal eritme ve yok etme politikasına karşın kendi şahsında kaynağa dönüş hamlesini gerçekleştirdi. Kaynağa dönüşün en seçkin örneği ve çağrısı oldu.

Yoksul bir aileden gelen **İbrahim BÜLBÜL (Rüstem)** yoldaş, 1958 yılında Kayseri'nin Sarız ilçesine bağlı Tavla köyünde dünyaya geldi. İlkokulu kendi köyünde okuduktan sonra, yatılı bölge okulları sınavı sonucu Aydın ilinde ortaokula başladı. Eğitim kurumlarının birinci sınıfın sonunda yatılı okuma hakkını yitirdi ve böylece okuldan ayrılmak zorunda kaldı.

Ailesinin yoksul oluşu nedeniyle küçük yaşlarda çalışmaya başlayan **Rüstem** yoldaş, böylelikle sömürgeci yaşam koşullarıyla erkenden tanıştı. Sömürgeciler tarafından vatan topraklarından sürgüne uğrayan ailesi, süreç içinde ulusal yabancılaşmaya uğradı. Ülke topraklarında bile ulusal gerçekliğe yabancılığın egemen olduğu ve bununla ancak Hareketimizin ortaya çıkmasıyla birlikte mücadele edildiği hatırlanırsa, vatan toprakları dışında yaşamak durumunda bırakılan Kürdistanlının ulusuna yabancılık düzeyini çıkarmak mümkün.

Geçimini sağlayabilmek amacı ile Ankara'da çeşitli işlerde çalışan **Rüstem** yoldaş, bir süre sosyalşoven örgütlenmeler içinde yer aldı. Ancak ilişkide olduğu örgütlerin mevcut anlayışlarıyla hiçbir zaman başarıya ulaşamayacaklarını, bunların 12 Eylül faşizmi ardından içine girdikleri tavırlarda daha iyi bilince çıkardı.

Evli ve bir çocuk babası olan **Rüstem** yoldaş, mücadele saflarına 1984'te işçi olarak gittiği Libya alanında katıldı. Eğitimde gösterdiği duyarlılık kısa sürede ulusal gerçekliği kavramada önemli sonuçlar çıkarmasında belirleyici oldu. Alanda, kitle eğitim faaliyetlerinde görev ve sorumluluklar üstlenmesinin ardından, 1986 başlarında Partinin merkezi eğitim alanı olan Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gitti. Bu eğitim sürecinde Partinin 3. Kongre'sine katılma olanağını güçlü değerlendirebilmek için yoğun çalışmalar içine girdi. Kongre sonucunda alınan kararları hayata geçirmek üzere görevli olarak yeniden Libya alanında sorumluluk üstlendi.

1989 yılı sonlarında tekrar Akademi alanına gittiğinde, vatan topraklarına büyük özlem duyuyordu.

Yoldaşlarına büyük saygı ve sevgi içinde olan **Rüstem** yoldaşın göze çarpan özelliklerinden biri de, sınıfdışı anlayış ve eğilimler karşısında acımasız ve acımasız olduğu kadar da geliştirici olmasıydı.

Halk demokrasisini inşa etme ve ikili iktidarın temellerini atma görevleri ile ülkeye dönüşü gerçekleştiren ve mücadelemiz uğrunda ağabeyi **Hasan Bülbül** de şahadete ulaşan **Rüstem** yoldaş, ülke topraklarına ulaştıktan kısa bir süre sonra, Nisan 1990 ortalarında barbar ve çapulcu geleneğin sahibi olan Türk ordu sürüleriyle girmiş olduğu çatışmada son kurşununa kadar savaşarak şehit düştü. **Rüstem** yoldaş devrim andına bağlı kalarak, şahadeti ile manevi komutanlarımız arasındaki yerini aldı.

Rüstem yoldaş; sana söz veriyoruz: Vatanımızda tek bir sömürgeci ve uşak kalmayıncaya kadar, kanınla rengine kızıllık kattığın bayrağımız dağlarımızın doruklarında özgürce dalgalanıncaya dek silahlarımız ellerimizden düşmeyecektir.

Silah arkadaşları

Şehitlerimiz; bağımsızlık ve özgürlük umudumuzu yeşerterek büyüten ve yaşatan en büyük değerlerimizdir

Bağımsız ve özgür bir Kürdistan yaratmak için verilen ulusal kurtuluş savaşımızda, sömürgeci-faşist TC'nin saldırgan güçlerine karşı 9 Ekim 1989 tarihinde Mardin'in Nusaybin ilçesine bağlı Pınarbaşı köyü yakınlarında çatışmaya giren bir grup ARGK gerillası içinde bulunan **Zinar** yoldaş, büyük bir kahramanlık ve destansı bir direniş sergileyerek dört yoldaşıyla birlikte vatan topraklarını kanıyla sulayarak ölümsüzleşti.

Nusaybin'in Çallı köyünde yoksul bir ailenin çocuğu olarak 1969 yılında doğan **Zinar** yoldaş, küçük yaşta babasını yitirerek yaşam kavgasına erkenden atıldı. Köyde çobanlık, bağ ve bahçe işlerinde çalışarak yaşamını sürdürmeye çalıştı. Küçük yaşlardan beri sömürgecilere duyduğu kin ve nefret şanlı 15 Ağustos atılımı ile doruğa çıktı.

Kürdistan'ın dörtbir tarafından, barbar sömürgeci güçlerden bin yılın intikamını almak ve baskının, işkencenin, katliamların hesabını sormak için ayağa kalkan halkımız, direniş saflarını güçlendirdi ve mücadeleye çağrısının sesi olan şanlı 15 Ağustos özgürlük atılımını kucakladı. "Kürtlüğü, Kürdistan'ı tarihten sildim, yok ettim" diyen faşist-sömürgeci Türk devleti, yediği darbenin etkisiyle sersemlerken, halkımız dağların doruklarında özgürlük ve bağımsızlık meşalesini yakan öncülerine kavuşmanın sevincini, coşkusunu yaşadı. Bu sevinç ve coşku bütün Kürdistan'da olduğu gibi Nusaybin'in Çallı köyünde de yaşandı.

Mücadelemizin gelişimi ve güçlenmesi karşısında neye uğradığını şaşıran sömürgeciler halkımız üzerindeki terörünü boyutlandırmaya başlarken; halkımız da direnişçi bir ruhla bağımsızlığın ve özgürlüğün ancak savaşılarak kazanılacağının bilincine ulaştı. Sömürgeciler "böl-yönet, birbirine kırdırt" politikasını hayata geçirerek özel savaş yöntemlerini uygulamaya koydular. Bu politikanın bir gereği olarak, köy muhtarı olan **Zinar** yoldaşın amcası, sömürgeciler tarafından koruculuğu kabul etmesi ve geliştirmesi için zorlandı. Ancak o, yapılan baskılara direndi. Daha sonra ise köyü terkederek göçünce, **Zinar** yoldaş köyde yalnız kaldı ve babaannesi ile kalıp direnişten yana tavrını sürdürdü. Gerillalara çeşitli düzeylerde yardım etti. İki kez ihbar sonucu yakalanarak işkenceye alındı, fakat direnerek sömürgecilere yanıt verdi. Babaannesi ölünce tümden yalnız kalan **Zinar** yoldaş, metropol kentlerde aralıklı olarak inşaat ve garsonluk gibi işlerde çalıştı. Özgürlüğe ve bağımsızlığa olan tutkusu O'nu metropollerde de arayışa itti. Yıllardır özlemini çektiği Partisine, metropolde kavuşan **Zinar** yoldaş, mücadele azmi ile yanıp tutuşurken, sömürgeciler tarafından yine gözaltına alındı. Bu tutuklanmada yine direndi. İlişki kurduğu yoldaşların yakalanması üzerine ilişkisiz bir ortama düştü. Bu dönemde sömürgeciler tarafından askere alındı. İzin döneminde Parti ile yeniden ilişki kurarak mücadele saflarına katıldı. **Zinar** yoldaş, daha önce de askerlikten firar etmiş ve fakat yakalanmıştı. Buna rağmen O, yılmadı ve sonuçta özlemini çektiği halk ordusunun bir neferi oldu. Artık O'nun için tek hedef vardı: Vatanın özgürlüğü ve bağımsızlığı için savaşmak.

Zinar yoldaş, birliği içerisinde moralin ve coşkunun kaynağı idi. Ondaki üstün moral ve coşku son ana kadar yitmedi. Hiçbir şeyi sorun yapmazdı; kollektif çalısmanın ve üretmenin yetkin bir temsilcisi idi. Sömürgecilerle girilen çatışmalarda, cesur ve atak yapısıyla, yüzyılların intikam hırsıyla ön saflarda yer alırdı. Silahıyla özdeşleşmişti sanki; çünkü silahının, halkının özgürlük ve bağımsızlık umudu olduğunu biliyordu. Bu umut artık gerçeğe dönüşüyordu. **Zinar** yoldaş, sömürgecilere karşı direnerek ölümsüzleşirken, kanıyla suladığı topraklarda bir volkan gibi halk ayaklanmalarının patlayacağını biliyordu. Bugün halkımız, en büyük değerlerinin şehitlerimiz olduğunun bilinciyle ayağa kalkarak özgürlüğe koşmaktadır. Yaşamı ölümde yaratarak ölümsüzleşen **Zinar** yoldaşın anısı, mücadelemizde yaşayacaktır.

❑

Veysi GEZER (Lokman) yoldaşımızı, I-KDP'nin alçakça bir komplosu sonucu şehit verdik

Lokman yoldaş, 1968 yılında yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Çok yoksul olan ailesinin geçimine küçük yaşlarda katkıda bulunmak zorunda kaldı. Bu nedenle, ilkokul öğrenimini bile görme şansı elde edemedi. Çeşitli işlerde çalışarak onbeş yaşına kadar, yaşamını Batman'da geçirdi.

12 Eylül cuntası öncesinde Batman şehir merkezi, ulusal kurtuluş mücadelemizin en çok gelişme gösterdiği alanlardan biriydi.

Silahlı mücadelemiz, şehirde ve kırda yarı-proleter kesimlerin güçlü sempatisini kazanmış ve aynı zamanda halktan yüzlerce insanı saflara çekmişti.

Mücadelemizin bu şekilde Batman'da geliştiği bir dönemde Partiye sempati duyan **Lokman** yoldaş, bildiri dağıtma, pullama vb. propaganda çalışmalarıyla mücadeleye katkıda bulundu.

12 Eylül darbesi sonrasında, **Lokman** yoldaşın Parti ile ilişkileri koptu. Bundan sonra, Parti ile sürekli ilişki aramakla birlikte metropol kentlerde inşaat işçiliği yaptı. O'nun Parti ile ilişki arzusu 1987 yılında gerçekleşti. 1987 Mayıs'ında Parti ile yeniden ilişki kurma şansına kavuşan **Lokman** yoldaş, Haziran 1988'de İzmir'den Mardin Eyaleti'ne geldi ve ARGK'nin saflarına katılarak silahlı mücadelede yer aldı. 1988'den şehit düştüğü ana kadar Mardin'in Savur ilçesinde ARGK'nin kahraman bir savaşçısı olarak devrimci faaliyet yürüttü. Bu sürede düşmanın işbirlikçisi çetelere, yerli işbirlikçi-ajan yapılara ve Türk ordu güçlerine karşı düzenlenen eylemlerde güçlü direnişler sergiledi. 1989 Eylül'ünden itibaren, Eyalet Konseyi'nin kararı uyarınca II. ve III. bölgeler arasında, illegal kuryelik görevini üstlendi. Silah ve savaşçıların gerekli yerlere aktarımı görevine coşku ile katıldı.

Lokman yoldaş, 2 Kasım 1989 tarihinde, Kızıltepe'deki peşmerge kampından saflara gelen I-KDP zihniyetli bir peşmergeyi Botan'a aktarma amacı ile beraberinde götürürken, Ömerli'nin Xirbê Tixûp köyü yakınlarında, uyuduğu bir sırada, nöbet tutan I-KDP'li unsur tarafından katledildi. Bu katil unsurun alçakça sergilediği tutum, I-KDP'nin komplocu geleneğinden ayrı düşünülemez; ulusal kurtuluş mücadelesine karşıt bir anlayışın konuşturulmasıdır bu.

Lokman yoldaşın şehit olmasından sonra olayı duyan her Kürdistan insanı, I-KDP'nin alçakça komplosunu büyük bir nefretle kınamıştır.

Lokman yoldaş, kendisine verilen bir görevi gerçekleştirirken, I-KDP'li unsur tarafından katledildi. Bu unsur ve ona yön verenlerin kime ve ne için hizmet ettikleri artık çok iyi bilindiğinden, izah etmeye gerek yok.

Komplo sonucu ölümsüzleşen **Veysi GEZER** yoldaş, direniş mücadelemizin sürekli yanan meşalesinde, her türlü ihanete ölüm diyen intikam alevimizdir.

Silah arkadaşları

Şahadetlerinin 9. yılında Partimizin kahraman savaşçıları Ali ÇİNKILIÇ ve Halil TOPTAN yoldaşlarımızı anıyoruz

Ali ÇİNKILIÇ

Halil TOPTAN

Partimizin tarihinde 1980'lerin başı bir dönemeçtir. Bir yandan milyonlar ayağa kalkarken, diğer yandan ise Parti kadrolarının şahsında örgütsel bir kriz yaşanır. Tarihin bu kritik evresinde Partimiz, saldırı sanatı kadar önemi büyük olan geriye çekilme taktiğini uygular. Bu doğru taktiğin sonucudur ki, halkımız bugün savaşan halk gerçekliğine doğru büyük adım atmış ve dolayısıyla dünya halkları nezdinde itibarlı bir yer kazanmıştır. Şüphesiz bu süreçlerin başarısı, Partimizin ve onun şahsında halkımızın büyük fedakarlıkları sonucu gerçekleşmiştir.

Geriye çekilişin devam ettiği 1980-1981 süreci, Maraş'ta ve esas olarak da Pazarcık'ta Partimizin kitleselleştiği ve onlarca gencin özgürlük uğruna dağlara çekildiği bir dönemdir. Ne var ki, genelde olduğu gibi, Pazarcık'ta da kitleleri Parti çizgisi doğrultusunda harekete geçirme görevini yerine getirmeyen bir kadro yaklaşımı sözkonusudur. 12 Eylül darbesiyle örgütlenmesini daha da yetkinleştiren ve saldırıya geçen faşist Türk sömürgeciliği, geçici de olsa bu yörede Parti örgütlenmesini dağıtmıştır. Ancak her şeye karşın, yine genelde olduğu gibi Pazarcık'ta da elde edilen mevziler hemen düşmana teslim edilmemiş, PKK'nin direnişçi geleneği, şehitler pahasına kitlelerin derinliğine kök salarak sürmüştür.

İşte **Ali ÇİNKILIÇ** ve **Halil TOPTAN** yoldaşlarımız, kan dökmeksizin mevzilerin düşmana teslim edilmesinin kabul edilmezliğini bilen ve henüz ömrünün baharını bile yaşamayan gencecik arkadaşlar olmalarına karşın, direnerek kendilerini ulusal kurtuluş mücadelesine feda edenlerdendir. Görkemli kahramanlıkların yaşandığı bu dönemde, bir gelişme daha vardır ki, o da,tarihimizin karanlık sayfalarını teşkil eden ihanet ve teslimiyettir. Sınıf mücadelesinin gerici güçler lehine ağırlık kazandığı hemen her yerde, ihanet ve teslimiyet, halkların veya ezilen sınıfların yakasına yapışan illet olmuştur. Pazarcık yöresinde de karabasan gibi halkın üstüne çökertilmek istenen ihanete karşı, diğer direnişçi şehitlerimizle aynı yolu izleyerek ölümde yaşamı yaratan **Halil** ve **Ali** yoldaşların, bu tavrı benimsemeleri tesadüfi değildir. Çünkü, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinden en çok çıkarı olan yoksul ailelerden gelmekteydiler.

Her iki şehit yoldaşın; yaş ve yaşamları ve aynı zamanda gelişme tarzları aynıdır. Bu nedenle her iki şehit yoldaşı aynı ifadelerle izah etmek daha doğrudur. Yoldaşlarımız, Pazarcık-Ortadehliz köyü-Bölükçam mezrasında yoksul iki ailenin çocukları olarak dünyaya geldiler. Her ikisi de ilköğrenimlerine aynı köyde başladılar. Öğrenimle birlikte, ağır işlerde de çalıştılar. Öğrenim istemleri olmasına karşın, yoksulluk nedeniyle bunu gerçekleştiremediler. Henüz çocuk yaşta iken, ekonomik olarak ailelerinin yükünü hafifletmek için Türkiye metropollerinde, daha çok inşaat işçiliği yaparak yaşamlarını sürdürmüşlerdir.

Kısacası, zorluklarla boğuşarak yetişen **Halil** ve **Ali** yoldaşlar, ulusal ve toplumsal çelişkilerin yoğunca işlendiği 1979'lara doğru Partimizle tanışmışlardır. Bundan sonra **Halil** ve **Ali** yoldaşlar bir yandan ailelerinin mali yükünü hafifletmek için çeşitli işlerde çalışırlarken, diğer yandan asıl kurtuluşun toplumun kurtuluşuna bağlı olduğunu görerek, ulusal kurtuluş davaşına daha yoğun çaba ile katılmışlardır. Ve 1981'in başında profesyonel devrimci yaşama atılmışlardır. Sömürgeciliğe duydukları soylu kinle, koşulların çok ağır olduğu 1981 yılında böyle bir karar vermeleri, onların halka olan bağlılıklarının bir sonucudur. Zira bölgenin Parti ile bağlantısı kesilmiş, yetkin kadrolar ya daha önce ayrılmış, ya da şehit düşmüşlerdir. Örgütsel yapıdaki kriz derinlik kazanmıştır. 1980'in ortalarından başlayarak düşmanın yoğun baskıları kitleleri belli bir panik içine itmiştir. Kısacası; karanlık yıllar diyeceğimiz yıllar başlamıştır. İşte böyle bir ortamda yılgınlık göstermeyen **Halil** ve **Ali** yoldaşlar, değerli yaşamlarını halkın kurtuluş davasına adamışlardır. Nitekim, profesyonel devrimci yaşama geçtikten yaklaşık bir ay gibi kısa bir süre sonra, Musolar (Payamlıbağ) köyü çevresinde çıkan bir çatışmada **Besey ANUŞ** yoldaşla birlikte **Ali** yoldaş şehit düşmüştür. 16 Mart 1981 günü, düşmanın yüzlerce askerle oluşturduğu çemberde kahramanca çatışarak şehit düşen bu yoldaşların elindeki bayrağı yere düşürmemek için, bu kez **Halil** yoldaş, bu çatışmadan bir ay sonra kendisi düşman çemberine düştüğünde soylu bir direniş sergileyerek şehit düşmüştür. 16 Nisan 1981 günü Kamıkân (Yarbaşı) mıntıkasında çıkan çatışmada, Partimizin direniş geleneğini sürdüren **Halil** yoldaş, bağımsızlık ve özgürlük için yol gösteren şehitler kervanına katılarak ölümsüzleşmiştir.

Biz devrim çalışanları olarak, tüm şehitlerimize olduğu gibi, **Ali** ve **Halil** yoldaşlara da sahip çıkmanın, onları mücadelede yaşatmakla ve onları mücadelede yaşatmanın ise Partinin önümüze koyduğu görevlere sonuna kadar sahip çıkmakla mümkün olduğunu biliyoruz.

-Anıları mücadelemize önderdir.

ARGK-Sinan CEMGİL İntikam Birliği Savaşçıları

Sait (Yalçın) yoldaş, mücadelemizin yaşayanıdır

Sait yoldaş, 1962 yılında Nizip'in Gamij köyünde oldukça yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. İlk öğrenimini köyde bitirdikten sonra, orta öğrenimini Halfeti Lisesi'nde devam ettirir. Bir yandan okula giderken, diğer yandan ailesinin geçimini sağlamak amacıyla yazları ırgat olarak Çukurova'ya çalışmaya gider. Ailesinin yoksul yaşamı; **Sait** yoldaşı küçük yaşlarda olgun ve arayışçı bir kişiliğe ulaştıracaktır.

Parti hareketimizin çalışmasının aydın gençlik içinde en yoğun geliştiği; alanlardan birisi de Halfeti Lisesi'ydi. Bu alandaki mücadelede aktif rol alan **Sait** yoldaş Partimizi köy gençliğine taşırmada olduğu kadar, köy halkına kavratmada da büyük fedakarlıkla çalıştı.

Cesaretli çalışmasıyla örnek olan **Sait** yoldaş, kısa sürede köyde ajan kesimlerin de korkulu rüyası durumuna geldi. Kısa aralıklarla soruşturmaya alınmasında bile, Partisine ve halkına bağlılığını hiçbir zaman unutmayarak, her defasında örnek bir direniş sergiledi.

12 Eylül askeri-faşist diktatörlüğünün yönetime gelmesi sonucu, Hareketimizin alanlardan güçlerini geri çekmesi nedeniyle **Sait** yoldaşın Partiyle ilişkisi kesildi. Düşman hemen her gün O'nu ve tüm köy halkını yıldırmak için akla gelebilecek her türlü baskıcı yöntemlere başvuruyordu. Başta **Sait** yoldaş olmak üzere, yüzlercesini gözaltılarda işkencelerden geçirdi. Düşmanın bu saldırganlığına karşı kendisini ve köy gençliğini en iyi korumasını bilen **Sait** yoldaş, köy ve çevre halkının tümünün sevgi ve saygısını kazandı.

Tek başına o işkenceler ortamında köy gençliğiyle yaptığı bir toplantıda, büyük bir inançla şunu haykırmıştı: *"Arkadaşlarımız mutlaka dönecektir. Partimiz güçlüdür, bizlere mutlaka ulaşacaktır. Yeter ki biz bağlılığımızda kararlı olalım."*

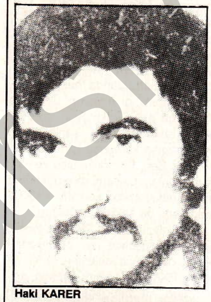
1980 baharında dağda tek başına gezerken, kendi av tüfeğiyle bir kaza sonucu hayatını kaybeden **Sait** yoldaş, bir yandan tüm çevre ve köy halkını mateme boğarken, diğer yandan şehitler zincirine bir halka daha ekliyordu. Şehit düşüşüne, çevrede acı bir kayıp olarak bakılırken, düşman ise bu olaya çok seviniyordu. Yörenin karakol astsubayı, **Sait** yoldaşın cenazesini görünce alçakça, *"Bir beladan kurtulduk"* deyimini kullanır. Bu, düşmanın **Sait** yoldaşın cesareti karşısında ne kadar acizlik içine girdiğini gösteriyor.

Sait yoldaş ölmedi;o, çevre ve köy gençliğinin simgesi olmaya devam ediyor. O'nun cesaretli yol göstericiliğinde, çevre ve köy gençliği bugün daha emin adımlarla yürümeye devam ediyor.

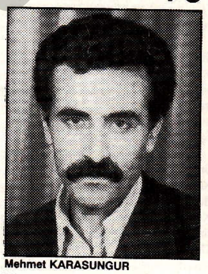
Cesareti ve fedakarlığı önünde saygıyla eğiliyoruz.

Bir mücadele arkadaşı

Kürdistan ve Türkiye halklarının Mayıs ayı şehitlerini, ölümsüzlüklerinin yeni yıldönümünde saygıyla anıyoruz

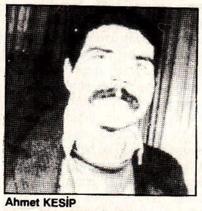
Haki KARER

Mehmet KARASUNGUR

Deniz GEZMİŞ

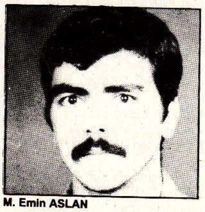
Ahmet KESİP

İbrahim KAYPAKKAYA

Yusuf ASLAN

M. Emin ASLAN

Sinan CEMGİL

Hüseyin İNAN

Yaşasın Kürdistan ve Türkiye halklarının mücadele birliği!

PKK DİRENEN İNSANLIĞIN KÜRDİSTAN'DAKİ TEMSİLCİSİDİR

Geçen sayımızda, F. Almanya-PKK Davası'nda yargılanan tüm Kürdistanlı politikacılar adına** Selahattin Erdem'**in yaptığı ortak savunmadan bir bölüm yayınlamıştık. Bu sayımızda tek tek politikacıların savunmalarına geçiyoruz ve yargılanan Kürt politikacılarından** Hasan Hayri Güler'**in mahkemede yaptığı savunmasından bir bölümünü yayınlıyoruz.

PKK'nin ortaya çıkışı Kürt insanı ile Kürt halkının kendi kaderlerine sahip çıkmaları demektir

Acaba ben neden PKK saflarında yer aldım? Ben artık gökyüzünde yaşamıyorum. Ben Kürdistan toprakları üzerinde, bir köyde dünyaya geldim ve (orada) yaşadım. Kürt insanlarının Kürdistan genelinde çekmiş oldukları zulüm ve zorbalığı babam, dedem ve ben de bu köyde çeşitli şekillerde çektik. 12 yaşıma kadar köyümüz ile çevre köylerden başka bir yer görmedim ve hiçbir zaman şehre gidemiyordum. Köyümüzde yol, elektrik, hastane, postahane, okul vb. hiçbir şey yoktu. Türk askerlerinden başka Türk devletinin varlığına tanık olmadım. Makina, telefon, radyo ve doktor nedir ne değildir tanımaz ve bilmezdim. Açıkçası köyümüz ve çevremizde dinleme, aydınlatma, ulaşım vs. araçları yoktu. Kör ve sağır gibi yaşamaya mecbur kalmıştık. Bu şartlarda çok fakir, çıplak, bir gün aç ve bir gün tok bir şekilde yaşıyordum. Bu yoksul, cahil ve hayvanca yaşantı içinde insanca yaşamanın nasıl olduğunu bilmiyor ve dünyayı köyümüz gibi tasavvur ediyordum.

Yedi yaşımda bize komşu olan bir köyde Türk okuluna başladım. Bana bu okulda ilk önce bir Türk öğretmenin şahsında Türklük aşılandı. Öğretmenimiz tarafından bize hem okulda hem de evde Kürtçe konuşmak yasaklanmıştı. Biz o denli cahil ve geri kalmıştık ki, asimilasyon kurumu olan Türk okulları beynimizi rahatça yıkayabiliyordu. Fakat bize dil ve kültürümüzü kolayca unutturamıyorlardı. Ben ilkokulu bitirene kadar ancak çok az Türkçe öğrenebildim.

Kasabamızda orta okul yoktu, bunun için herkesin büyük şehirlere gitmesi gerekirdi. Orta okula başlamak için 12 yaşımda şehre gittim. Ancak şehir benim için yeni bir dünya gibi idi. Neden? Çünkü köyümde hiç görmediğim ve duymadığım şeyleri şehirde gördüm ve duydum. Makina sesini ilk defa şehirde duydum. Türk devletinin memurlarının varlığı da şehirde görülüyordu. İnsanların günlük yaşantılarına hizmet eden araçlar da şehirde mevcut idi. Evet, ben köyden yeni bir dünyaya gelmiş oluyordum. Fakat, insan beyninin şehirde kısa bir sürede kemalist fikirler ile yıkandığını bilmiyordum. Kendime sürekli, insanlara hizmet eden araç ve gereçlerin neden köyümüzde bulunmadığına dair sorular soruyordum. Yine gördüğüm Türk şehirlerinde hayat çok yüksek bir düzeyde idi. Türk ile Kürt şehirleri arasında ve Kürdistan'ın şehir ve köyleri arasında dağlar kadar fark vardı. Kafamda yavaş yavaş çelişkiler oluşuyordu. Acaba Kürt halkı neden bu denli fakir ve yoksul bir hayat sürdürüyor ve baskı, zulüm ve zorbalığa maruz kalıyor? Ben bu soruların cevaplarını arıyordum.

Türk okulları beni günbegün asimile ediyor, bana Kürtlüğümü unutturuyor, kemalist ideoloji ile kemalist ahlakı ve Türklük ruhunu aşılıyordu. Ben artık kişisel yaşantımla uğraşıyor ve Türk devletinin egemenliği altında bir Türk memuru olma amacını güdüyordum. Onlar beynimizi o denli yıkamışlardı ki, biz geçmiş yaşantımıza ve Kürtlüğümüze sahip çıkmıyorduk. Gerçi Türk devleti yaşantımı değiştirmemişti; fakirliğim ve yoksulluğum eskisi gibi devam ediyordu, ama beynimi kendine bağlayıp kendi etkisi altına almıştı. Bundan dolayı da kendi varlığıma artık sahip çıkmıyordum.

Türk devletinin baskısına karşı ilerici ve devrimci örgütlerin ortaya çıktığı dönemde okuyan gençler arasında devrimci ve ilerici düşünceler gelişti. Tabii ben de bu bilinç ve uyanmadan payımı aldım.

1970 senesinden sonra Türk sistemine karşı birkaç ilerici örgüt ortaya çıkmıştı. Tüm devrimci öğrenciler bu örgütler etrafında ideolojik faaliyet yürütüyorlardı. PKK'nin ortaya çıkışından önce mevcut olan Türk sol grupları Kürdistan adını ağızlarına almıyor ve Kürt halkına inkarcı bir gözle bakıyorlardı. Her ne kadar Türkiye devrimi adına yola çıkıyorlardıysa da ideoloji ve politikaları ile sosyal şovenizmin çerçevesinden dışarı çıkamıyorlardı. Bunlar program ve faaliyetleri ile Kürt insanlarına güvence vermiyorlardı.

Yine PKK'nin ortaya çıkışından önce bazı Kürtler birkaç dernek etrafında toplanmışlardı. Bunlar da Kürdistan adına sahip çıkmaya cesaret edemiyorlardı. Onlar aynı sömürgeciler gibi Kürdistan'a "Doğu" diyorlardı. Amaçları da Doğu'ya yol, su ve elektrik getirmek idi. Bu gruplar daha sonra Türk devletinin izni ile birkaç dergi çıkardılar; onlar kendi iplerini Türk devletinin elinden hiçbir zaman kurtaramadılar.

Bu dönemde ben de her Kürt talebesi gibi bu politik gelişmelerden etkilendim; ben de okuyor, dinliyor ve doğru yolu arıyordum. Ancak mevcut olan gruplar beni ikna edemiyorlardı; onlar ulusal soruna doğru bir tarzda bakmıyorlardı.

1973'te bir Kürt öğrenci grubu ortaya çıktı. Onların düşünceleri bizi Kürt öğrencilerini ikna etti. Doğru bir düşünce ile ulusal sorunu, Kürt ve Kürdistan'ı ilk kez bu Kürdistan devrimcilerinin ağzından duyuyordum. Onların ideolojisi bizi çok iyi aydınlatıyordu. Kürdistan tarihi, Kürt halkı ve Kürt insanlarının yaşamı, sömürgeci güçler, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi vb. hakkındaki ileri sürdükleri düşünceler beni her halükarda aydınlatıyordu. Kürdistan tarihinde bilimsel ve bağımsız ideoloji ile politikayı (ilk kez) bu Kürdistanlı devrimcilerin ağzından duyuyordum. Evet bu ideoloji ve politika A. ÖCALAN yoldaşın önderliğinde ortaya çıkmıştı; O kemalist zehir ile zehirlenmiş olan beyinlerimizi temizledi.

PKK'nin ideolojik ve politik çizgisi kısa bir sürede Kürt insanlarının beyinlerinde yer edindi. Bu ideoloji ve politika Kürt halkına inanç ve güven veriyordu. Ben kendim de PKK'nin düşüncesi sayesinde ölüm uykusundan uyandım. Senelerce karanlıkta yürüyen bir insan aniden aydınlık ile karşılaşırsa, ne yapar acaba? Geniş adımlar ile bu aydınlığa doğru koşar.

PKK'nin ideolojik-politik çizgisinin ortaya çıkışı da Kürt halkı için bu anlama geliyor; o insanları kendine çekiyordu. PKK'nin ideolojik-politik çizgisi Kürt halkının ulusal birliğine rehberlik ediyor ve Kürt halkının ulusal çıkarlarını temsil ediyordu. Kürt halkının isteği, bağımsız ve özgür bir Kürdistan idi. PKK'nin ideolojik-politik çizgisi bu isteği yerine getiriyordu. Ben, kısa sürede binlerce insanın PKK'nin düşüncesi etrafında toplandığına tanık oldum ve bu durum beni de PKK'nin ideolojik-politik çizgisine çekiyordu.

PKK, kendi hedeflerini programında çok net bir şekilde ortaya koymuştur; bu program Kürt halkının arzusunu yerine getiriyordu. Halkımız bu program sayesinde yerinin hangi cephede olması gerektiğini biliyor ve dost ile düşmanlarının kimler olduğunu anlıyordu. Ben PKK programını okuduğum zaman, bu senelerden beri kafamda mevcut olan çelişkilerin çözümüne deva oldu ve Kürt halkının bu program etrafında birliğini pekiştireceğine inandım. Ancak Kürt halkı sadece doğru sözlere inanmıyordu, bundan dolayı da bu programa göre PKK'nin adım atışını izleyip gözlüyordu.

PKK programını Kürt halkına sunup halkın içinde örgütlenme faaliyetlerine başlandığında, kısa bir süre içerisinde güven ve inanç verip dirilişi ortaya koydu. Ülkenin her tarafından binlerce Kürt insanı; köylü, işçi, aydın, erkek, kadın vs. PKK'nin önderliğinde birleşiyorlardı. Evet, ben binlerce insanın PKK saflarında yer aldıklarına tanık olduğumda, artık Kürt halkına bağımsız ve özgür bir Kürdistan yolunun açıldığına inandım.

PKK insanlara nasıl değer veriyordu? Yine PKK'nin bu durumunu da kendi gözlerimle gördüm. PKK, senelerce sömürgeci güçlerin baskısı altında ezik, değersiz ve onursuz bir şekilde yaşayan, kalp ve beyinleri karartılmış olan Kürt insanlarını ayağa kaldırdı, yükseltti, onlara onur, değer ve bilinç verdi. PKK, Türk devletinin baskısı altında beş paralık değere düşürülmüş olan Kürt insanlarının kalbine insan ve ülke sevgisini yerleştirdi. Türk sömürgecilerinin baskı ve zulmü altında "ben Kürdüm, ben insanım" diyemeyen, ülkesi ve insanlığa sahip çıkmayan insanlar PKK saflarında dil sahibi olup Kürdistan'ın kurtuluşu için baş kaldırdılar. Ben, PKK'nin ezilen ve yoksul insanlara bu denli sahip çıktığına tanık olduğumda, kendimi PKK'ye daha sıkı bir şekilde bağladım.

Ben, aynı şekilde PKK'nin feodal güçlerin düşünce ve otoritelerine karşı olan mücadelesine tanık oldum. PKK Kürt halkını ağalığa, aşiretçiliğe, mezhepçiliğe ve aileciliğe karşı ulusal birlik temelinde bilinçlendirip örgütlüyordu. PKK, ülkesinin toprakları üzerinde bin parçaya ayrılmış ve her parçası bir mezhep veya bir aşiretin peşinde giden bir halkı ulusal birlik etrafında örgütlüyordu. PKK, Kürt halkı içerisindeki feodal çelişkileri ortadan kaldırıp halkımızı kardeşlik, insanlık ve yurtseverlik bağları ile birbirine bağladı. Düşman kardeşi kardeşe, komşuyu komşuya düşman etmiş ve birbirine karşı savaştırıyordu. Fakat PKK, Kürt insanlarını bilinçlendirip aralarındaki anlamsız çatışmaları ortadan kaldırıyordu. Köylü kesiminden çok insan PKK'nin bu faaliyetlerinden dolayı saflarına geliyorlardı; feodal güçler ise PKK'ye karşı savaşıyorlardı. PKK, halkımızın ulusal birliği ve ezilen halkların kardeşliği için mücadele ediyordu. Ben de bu hizmetinden dolayı PKK saflarında yer aldım.

Ben, binlerce Kürt kadınının aynı şekilde PKK saflarında yer aldıklarına tanık oldum. Daha önceleri dört duvar arasından çıkamayan bu kadınlar, PKK önderliğinde mücadele veriyorlardı. Kim çok ezilmiş ise, kim çok baskı ve zulüm görmüş ise PKK de en çok onlara sahip çıkıyordu. PKK özellikle Kürt kadınlarına değer veriyor, onların bilinçlenme ve örgütlenmeleri için özel bir faaliyet yürütüyordu. PKK kendi saflarını Kürt kadınlarına konuşma, propaganda ve örgütlenmeleri için sınırsız bir şekilde açıyordu. Kürt kadınları da herkesten fazla kendi kurtuluşlarına canı gönülden sahip çıkıyorlardı.

PKK feodalizme karşı verdiği mücadelesi ile, Kürt kadınları ve insan haklarına sahip çıkması ile doğru bir demokrasi için verilen mücadeleyi temsil ediyor. Ben de bu hizmetinden dolayı PKK saflarına katıldım.

PKK, sömürgeci güçler tarafından katledilip göç ettirilen yüzbinlerce Kürdü, yakılıp yıkılan şehir ve köyleri, dökülen kanı, halkımıza zindana çevrilen yaşamı, sömürgeci Türk devletinin katliam ve vahşetini tek tek ele alıyordu. Ben de PKK'nin bu hizmetinden dolayı saflarına girdim.

PKK Kürt halkının sesi, kalbi, beyni, gözü, ruhu, bilinci, direnişi ile Kürt halkının bağımsızlık ve özgürlük silahı idi. PKK, Kürt halkının kurtuluşunu Türk halkı ile tüm dünya halklarının kurtuluşunun bir parçası olarak gören enternasyonalist bir hareket idi. Ben de kendisinin bu konumundan dolayı saflarına girdim.

PKK'nin kuruluşundan sonra yüzbinlerce insan saflarına katıldı veya taraftarı oldu. Bu sayı bugün milyonları bulmuş. Bu kadar insan yurtseverlik görevlerini yerine getiriyor. Bu PKK'nin halkımız ile milyonların gönül birliğini temsil ettiği anlamına geliyor. Oysa bugün, halkımızı senelerden beri baskı ve zulüm ile kendisine kul köle yapan kan emici bir düşmanın "PKK insanları zor ile kendi saflarına çekiyor" dediğini duyuyoruz. Sömürgeci Türk devleti bu vahşet ve kan emiciliği ile halkımıza ve insanlığa nasıl bir hizmette bulunmuştur ki, halkımız da ona hala kölelik yapsın?

Bir hareket, bir halka önderlik yapıyor ve bu halk da canı gönülden ulusal kurtuluş görevini yerine getiriyorsa, bu ne anlama gelir acaba? Bu, partinin önderlik edip halkın kurtuluşuna sahip çıktığı ve halkın da bu partiye sahip çıktığı anlamına gelmektedir.

Bizim dedelerimiz okuma yazma bilmiyorlar, ama PKK'yi canı gönülden destekliyorlar. Çünkü onlar sömürgeci güçlerin zulmünü kendi yaşantılarında yaşamışlardır. Bunlar, PKK'nin Kürt halkının kurtuluşuna hizmet ettiğini gözleri ile görerek inanıyorlar. Türk devleti Kürdistan toprakları üzerinde, doğmamış bebelerden Kürt insanların kemiklerine kadar düşmanlık yapmıştır. Her Kürt insanı bu düşmanlıktan nasibini almıştır.

PKK sömürgeci güçlerin halkımıza uyguladıkları baskı ve zulmün tek tek hesabını soruyor. Halkımız da, PKK'nin bu görevini kahramanlıkla yerine getirdiğine inanıyor. Ülkesinin toprakları üzerinde bu kadar zorluk çeken ve insanlık onurunun bu denli kırıldığını anlayan bir insanın görevi PKK önderliğinde yerini almaktır. Evet biz, tüm devrimci ve yurtsever insanlar olarak A. ÖCALAN yoldaşın önderliği altında Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi ile ilgili görevimizi yerine getirmekten gurur duyuyoruz.

PKK ile Türk devletinin oynadıkları roller değişiktir. Devrimci, ilerici, demokrat ve yurtsever insanlar Türk devletinin oynadığı rol ve uyguladığı vahşeti iyi tanıyorlar. Emperyalist ve sömürücü güçler de kardeşlerinin uyguladığı vahşetin iyice açığa çıkmasını istemiyorlar. Çünkü emperyalist güçler iyi biliyorlar ki, Türk devleti onlardan aldığı destek ve dayanışma ile ülkemizde egemenliğini sürdürüyor.

Açıklamamda Türk devletinin ülkemizde oynadığı rolü kısaca dile getirdim. Batı Alman emperyalistleri Türk devletini nasıl adlandırırlarsa adlandırsınlar, ama Türk sömürgecilerinin vahşetini gizleyemezler. Onlar PKK ve Kürt halkını birbirinden ayrı gösteremez ve kanlı ellerini çelişkili açıklamalar ile gizleyemezler. Onlar uyguladıkları baskıları ile hiç kimseyi PKK'den soğutup ayıramazlar. Kürdistan toprakları üzerinde tek bir Kürt insanı kalsa dahi PKK önderliğinde Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi devam edecektir. Hiçbir kuvvet beni, arkadaşlarımı ve tüm Kürt halkını PKK'ye bağlayan bağı koparamaz.

Ben Türk devletinin rolünü tüm şekli ile tanıdıktan ve uyanıp kurtuluşun yolunu gördükten sonra, artık hiçbir güç beni Türk devletinin egemenliği altında tutamazdı. Artık Türk devletinin egemenliği altında yaşamak köleliğe ve onursuz bir ölüme bilinçli olarak boyun eğmek olurdu. Bu kadar düşkün bir yaşamı ne ben ne de hiç kimse kabullenmezdi. Benim görevim artık PKK saflarında yer almak idi. PKK kısa bir sürede, Türk okullarında senelerce paslanan beynimi temizleyip beni yeni bir aşamaya kavuşturdu.

Sömürgeci Türk devletinin egemenliği altında yaşamak Kürt halkının soykırımını kabullenmek demektir

Sömürgeci boyunduruk altında yaşamak hiçbir zaman kabullenilemez. İnsanlık bağımsız ve özgür bir yaşam için savaşmış ve savaşmaktadır. Fakat sömürgeci Türk devleti PKK'nin doğuşundan önce kendi zulüm ve egemenliğini Kürt halkına kabul ettirmişti. Halkımız öyle bir seviyeye gelmişti ki, sömürgecilerin silahı ile kendi varlığına ve insanlığa karşı savaşıyordu. Ne ad ve ne şekilde olursa olsun, köleliğin devam etmesine hizmet etmek büyük bir suçtur. Sömürgeci güçlere boyun eğmek bir Kürt insanı için her zaman için ölüm demektir. Acaba, sömürgeci Türk devletinin hükmü altında böyle onursuz bir yaşamı sürdürse idim, bu ne anlama gelirdi?

Ben Türk ordusunun bir askeri olsa idim, ne yapardım? Ben Türk devletinin bir askeri olsa idim, onların sömürgeci egemenliğinin devam etmesi için kendi halkıma ve insanlığa karşı savaşıp onların silahı ile Kürt halkının kanını akıtmam gerekirdi. Benim Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı savaşıp kendi halkıma baskı, işkence, zulüm ve zorbalık uygulamam gerekirdi. Benim Kürdistan şehirlerine, köylerine, dağlarına, ovalarına, taş ve ağaçlarına zehirli bomba yağdırmam, bu zehirli bombalar ile binlerce çocuk, erkek, kadın vs. imha etmem ve aynı şekilde yüzlerce Kürt şehir ve köylerini yıkmam gerekirdi.

Yine, eğer ben bir Türk askeri olsa idim, gece gündüz Kürdistan'ın şehir ve köylerine baskın düzenleyerek halkıma çok ağır işkenceler uygulamam ve (Kürt) evlerini talan etmem gerekirdi; Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini destekleyenleri yakalayıp işkence ile öldürmem veya göç ettirmem gerekirdi.

Yine, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin önder ve savaşçıla-

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın Mahsum Korkmaz Akademisi'nde kadrolara ve yurtsever kitleye yönelik yaptığı konuşma:

DÜNYADA BAĞIMSIZ BİR KÜRDİSTAN, KÜRDİSTAN'DA ÖZGÜR VE EŞİT BİR HALK YARATMAK İÇİN GÖREVLERİMİZE YÖNELELİM

Baştarafı 1. sayfada

odur ki, kalkabiliyoruz, yürüyebiliyoruz ve kendimizi yaşatabiliyoruz. Halkımız özgürlüğe, ülkemiz bağımsızlığa kavuşuncaya ve eşitlik tümü ile oluşana dek halkımız, bu amaçlara ulaşmak için hızla ilerleyecektir. Bu ayda verdiğimiz şehitler, bunun sonucu meydana gelen halk isyanları ve özellikle Nusaybin ve Cizre halk isyanları, tüm Orta-Kuzey-Batı Kürdistan'da artık; halkımızın gözlerini açtığını ve uyandığını göstermektedir. Düşman, gerçekten şimdi tek bir kurşun atmaya cesaret edemiyor. Bunu korkudan yapamıyor. Yoksa düşman, duygulu ve vicdanlı değildir. Korkudan buna cesaret edemiyor. Büyük bir korkuya kapılmıştır. Eskiden de düşmanın bu duruma gireceğini söylemiştik. Fakat bu dönemde ateş içinde iken, bize eskiden yaptığı gibi geri adım attırmanın imkanı yoktur.

Kalkışımızın başlangıcında diyorlardı ki; "Siz başkaldırsanız ve bir tek Türk askerinin bile bir damla kanını dökseniz, sizi yerin dibine sokarlar." Kimdi bu sözleri söyleyenler? Bazıları Kürtlük adına, yurtseverlik adına bu sözleri söylüyorlardı. Ben de diyordum ki, bu en büyük yalandır. Kırk yıldır Kürt halkı ve Kürdistan üzerinde bu mantıkla yürüyenler bunlardır. Biz, bunların kim olduklarını ve kimlere bağlı olduklarını çok iyi bilmekteyiz. Çok iyi hatırlıyorum; biraz kendimizi, insanlığımızı tanımaya başladığımız dönemde dedim ki, bu durum kabul edilecek bir durum değildir. O zaman kimse yoktu. Kimse kendisine sahip çıkmıyordu, kendi adına bir şey yapmıyordu. "Bundan uzak durun" diyorlardı. Üstelik bunlar bize en yakın olan ailelerimiz ve arkadaş çevrelerimizdiler. "Eğer bu konularla ilgilenirsen, biz seninle değiliz" diyorlardı. Bu, yıllarca sürdü. Ve bir tek biz dedik ki; bu yaşam, bu biçimiyle kabul edilmez ve böyle devam edemeyiz. Bunun için de iki sözcük, bizim ağzımızda silah oldu. Neydi bu sözler? Diyorduk ki, "Kürdistan vardır ve Kürdistan sömürgedir". Bu, kalkış gerektiriyordu. Ve her şeyden önce bu düşünce hayata geçirilmeliydi. Fakat biz bunları yıllarca yalnız kaldığımız bir ortamda söyledik. Diyebilirim ki, insanlarımız yirmi yıl önce derin bir karanlık ve sonuna kadar bir bilinçsizlik içinde idiler. Kimse silaha sarılmayı, ayağa kalkmayı aklına getirmiyordu. Kimse ortaya çıkıp kendine isim takmıyor ve sormuyordu; "Ben kimim?", "Ben neyim" diye. Aksine, bu gerçeklerden utanıyorlar ve sıkılıyorlardı. Tabii ki düşman korkusu da çok güçlüydü. Düşmandan yediği darbeler ölüm darbeleriydi. Ne kadar isyan edildi ise düşman ezmişti. Bu korkudan dolayı, "Aman yaklaşmayın" diyorlardı. Çalışmamızın, direnişimizin en büyüğü başlangıçta böyleydi. Gerçekten, bu iki sözcük üzerinde dürüstçe durulmalı ve nerede olursa olsun, her yerde ve her zaman bunları savunmak için direnilmeliydi. Buydu bizim işimiz. Eğer o zaman bu adımı atmamış olsaydık, son adımı da atmazdık.

Şimdi ben, bu sözleri; "Bugünü ve önümüzdeki günleri nasıl anlamamız gerekir" sorusuna cevap için söylüyorum. İnsan, zorlukları anlayamazsa rahatlıkları da anlayamaz. İnsan, ilk adımı atmasını bilmezse son adımı da atmasını bilmez. İnsan küçük olanakların nasıl oluştuğunu bilmezse, sonradan büyük olanakların da değerini bilemez. Bu yüzden PKK'nin hangi karanlıklarda, hangi zorluklarla doğduğu ve çıkış yaptığı her zaman hatırlanmalı ve dile getirilmelidir. Gerçekten halk, düşmanın uygulamaları ile kendisinden çok uzaklaşmıştı. Bu uzaklaşma çok derindi. Ne kadar seslenildiyse de duymuyordu, kendine gelmiyordu. Diyordu ki, "Yok, bu benim için değildir, bu ben değilim!" Biz diyorduk ki, "Sen bu kişisin, bu senin ismindir!" O ise, "hayır" diyordu, "Bu benim ismim değildir." Kendi kendisini unutuyordu, kendini tanımıyordu. Türkler bir-iki isim takmışlardı, kendini bu isimlerle tanıtıyordu. Diyordu ki, "Ülkem Türkiye'dir, ben falankesim, sen ne söylüyorsun, başımızı belaya sokup ağrıtmak mı istiyorsun?" Elbette ki bu düşüş, çok kötü bir düşüştü. Bir halk, bu şekilde kendini düşürürse, dünyada en kötü halk durumuna gelir. Bunu siz kendiniz de çok iyi biliyorsunuz, sizin başınıza da gelmiştir. Çocukluğunuzdan büyüdüğünüz ana kadar kulağınıza bunları okuyorlardı, siz de kendinizi böyle tanıdınız. Biz, her şeye rağmen kendi yolumuzdan kendi inancımızdan vazgeçmedik ve tersini savunanlara ise; "Sen bu değilsin, senin ülken Türkiye değildir, sen Türk değilsin" dedik, ondan sonra da adımlarımızı attık. Yıllarca çaba harcadık; "Nasıl kalkacağız; düşmanın üzerimizdeki egemenliği bu kadar güçlüdür, bizim elimizden tutacak güçlü bir dost eli yoktur, neye dayanarak kalkacağız; kendimizi nasıl koruyacağız?" soruları üzerinde durduk. Sonunda dedik ki, "Doğrudur; dostlarımız yoktur ama, eğer biz özgücümüze dayanırsak ve içimizi biraz aydınlatabilirsek ayakta kalmamız mümkündür." Elbette ki bu da çok zorlu bir süreç gerektiriyordu. Çünkü düşman, her dakika her saniye halkın beyni ve kalbi üzerindeydi. Bir yandan beyniyle oynuyordu, bir yandan yüreğine korku tohumları ekiyordu ve bu korku ortamında egemenliğini gerçekleştiriyordu. Bu durumda olan sadece bir kaç kişi de değildi; halkın tümü bu durumdaydı.

Güney Kürdistan'da o dönemde Kürtlük adına bazı şeyler yapıyorlardı. Ama sonunda, siz kendiniz de çok iyi biliyorsunuz ki, dış yardımları -dış yardım dediğimiz, başka devletlerin de değil, düşmanın yaptığı destektir- kesildiği anda yirmidört saat içinde silahlarını bıraktılar ve kaçtılar. Bu Kürtlük değildir. 1923'te de meydana gelen yenilgi ve teslimiyet ölüm yenilgisiydi. Burada yürütülen siyaset, bağımsızlık ve özgürlük siyaseti değildi. Hayır! O siyaset, ölüm siyasetiydi; teslimiyet ve bağımlılık siyasetiydi. 1975'te ispatlanan budur.

Biz, bu tarihlerde kalkışa hazırlanıyorduk. Bağımsız, birleşik ve özgür bir Kürdistan için yürümeyi gerçekleştirmek istiyorduk. Bunlar da kaçışı gerçekleştiriyorlardı. Şimdi bazıları diyorlar ki, "PKK, herşeyi kendi çıkışına bağlıyor." Burada insan gerçeklere bakmalıdır. Bunlar 75'te ne yaptılar? Sadece Güney'de de değillerdi. Tüm Kürdistan genelinde adamları vardı. Her yerde birdiler. Bunun için insan tüm bunları hesaba katmalıdır. "Bu parçada böyledirler, şu parçada şöyledirler" denilemez. Her yerde birdiler. İnsan bunları bir görmelidir. Kendilerini teslim ettiler ve kaçtılar. Bundan sonrası için de hiç bir şey bırakmadılar. Şimdi de şöyle bir yanlışlığa düşüyorlar; diyorlar ki, "Biz hepimiz Kürdüz ve biz Kürtlük adına kan dökmüşüz." Doğrudur; siz, onbin insanın kanını dökmüşsünüz, fakat sonunda kendinizi nereye ulaştırmışsınız? O kanın üzerinde ne yürütmüşsünüz? İnsanın bu noktaları çok iyi bilmesi gerekiyor. Eğer insan bunları tam bilmezse, PKK'nin çıkışının anlamını da tam bilemez. Bazıları kalkıp diyebilir ki, "Nasıl ki PKK kalkış yaptı, dokuz-on parti daha kalkıp yaptılar." Ama, gerçek öyle değildir. Bu partiler, halkın kaderi ve yazgısıyla oynuyorlardı, halkı satıyorlardı, teslim ediyorlardı. Bir tek bizimki yüzde yüz ülke ve halk gerçeğini esas alan bir çıkıştı. Halk için insan kendisini yüzde yüz feda etmelidir. Büyük fark burdadır. Biz bu bakımdan birbirimizden ayrılıyoruz.

Bunlar kendi sülaleleri için herşeyi sattılar, kendilerini kurtarmak için halkı ölümün üzerine sürdüler. O dönemde, onların var olan ordularına karşılık bizim hiçbir şeyimiz yoktu. Kimse bunun tersini ispatlayamaz, 75'te durum aynen böyleydi. Bunlar ne yapıyorlardı? Herşeyle oynuyorlardı. Her gün duyuyorduk; falanı falan düşmanın yanındadır. O düşmandan bu düşmana gidiyorlardı. Buydu halleri. Biz 70'lerden sonra kalkışa karar verdiğimiz zaman, halkın kendisini yok saydığını biliyorduk. Bu güçler birşeyler yapmak isteyenlerle de tüccarlar gibi oynuyorlardı. Kürdistan meselesini ticaret meselesi haline getirmişlerdi. Yanaşmak istediklerimiz ise, kendilerini kör, sağır, dilsiz sayıyorlardı. Yine de biz bu durumu kabul etmedik. Çok iyi hatırlıyorum, bize; "Eğer siz bu sıcaklıkla ülkenin üzerine yürürseniz büyük bir tehlike olacaksınız" diyorlardı. Üzerimize bu biçimde geliyorlardı. "Biz isimsiz olalım, dilsiz olalım ama bu halde de kendimizi bir şey yerine koyalım" diyorlardı. Biz, "yok" dedik, "Bu insan tabiatına aykırıdır, böyle olmaz." Ondan sonra tüm güçleriyle üzerimize geldiler, yüz isim taktılar bize. Çok iyi hatırlıyorum; diyorlardı ki, "Falankes kalkmış, ismi nedir; hangi aşirettendir; hangi hanedendir? Biz o kadar aşiret sahibiyiz, hanedanız, melikiz ama birşey yapamıyoruz, bunlar nedir, bunlar kimdir ki, ne yapacaklar?" Böyle geliyorlardı üzerimize.

Siz çok iyi biliyorsunuz ki, dar anlarda iman ve inanç gereklidir. İnsan sabırla dayanacak, kendisini kaybetmeyecek. Eğer şimdi insanlarımız rahatlıkla kendilerini kaybederlerse, dar anlarda kendilerini yere atarlar. Biz iki açıdan kendimizle oynamadık: Dar dönemde sabır ve direnişle kendi üzerimizde durduk. "Yurtseverlik" adına, "sosyalizm" adına kalkanların hepsi bize karşı durdular. "Böyle olmaz, böyle yapamazsınız" diyorlardı. Daha düşman üzerimize gelmeden, onlar üzerimize geldiler. Hareketimizi, 1975 yılından 1980'e kadar hiçe sayıyorlardı, kendilerini ise üstün görüyorlardı. Diyorlardı ki; "Bu yol doğru yol değildir, bu yolda yürüyemezsiniz."

Biz, daha bir-iki adım atmadan düşman, bizim varlığımızın onun ölümü olduğunu farketti. 76'dan sonra, "Düşmanın başkentinden çıkacağız ve ülkeye yöneleceğiz" dedik. Ve birkaç genci ülkeye göndererek cesareti böyle oluşturduk. Teoride kendimizi tanıdık; "Ülke vardır, halk vardır ve ülkenin özgürlüğü için bir örgütün oluşturulması gerekiyor" dedik. 76 yılında biz bu inanca ulaştık. Diyebilirim ki, çevremizde onbeş-yirmi genç ya vardı ya yoktu. O dönemde bizim en büyük eylemimiz, bir devrimcinin cenazesini Nusaybin'den Suruç'a getirmemizdi. Halktan yaklaşık onbin insan bu cenazeyle birlikte yürüdü. Bu bir adımdı. İlk defa halkla birlikte ortaya çıkıyorduk. 1977 yılında bir adım daha attık. Mayıs ayında ülkede dolaştık. Serhed'den tutalım Dersim'e, Diyarbakır'a, Antep'e kadar dolaştık. Buralarda dokuz-on toplantı yaptık, elli-yüz kadar insan toplantılarımıza katıldı. Bu dönemde tohumları ektik. Artık düşmanın bizi sökmesi mümkün değildi. Düşman ondan sonra peşimize düştü, bizi hedefledi. Ve fedakar yoldaşımız, büyük devrimci **Haki KARER**, düşmanın planı sonucunda bir komployla şehit edildi. Yine, Kürtlük adına hareket edenlerin eliyle vuruldu. Bunların arkalarında düşman vardı. Henüz ilk adımlarımızı atmadan değerli bir yoldaşımızın şehit düşmesinin etkisi büyük oldu. Eğer, sen, o şehidin kanı üzerinde zamanında durmazsan ve kendine, "Ben onun intikamını nasıl alabilirim" diye sormazsan, sen, kendi şehidinin kanına sahip çıkmıyorsun demektir. Böyle bir şeyi yapan, kötünün en kötüsüdür. Elbette ki, biz o yaklaşımı kabul etmedik.

Bu olay; devrimimiz, ayağa kalkışımız için ne anlama geliyordu? Ne yapacaktık? İntikamını nasıl alacaktık? Bu sorulara yanıt bulmamız zorunluydu. Diğer yandan düşman ağzını açmış ve yüzlercesini yutmuştu. Bunu iyi görmeliydik. Bir kurdun bir çocuğa saldırması gibi bir durum. İşte, düşman üzerimize böyle geliyordu, bizi korkutmak istiyordu ve adeta, "Kaçın, bir daha da bu meseleyi ağzınıza almayın" diyordu. Biz bunu kabul etmedik ve "**Haki** arkadaşın anısına bir adım daha atacağız" dedik. Bu adımla, kendi adımıza, PKK'nin adıyla konuştuk. Biz eskiden azdık, parti olmayı göze alamıyorduk. Fakat ondan sonra kendimizi daha güçlü ve hızlı bir biçimde partiye ulaştırmalıydık. Bildiğiniz gibi, 1978 yılında, PKK'yi, **"Partiya Karkerên Kurdistan"**ı kurduk. Bu büyük adımdan sonra, bir adım daha attık. Hilvan'da atıldı bu adım. Ve diyebiliriz ki, 1978 yılı Hilvan yılıydı. Burada mücadelemiz bir halk mücadelesi boyutuna ulaştı. Bu dönemde düşman da artık bizi iyice farketmişti. Onun için planlı bir biçimde gericilerin eliyle **Halil ÇAVGUN** yoldaşı şehit ettiler. Bu, bir tehdit ve korkutmaydı, "Siz nerde başkaldırsanız, orada başınızı ezeceğiz" diyorlardı. Düşman hepimizi ortadan kaldırmak istedi. Biz, "Geri adım atmıyoruz ve düşmanın üzerine yürüyeceğiz" dedik. O zaman büyük yoldaşım **Kemal PİR**'le birlikte, kırk gün bir evde kaldık ve arkadaşlarımızın intikamını aldık. O dönemde biz bu biçimde dolaşarak mücadeleyi büyütüyorduk. Düşman tamamen bizim farkımızdaydı, "Bunlar Kürdistan'a aktılar" diyordu ve üzerimize geliyordu. Düşman, "Devletimiz, dokuz-on ayda bunları bitirmelidir, eğer bitiremezse, devletimiz de gider, ülkemiz de parçalanır" diyordu. Buydu düşmanın bizim hakkımızdaki hükmü. Ve bunu gerçekleştirmek için de üzerimize geliyordu.

Burda; yurtdışına çıkmak geldi aklıma. Baktık ki, ülkede kalsak en fazla bir ay ya da iki ay kalabilecek ve sonunda boğulacağız. Yurtdışına çıkışımız, Hz. Muhammed'in Mekke'den Medine'ye hicretine benziyor. O zaman Hz. Muhammed oldukça sıkıştırılmıştı, eğer bir gece daha kalsaydı boğulacaktı. İşte bizimki de tamamen böyleydi. Eğer kalsaydık, bir-iki ayda boğulurduk. Mesele kişilerin boğulması da değildir, bir dava boğuluyordu. Kürdistan'ı gerçekten tanıyan, durumun böyle olduğunu çok iyi bilir. Diğerleri kendileriyle oynuyorlardı, yoklardı. Ayağa kalkacak, parti kuracak başka bir güç de yoktu. Burada sosyalist devletleri de katıyorum; bağımsızlığımız için yardım yoktu. Ve üzerimize tüm güçleriyle gelen, meselenin üstünü örtmek isteyenler en başta bunlardı. Kendilerini komünist sayıyorlardı. "Türkiye Komünist Partisi" adıyla meseleyi bozmak, çıkmaza sokmak istiyorlardı. Bunun için, tek başımıza kendimize yer açmalıydık. Biz bu nedenden dolayı bu alanlara (Ortadoğu) kaydık.

Buraya geldiğimiz dönemde gerçekten de tek bir dostumuz yoktu. Kimse bizi duymamıştı ve yalnızdık. Bu zorluklar içerisinde birçok ilişkinin üzerine gittik. Dayata dayata bir-iki ilişki yarattık. Bugün siz, düz yolda yürüyorsunuz. Yürümeniz için yol açılmıştır. Silah vardır, önderlik vardır, bilinç oluşmuştur. Fakat başlangıçta öyle değildi. Biz, düşmanın başkentinden kalkışı gerçekleştirdiğimiz zaman, evin içinde, köyün içinde, arkadaşların içinde fazla bir dayanağımız yoktu. Hem çıkışı gerçekleştirdik, hem de buna denk düşen adımlar attık. Biz, bu biçimde buralara ulaştık. O dönemde çevremizdekiler; "Biz partiyiz, biz yurtseveriz" diyorlardı. Fakat gerçekten

rını yakalamak ve öldürmek için vatanımın toprakları üzerinde adım adım gezerek halkıma hiçbir kurtuluş imkanı vermemem lazımdı.

Eğer bir Türk askeri olsaydım, Türk burjuvazisinin sömürüsü için Türk işçi ve emekçilerine baskı yapmam ve ekonomik-politik haklarını arayan işçilerin göğsüne silah namlusunu dayamam gerekirdi.

Yine, eğer Türk ordusunun bir askeri olsaydım, Türk devleti emperyalistlerin sömürücü çıkarları için büyüklerimi nasıl Kore'de savaştırmışsa benim de onların işgalci amaçları uğruna Kıbrıs'ta savaşmam lazımdı.

Türk ordusu, NATO içerisinde dünyanın ezilen halkları ve işçilerine karşı gerici bir görevi yerine getiriyor. Ben bir Türk askeri olsaydım, dünya halkları ve işçilerine karşı NATO'ya hizmet etmeliydim.

Türk devleti tüm uygulamalarını askeri zor ile yerine getiriyor; o Kürdistan'ın her taşının ve ağacının yanına bir Türk askeri yerleştirmiştir. Kürt insanı için böylesi bir devlete askerlik yapmak, Kürt halkına yapılan büyük bir düşmanlıktır.

Türk askerliği Kürt gençlerine büyük bir etki yapmaktadır. Türk ordusu içerisinde Türk dilini öğretiyor ve orada kölelik ruhunu aşılıyorlar. Ben bilinçlendikten sonra Kürt, Kürdistan ve insanlık tarihini iyice tanıdım; eğer o dönemde sömürgeci Türk devletine askerlik yapsaydım, bu Kürt halkına karşı büyük bir düşmanlık anlamına gelirdi. Bu denli onursuz bir görevi kabul edemezdim.

Ben, Türk devletinin egemenliği altında bir hakim olsaydım ne yapmalıydım?

Sömürgeci Türk devletinin kanunları Kürt ve Kürdistan'ın inkarı temelinde çıkarılmıştır. Onların kanunlarına göre; Kürdistan adını dahi ağzına almak, Türk devletinin bölünmesine hizmet etmek imiş. Onların kanunlarına göre; Kürtlük adına olan her şey yasaktır. Eğer bir ülkede bir Türk askeri istediği zaman Kürt insanlarını serbestçe öldürüyorsa, o zaman bu ülkede "orman kanunları" hüküm sürüyordur. Türk devletinin kitaplarda yazmış olduğu kanunları hiçbir zaman halkımız için uygulanmamıştır. Halkımızın hayatı ve ölümü ile ilgili karar ya Türk askerleri ya da özel mahkemelerin savcı ve hakimleri tarafından veriliyordu ve veriliyor.

Şu misal Türk devleti hukukçularının hedef ve görevlerini çok açık bir şekilde ortaya koymaktadır (2000'e Doğru Dergisi, sayı 51, Musa Anter adına):

1926 yılında Amed'de Şeyh Sait olayı ile ilgili bir İstiklâl Mahkemesi kurulmuştu. Mahkeme heyeti bir yandan faşist hakimlerden öte yandan da Ahmet Süreyya Özgövren adındaki bir genel savcıdan oluşuyordu. Ahmet Süreyya Bey anılarını 1960 yılında Dünya gazetesinde yayınlattı ve daha sonra da bir kitap yazdı. Ahmet Süreyya Bey kitabının bir paragrafında şöyle diyordu:

"Günün birinde kahraman bir genç mahkemeye getirilip hakimler tarafından sorguya çekildi. Hakimler bu gencin Türkçe bilmediğini anladıklarında, idam etme kararını aldılar. Gerekçe şöyle idi: Türkçe bilmeyen bir insanın bu ülkeye yararı olamaz. Bu sebepten dolayı idamı kararlaştırıldı. Bu genç o gece idam edildi."

"Ben Yalova-Dağkapı'da küçük bir otelde kalıyordum. Uykuda iken Türkçe bilmeyen bu çocuk rüyama girip elini boğazıma geçirerek Türkçe olarak: Neden beni beraat ettin? Beni idam etsinler diyerek, beni korkuttu. Bu olay sabaha kadar birkaç kez tekrarlandı ve ben deliye döndüm."

"Sabahleyin mahkemeye giderek hakim arkadaşlarıma şunu söyledim: Arkadaşlar, eğer biz her Türkçe bilmeyeni idam edersek o zaman Amed ve Doğu'daki bütün insanları idam etmemiz lazım. Biz buraya suçluları cezalandırmaya geldik. Onlara rüyamda başıma tüm gelenleri anlattım. Mazhar Müfit ve diğer hakimler bana şunu dediler: Sen karışma, bu bizim işimiz. Ben de savcılığımı ileri sürdüm ve aramızda kavgaya kadar kızışan bir münakaşa çıktı ve bunun üzerine mahkeme durduruldu. Ben bu durumu şifreli olarak Ankara'ya bildirdim ve bir hafta sonra şöyle bir telgraf aldım: 'Amed İstiklâl Mahkemesi Başsavcısı Ahmet Süreyya Bey! Amacımız Kürtlerin ve Kürtlüğün kafasını ezmektir. Hakim arkadaşların ile barış. Gözlerinden öperim. Türkiye Hükümeti Başkanı İsmet İnönü.' "

Sadece bu örnek bile Türk devletinin amacını ve hukukçuların görevlerini açıkça gözler önüne sermektedir. Evet onlar Kürt ve Kürtlüğün kafasını ezmek için her zaman bu tip özel mahkemeler kurmuş ve sadece dillerini konuştukları için binlerce Kürt insanı faşist hakimlerin eli ve kararı ile idam edilmişlerdir. Sadece dilini konuşan bir insanı idam ettiren böylesi bir devlet, kurtuluşu için savaşan insanları da zehirli bombalar ile rahatça imha etmektedir.

Evet, ben böyle bir devletin egemenliği altında hakimlik yapsaydım, her şeyden önce tek kelime bile Türkçe bilmeyen annemin cezalandırılmasına karar vermeliydim. Tek bir kelime Türkçe bilmeyen komşu ve köylülerimin yakalanıp cezalandırılmalarına karar vermem gerekirdi. Kültürüne, ülkesine, halkına ve kurtuluşuna sahip çıkan Kürt insanlarına ağır cezalar vermem gerekirdi. Açıkçası, hukuk perdesi altında sömürgeci Türk devletinin çıkarı uğruna ve de faşist Türk devletinin emri uyarınca Kürt halkının ve insanlığın katledilmesini kararlaştırmak gerekecekti. Ama ben insan idim, hem de bir Kürt insanı idim. Ben, düşmanın çıkarları uğruna hakimlik adı altında halkıma karşı cellatlık yapamazdım.

Köle bir halkın bağımsızlık ve özgürlük talebi yargılanamaz! Eğer ben faşist Türk devletine hakimlik yapsaydım, o zaman halkımın bu talebini yargılamam gerekirdi. Bu da insanlığın yargılanması anlamına gelirdi. Fakat hiçbir güç bizi artık kendi sömürgeci egemenliği altında tutamıyordu ve tutamaz da. Görevimiz, insanlık tarihinin hak ve hukukuna göre PKK saflarında yer almak idi. Biz de bu görevimizi yerine getirdik.

Eğer Türk devletinin egemenliği altında öğretmenlik yapsaydım, ne yapardım?

Türk sömürgecileri, Kürt insanlarının beyinlerini zehirlemek için her şeyden önce kemalist düşüncelerin aşılanmasına ağırlık vermişlerdir. Onlar, beyni zehirlenmiş olan bir insanın öyle kolayca uyanamayacağını iyi biliyorlardı. Onlar buna ilişkin görevlerini kendi öğretmenlerinin eli ile yerine getiriyorlardı. Türk öğretmenleri Kürt çocuklarına "kışla kültürünü" aşılamışlardır. Onlar, Kürt çocuklarına sömürgeci düşünceleri öğretip çocukların beyinlerini zehirlemişlerdir. Türk öğretmenleri Kürt ve Kürdistan'ın, Kürt halkının tarihi, dili, kültürü ve tüm varlığının unutulmasına hizmet ediyorlar. Onların uyguladığı asimilasyonun etkisi Türk askerlerinin yaptığı baskı ve zulümden daha büyük bir rol oynamıştır.

Eğer ben bir Türk öğretmeni olsaydım, o zaman Kürt çocuklarına Kürtçe dilinde konuşmayı yasaklar ve Kürtçe dilinin konuşulmasına asla izin vermezdim. Bunlara hergün Türklük andını içirtip onlara Türklük ruhunu aşılamam gerekecekti. Kürt çocuklarının Türklüğün etkisi altında kalabilmeleri için, tüm konuşmalarımda Türk ve Türklüğü övmem gerekecekti. Benim Kürt halkının tüm ulusal varlığını Türklerin varlığı olarak gösterip tanıtmak gerekecekti.

Yine, Kürt insanlarını çok düşük ve bilinçsiz göstermek gerekirdi ki, Kürt çocukları böylece kendi Kürtlüğüne sahip çıkmasınlar.

Kürdistan'daki Türk okulları Türk askerinin işkencehaneleri durumundadırlar. Türk askerleri bu okullarda gözlerimin önünde Kürt kadınlarına, erkeklerine ve çocuklarına işkence ettiklerinde benim de işkence gören bu Kürt insanlarının haykırışlarını dinlemem gerekirdi.

Ancak faşist Türk devleti sadece bu görevim ile ikna olamazdı. Onlar bana ajanlık ve muhbirlik görevini dayatıp uygulatacaklardı. Evet, Kürtlüğe ve kurtuluşuna sahip çıkan Kürt insanlarını Türk askerlerinin eli ile yakalatmam ve Türk devletine bu şekilde hizmet etmem gerekecekti.

Fakat ben yaşantımda, Türk öğretmenlerinin vatanımın toprakları üzerinde yaptıkları asimilasyon ile beyin zehirlemesini görüp çekmiş idim. Türk öğretmenlerinin asıl düşünceyi ve Kürt çocuklarının beyinlerini sömürdüklerini, Kürt insanlarının kendilerine yabancılaşmasına nasıl hizmet ettiklerini ve Türk devletinin talimatlarını nasıl uyguladıklarını çok iyi anladım.

Ben yine aynı şekilde anladım ki, faşist Türk devletinin (bu tip) emirlerine göre hizmet etmeyen bir insan hiçbir zaman yaşama hakkına, onursuz ve düşük bir yaşama dahi sahip olamaz. Bir Kürt insanı için böyle bir devletin egemenliği altında öğretmenlik yapmak ve onun tüm emirlerini yerine getirmek çok onursuz ve değersiz bir görevdir. Ve hiçbir insan bu denli ucuz bir yaşamı kabullenemezdi.

Türk devletinin baskısı altında bir işçi olsaydım ne yapardım?

Eğer bir ülkede insanların %80'i köylü ise ve bu köylüler köylerinde insanca bir hayata sahip olamayıp Türkiye şehirlerinde ve dış ülkelerde iş arıyorlarsa, o zaman bu ülke işçiler ordusu ülkesi olarak tanınır. Kürt insanları aç kalmamak için savaşıyor ve işgücünü çok ucuza satıyorlar. Böyle bir ülkede işçilerin işgücü değeri burjuvazinin yanında pek yoktur. Onlar işçileri her gün işten çıkarabilir veya çok ucuza çalıştırabilirler.

Eğer ben Türk burjuvazisine işçilik yapsaydım, o zaman ekonomik olarak çok yoksul bir hayat sürdürmek zorunda kalırdım. Bana verecekleri aylık, bir evin iki aylık kirasına yetmezdi. Benim işgücümü su ve kuru bir ekmek için satmam gerekecekti. Aylığım ile kendime gazete ve kitap dahi alamazdım. Senelerce çalışsaydım bile yine de bir ev sahibi olamazdım.

Türk devleti işçilere tüm demokratik eylemleri yasaklamıştır. Onlar benim, ekonomik haklarım için demokratik eylemlere (yürüyüş, grev vs.) katılmama müsaade etmezlerdi. Onlar işçilerin 1 Mayıs'ı kutlamalarını bile yasaklamışlardır; eğer ben 1 Mayıs yürüyüşüne katılsaydım, beni zaten işten atacakları gibi ayrıca da Türk polis ve askerleri tarafından öldürülmemi bile göze almam gerekirdi. Onlar Kürtlük adına olan her şeyi zaten yasaklamışlardı; bana Türklük adına ekonomik ve politik haklarımı savunmamı bile yasaklarlardı. Eğer ekonomik haklarıma sahip çıksaydım o zaman da işten atılır ve senelerce çalışmış olsaydım bile herhangi bir yardım alamazdım.

Şurası kesindir ki, eğer Türk devletinin egemenliği altında işçi olsaydım, o zaman kuru bir ekmek için onların tüm baskılarına boyun eğmem gerekecekti; aynı şekilde işçi haklarına ve Kürtlüğüme de sahip çıkamazdım. Eğer haklarıma sahip çıksaydım, o zaman da işsizliği ve açlığı göze almam gerekecekti. Vatanının toprakları üzerinde aç ve susuz olan bir insan ne yapar? Açlıktan ölmemek için dış ülkelerde iş arar.

Ben bir Kürt insanı idim ama, eğer Kürtçe konuşsaydım o zaman işten atılır ve Avrupa veya Ortadoğu ülkelerinde iş aramam gerekirdi. Açlıktan ölmemek için de bu sefer dış ülkelerde acı bir hayat çekmek ve kirli işlerde çalışmak zorunda kalacaktım. Ülkemden, insanlarımdan ve ailemden kopmam ve böyle kölece, baskı altında, değersiz ve yoksul bir yaşam sürdürmem gerekecekti.

Ama ben bir kuru ekmek için böyle şerefsiz bir hayata kölelik yapamazdım. Görevim; Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin saflarında yer almaktı.

Türk devletinin bir memuru olsaydım ne yapardım? Türk devletinin memurları Kürt halkına karşı kullanılan baskı araçlarıdırlar. Onlar ulusal yabancılaşmaya hizmet etmişler ve egemenlikleri kendisini ağır bir yük gibi tesirli bir şekilde halkımızın omuzlarında göstermiştir. Bunlar halkımıza sürekli tepeden bakmış ve Kürt insanlarını küçük görmüşlerdir. Yine onlar halkımızın boğulması için sömürgeci Türk devletinin (idam) ipini ellerinden hiçbir zaman bırakmamışlardır. Örnek: Bir doktorun görevi insanların sağlığına hizmet etmektir. Fakat Türk devleti, doktorların halkımıza hizmette bulunmasına imkan vermemişlerdir. Eğer bir Kürt insanı Türk polisi ve askerleri tarafından işkence ile öldürülür ve bir Türk doktoru da raporunda böyle bir işkencenin yapılmış olduğunu reddeder ise, o zaman bu doktor kime hizmet ediyor acaba? Evet, o katil güçlere hizmet ediyordur. Şurası açıktır ki, Türk devletine hizmet eden bir doktor sömürgeci politikaya göre davranıyordur.

Türk devleti içerisinde memurluk yapan Kürtler anne ve babalarına, akraba ve komşularına, Kürt ve Kürtlüklerine asla sahip çıkmıyorlardı. Onlar anne ve babaları ile gezip konuşmaya utanıyorlardı. Evet, Kürtlükten bu denli uzaklaşmışlardı. Anne ve babası ile gezip konuşmaya tenezül etmeyen bir memur nasıl bir kişi olarak tanınır? Bu kişi halkı açısından artık yabancı, insanlıktan uzaklaşmış ve kalbinde ülke sevgisi olmayan bir insandır.

Evet, Türk devletine memurluk yapan Kürtler onursuz ve değersiz bir şahsiyete sahip olmuş ve kendilerini tanıyamaz bir seviyeye gelmişlerdi.

İçinde yaşadığımız asırda insanlık hayvanlara sahip çıkıp onların çoğalması ve yaşamaları için gayret sarfetmektedir. Ama Kürt insanı böyle bir dönemde halkına ve ülkesine sahip çıkmaya utanmıştır.

Ben bir halkın imha edilmesine göz yumamazdım. Türk devletine memurluk yapmanın beni insanlıktan uzaklaştıracağını çok iyi biliyordum. Böylesi köle ve ucuz bir hayat benim için her halükarda ölüm olurdu. Ama ben insan gibi yaşamak istiyordum. Kürdistan'da insanca yaşamak da bağımsız ve özgür bir Kürdistan'dan geçer. Ve PKK de Kürdistan'da böyle bir mücadelenin temsilcisi idi. Ben her Kürt insanı gibi PKK'nin önderliği altında insanlık görevimi yerine getirdim ve getiriyorum.

Kürdistan'da insan olmak PKK'nin mücadelesinde yer almaktan geçer

PKK beni nasıl özgürleştirdi? PKK her şeyden önce kemalizm ile yıkanmış ve zehirlenmiş beynimi bu zehirden temizledi. Beynim PKK'nin ideolojik-politik çizgisi tarafından aydınlatıldı. Ben ulusal kurtuluş düşüncesi sayesinde ülkemi ve insanlığı tanıdım. Ben Türk devletinin egemenliği altında ölüm uykusunda yaşıyordum. PKK beni bu uykudan uyandırıp yeni bir dünyaya kavuşturdu.

Türk sömürgeciliği beni halkımdan, vatanımdan ve ailemden uzaklaştırmıştı; ben Kürtlüğümü unutmuş ve Kürt halkının ulusal varlığını inkar ediyordum. Fakat PKK bana ulusal kişiliğimi, dünyayı, Kürt ve Kürdistan'ı tanıtıp öğretti. Ben PKK'nin ortaya çıkışından önce sömürgecilerin menfaatı ve kendi özel çıkarım için çalışıyordum. Ama PKK bana vatan sevgisi ve ezilen halklara ve insanlığa olan sevgiyi aşıladı. Türk devleti bana kendi baskı, zulüm ve zorbalığı altında kölelik ve korkaklık ruhunu kabul ettirmişti. Fakat PKK bana direniş ruhunu aşıladı ve ben bu ruh ile ayağa kalktım.

Ben PKK saflarında Kürdistan tarihini, Kürt kültürünü, sanatını, dilini vs. okuma imkanına sahip oldum ve bunları gerçekleştirdim. Yazıp konuştuğum bu Kürtçe dilimi PKK saflarında geliştirdim. Türk devleti bana diğer ülkelerde ve halklara karşı şovenlik ruhu aşılamıştı ve ben de bu kirli ruh ile dünyada hiç kimseyi Türklerden daha değerli görmüyorum.

Onlar bu sömürgeci politikaları ile kalbime Türk insanları hariç, Kürt ve diğer tüm insanlara karşı düşmanlık ruhunu yerleştirmişlerdi. Ama PKK kalbime ve beynime yurtseverlik ile enternasyonalizmin ruhu ve düşüncesini yerleştirdi.

Türk devleti sürekli ordusunu övüyor ve insanlara diğer devletere karşı savaşın ruh ve düşüncesini aşılıyordu. Fakat PKK bize halkların sömürüsüz bir temel üzerindeki kardeşlik ruh ve düşüncesini öğretti. Kürdistan'da barış ve demokrasinin yolu bağımsız ve özgür Kürdistan'dan geçer. Bağımsız ve özgür bir Kürdistan'ın yolu da silahlı mücadeleden geçer. Evet, ben doğru demokrasiyi ve barış sevgisini PKK saflarında öğrendim.

Kimler Kürt halkı ile insanlık için dost, kimler düşmandır? Kimler neden dost, kimler neden düşmandırlar? Sömürgeci güçlerin vahşeti ile emperyalist güçlerin sömürüsü nedir, ne değildir? Bu soruların doğru cevaplarını PKK'nin ideolojik-politik çizgisinden aldım.

Kürt insanları Türk devletinin egemenliği altında örgütsüz olduklarından dolayı kişiliklerini kaybetmişlerdi. Fakat biz PKK'nin ortaya çıkışı ile örgütlenme fırsatına kavuştuk; A. ÖCALAN yoldaşın önderliğinde bağımsız ve özgür bir çizgiye ulaştık. Ben PKK saflarında yeniden dile geldim ve hainliğe, vatan satıcılığına ve kalleşliğe karşı kinim yükseldi.

Yine, bana bağımsızlık, özgürlük ve insanlık için nasıl konuşulduğu, nasıl savaşıldığı ve nasıl yaşanıldığını PKK'nin hayat okulu öğretti.

PKK saflarında ne yapıyorum?

Tüm dünyadaki köle ve ezilen insanlar sömürgeciliğe karşı her şekilde savaşmış ve bu yolla kurtuluşlarını elde etmişlerdir. Hiçbir halk ve hiçbir insan kölelik boyunduruğu altındaki bir yaşamı kabullenmemiştir. Her halk ve her insan gibi Kürt halkı ve Kürt insanı da yaşama hakkına sahiptir. Biz artık havada yaşamıyoruz; biz Kürdistan toprakları üzerinde yaşıyoruz ve dünyanın

Devamı 27. sayfada

gördük, bunlar tüccardan başka bir şey değillerdi. Komünizm adına yola çıkanlar da tüccardı. Ben, çok iyi biliyordum ki, doğru yolda değillerdi ve esas meselemizle alakaları yoktu.

1980'de bu alanlara geldiğimizde, diyebilirim ki; en büyük adımlarımızdan birini attık. O dönemde burada bize ait üst üste iki taş bile yoktu. Şehit düşen bazı arkadaşlarımız, "Biz bundan sonra ülkeye döneceğimize inanmıyorduk" diyorlardı. Ama hepsi de gittiler. Biz, o dönemde anladık ki, tüm arkadaşlar, ülkeden kopuşu bir kader olarak görüyorlar ve "Dönüşümüz artık mümkün değil" diyorlar. Bunu kafasına koyan biri yürüyemez. Onun için dedik ki, "Yok, bu mümkün değildir. Bizim ülkeden çıkışımız ne anlama geliyor? Biraz nefes almak, eksikliklerimizi görmek ve daha güçlü bir şekilde kendimizi dağlarımıza yetiştirmek içindir. Bunun dışında hiçbir şeyi de kabul etmiyoruz. Her şeyi bizden isteyin ama bizim dönüşümüzün önünde engel olmayın." Bazıları daha sonra arkadaşlık adı altında oyunlar çevirmek istediler.

1980-81 yılında biz dürüstçe, dönüşümüz üzerinde dursaydık şimdi ülke kurtulmuştu. Burda büyük yetersizlikler çıktı ortaya. Her dönemde insan nasıl kalkmalıdır, mücadeleyi nasıl geliştirmelidir? Bunu akıllarına getirmiyorlar, akılları hep sonradan başlarına geliyordu. Arkadaşlarımız böyle yaptılar; öylesi günlerde vazife nedir, usul nedir, mücadele nasıl yürütülür konuları üzerinde bazıları yeterince durmadılar. İnanç zayıflamıştı, kafaları karışmıştı, yürek gevşekliğini yaşıyor, ülkeyi düşünmüyorlardı. Fakat bizim ülkeye dönüş için kesin kararımız vardı. Ve 1982-83 yılında bu dönüşü gerçekleştirdik.

Biz, ülkeye döndüğümüz zaman kimse kalacağımıza ve savaşı yükselteceğimize inanmıyordu. Ne diyorlardı? "Bir ay ya dayanırsınız ya dayanmazsınız!" Bunu söyleyenler, yabancı değildi, bizdendiler. Ayakları ülkedeydi ama kafaları başka yerdeydi. Biz birçok mektup ve talimat gönderdik, dedik ki, "Kendinizi o eksikliklerden, hatalardan kurtarın. Siz böyle, tarihimizle, davamızla oynuyorsunuz, böyle yapmayın. Attığımız adımlar az değildir. Her şeyden önce, biz iki kelimeyi ağzımızdan çıkarttığımızda onun üzerine yatmayın, yine ufak bir adım attığımızda onunla yetinmeyin." Biz parti kurduk, yine yeterli görmediler. Bu sahada yirmidört saat onlar için çalıştık, yine yeterli görmediler. Silahlandırdık, ülkeye gönderdik, dağlara ulaştırdık. 1982'de bir yazı yetiştirdik onlara, ülkeye dönüşün anlamı üzerine yazılan bir yazıydı bu. Bu yazıda, "Eğer, o dağlara ulaşırsanız, o dağlara kutsal bir tapınak gibi kıymet vereceksiniz. Böyle yaklaşacaksınız" dedim. "Aç da kalsanız, karda-kışta donsanız da, düşseniz de yine o dağların hakkını vereceksiniz. Bundan başka yaşam yoktur. Elinize verdiğimiz silah, yanınıza verdiğimiz kadrolar az değildir. Birbirinize çok kıymet verin, halkınızın kıymetini bilin, ve yaşamınızı bu biçimde sürdürün" dedim. Yine de anlamadılar, yine de "Kürtvari" kendileriyle oynadılar; kendilerini, ağaların, gericilerin kuyruğuna taktılar. Bir gözleri de sürekli dışardaydı. Diyebilirim ki, bu yılarda yüzde biri kendisini savaşa ya vermiş ya vermemiş.

Eğer, başlangıçta kendilerini canla başla verseydiler, yüzde yüz en azından Botan'ı kurtarırdık ve şimdiye kadar verdiğimiz şehitleri de vermezdik. Hem de bundan bin kat daha fazla ordulaşırdık. Fakat, dedim ya, Kürdün bir özelliği var: Zamanında kendisini doğru olan şeylere vermiyor, dürüst olmayan işlerle çok uğraşıyor. Ve yine tekrarlıyorum, dışarda yüzde yüz yaşam yoktur. Avrupa'da yaşam var mı? Yok. İnsan, dışardaki yaşama yaşam demez. Ülkede kalmanın imkanları olduğu müddetçe insan, buralardaki yaşamı hiçbir zaman tercih etmez. Tüm dünyayı da üzerimize tapulasalar yine de, bizimdir demeyiz. Gerçekten de, burda bizim için yaşam yoktur. Bireysel yaşam hiçbir şeydir. Kendine ev yapmışsın, yemek yapmışsın, eşya yapmışsın; bu neyi kurtaracak? Hepsi bunun için Avrupa'ya kaçmışlar. Yüzlerce de değil, binlercesi, güneyden, kuzeyden kaçmışlar. Buna karşı bir tek biz direndik; "Avrupa'nın size sunduğu bir oyundur. Belki size birkaç kuruş veriyor, size Kürdistan'da görmediğiniz yaşamı gösteriyor. Ama bu oyundur" dedik. Bu oyunu farketmedikleri için ve Avrupa yaşamına bağlandıkları için de insanlarımıza, "Parti sizi ölüme gönderiyor, o koşullarda adım atmanız mümkün değil" çağrılarını yaptılar. Bunlar bizim içimizden çıktılar. Bizim onlara yaptığımız hizmet az değildir, omuzlarımızda taşıyarak sınırlardan geçiriyorduk. Bunlardan bazıları namussuz çıktı. Arkadaşlık adına bizi arkadan hançerlemeye hazırlandılar. Kendilerini Avrupa'ya yerleştirdikleri an emperyalistlerin adamı oldular. "PKK'yi ortadan nasıl kaldırabiliriz" planları kurmaya başladılar. Elbette dürüst arkadaşlarımız onlara karşı durdular ve, "Siz neyin uşaklığını yapıyorsunuz? Çok iyi biliyoruz ki, bu ölümümüz için yapılan bir çağrıdır. Siz belki bir gün rahat yaşayabilirsiniz ama en kötü yaşam odur" dediler. Tabii ki zayıf olan bazılarını da düşürdüler, bazılarını gevşettiler, bir taraftan düşmanın korkusu, bir taraftan Diyarbakır zindanlarında uygulanan vahşet, bazılarını safdışı edebildi.

"...Bugün, bağımsızlık ve özgürlük yolunda, doğru temellerde, özgür bir Kürdistan'a doğru ilerliyoruz. Sadece gerillalar, partizanlar değil; Kürt halkı bile bugün artık ayağa kalkıyor. Bu yeni bir olaydır. Eskiden de halk kalkıyordu ama bugün kalktığı biçimiyle değil. Şimdi bu kalkış bütün Kürdistan genelinde yaşanıyor. Geçmişteki kısmi dar durumlar tamamen ortadan kalkmıştır. Halkın ayaklanmasıyla, denilebilir ki bin yıllık darlık ortadan kalkmıştır..."

Ancak, 1982 Newroz'unda **Mazlum** yoldaşın şahadeti, boğaza kadar dayanan düşman zulmünü, teslimiyet çağrılarını, ihaneti etkisiz hale getirdi. Yoksa düşman, bir yandan yüzdeyüz ölümü dayatıyordu, bir yandan direniş ve ihaneti içiçe geçirmek istiyordu. Birçok kişi de düşmanın eliyle dışarı çıkıyordu. Bunlar düşmanın eliyle, bizi 1983'ten önce bitirmek istiyorlardı. Elbette ki bunların tümü, bir plan doğrultusunda, birbirine bağlı olarak, bize yöneliyorlardı.

Böyleleri, hem içimizde vardı, hem dışımızda. O dönemde biz çok yazı yazdık, "Kendinize gelin, biz bu mücadeleyi birkaç kişi için geliştirmiyoruz. Eğer bu dönemi de, mücadelesiz geçirirsek bu halk ortadan kalkar, dünyada Kürt halkı diye bir halk kalmaz, tarihimiz sonuna kadar kaybolur, bundan sonra kimse birşey yapamaz, doğru olan budur" dedik. Eğer bu dönemde arkadaşların zindan direnişi olmasaydı ve ihanet sonuna kadar gitseydi, Kürdistan elden gitmişti. Biz bu yıllarda ve her bakımdan burda, ülkede mücadeleyi yükseltmeseydik, ölüm tamdı. Yine söylüyorum; insanın kendisini, dar anlarda tanıması gerekiyor. Dar dönemlerde halkın kaderi üzerinde durmayan, kendisini dürüstçe davaya vermeyen, geliştirmeyen biri, gelecek için de hiçbir şey yapamaz. Gerçekten, o dönem öyle bir dönemdi. 70'lerin başında ve 80'lerde de böyledir. 70'lerin başlarında iki doğru kelime söylememiz, "Kürdistan bir ülkedir ve sömürgedir" belirlemelerinde bulunmamız, gelecekte ne yapacağımızın da ispatıydı. Yine 80'lerde düşman, ihaneti ve teslimiyeti dayatmak istiyordu, bu dönemde de "direniş" demek zorundaydık. Arkadaşlar bunun için zindanlarda "Direniş yaşamaktır" şiarını yükselttiler. Bu o dönem için çok doğru bir şiardı. Bir kişi için değil, bir halk için direniş yaşamaktı.

Bu dönemde halkı kim temsil ediyor? Elbetteki zindanlardaki direniş temsil ediyor. **Mazlum** yoldaş, direnişin yaşamla bağını gördüğü içindir ki, ölümün üzerine yürüyor. Bunun için; o direniş, o yaşam, bu yılki Newroz'umuzda da halkımızın yaşamını temsil ediyor. Tarihimiz budur, bundan başka tarih yoktur. Bir insanın yaşamı bir halkın tarihi oluyor. Çünkü o halkın yaşamını temsil ediyor. **Mazlum**'dan sonra **Kemal-Hayri-Ferhat** grup grup bunu devam ettirdiler. Belki sayı olarak azdılar ama, onlar yaşamı temsil ediyorlar. Onların anısına bağlılığın bir gereği olarak ülkeye yapılan dönüş de yaşamın kendisini temsil ediyor. O tarihi anın üzerine yürüyenler sayı olarak azdılar, fazla güçlü değillerdi, hazırlıkları tam değildi, ama yine de tarihe yüklenmesini bildiler. Diğerleri ne yapıyorlardı? İçimizde, dışımızda, "Bu ölümdür, doğru olan bizim kaçışımızdır, yaşam bizim teslim olmamızdadır" diyorlardı. Şimdi tamamen açığa çıktı ki bunlar gerçekten halkın kaderi üzerinde büyük bir oyun oynamak istiyorlardı. Eğer başarılı olsalardı, bir şeyimiz kalmazdı. Bu yıllarda büyük bir tehlikeyi, ölüm tehlikesini ortadan kaldırdık.

1984-85 yılında bir adım daha attık. Mücadelemizi bir üst aşamaya sıçratma cesaretini gösterdik. 15 Ağustos'ta patlayan silah ilk defa Kürdistan tarihinde gerçekleştirilen bir olaydı. Bu aynı zamanda oldukça zorlu bir dönemdir de. Düşman kendisini oldukça güçlü sayıyor ve "Her şeye çare bulmuşuz, her şeyi halletmişiz, karşımızdakilerin hepsini düşürmüşüz ve bundan böyle demokrasiye geçeceğiz" diyordu. Avrupa, Amerika ve hatta sosyalist devletler bile, "İyidir, yerinde yaptın" diyorlardı. Düşman ne kadar sahtekar varsa hepsiyle ittifak geliştirmişti. "Komünist Partisi" de alttan alta, "Bana da küçük bir yer ver, PKK'ye karşı ben de seninleyim" diyordu. Biz bu dönemde mücadeleyi daha da yükselttik. Düşmanın, neredeyse tüm dünyayı kandırmaya çalıştığı oyun neydi? "Biz demokrasiyi temsil ediyoruz" diyordu. Biz, eğer bu oyunu kabul etseydik, bizim ölümümüzdü. Sadece Kürt halkının ölümü de değil, Türkiye ve Ortadoğu halkları da bu oyun altında on yıl geriye gideceklerdi. Biz, zaten yok olacaktık. Onun için 84'te attığımız adım Kürt halkının tarihinde atılan güçlü adımlardan biriydi. Bildiğiniz gibi, bu adımı devam ettirdik. Zorluklar oldu, hatalar oldu ama devam ettirdik. Üstelik dünyada ikinci sırada yer alan Türk ordusuna karşı -ki dünyanın yarısı onunladır ve biz yalnızızkendi ayaklarımız üzerinde durmasını bildik.

İçimizde savaşa gönülsüzce katılanlar yaygındı ve savaşla oynayanlar da çoktu. Diğer yandan Güney Kürdistan'daki ilkel-milliyetçi önderlik bu tarihlerde düşmanla güçlü bir birlik içerisine girdi. 1985'te bunlar açıktan, "Bu savaşı durdurun, bu savaşın zamanı değildir, bize zarar verecek, Amerika ve Türkiye ile ilişkilerimiz var, biz otonomi alacağız" demeye başladılar. Ölümü getiren bir yaklaşım da buydu. Ve bugün bu yaklaşımın, gerçekten ölümden başka bir şey getirmediği ispatlanmıştır. O dönemde Kürdistan'ın ortasında, Botan'da üstten düşman, alttan bunlar birleştiler ve üzerimize geldiler. Bazı arkadaşlarımızı komplo ile şehit ettiler. Ve en kötüsü de dostlarına, "Türkler dosttur" düşüncesini kabul ettirdiler. Köy koruculuğu adı altında yüzlerce arkadaşımızı şehit edenleri bunlar örgütlediler. Bunların tarihlerini iyi bilmek zorundayız. Kırk yıldır Kürtlük adına Kürtlüğe karşı savaşıyorlar. Kendi şahısları, sülaleleri, hanedanları için bunu yaptılar. Üzerlerindeki kılıf Kürtlük adınaydı, ama kılıfın altında gizledikleri vücutları Kürt değildi, Kürtlükle alakası yoktu. Bizim ortaya çıkışımızla birlikte bunların sahtekarlıkları ispatlandı. Halkın çıkarları uğruna savaşma gibi bir sorunları olmadığı için tüm çabalarımıza rağmen bunlar, Partimizi kabul etmediler. Ne yaptılar? Alttan alta kendilerini düşmana ulaştırdılar ve birlikte PKK'yi ortadan kaldıralım dediler. Ama bunu gizli ve alttan alta yaptılar. Açıktan yapsalardı, halk onları keşfederdi, bunun için kapalı yaptılar ve şimdiye kadar da yapıyorlar. Şimdi açıktan meydana çıkmışlar. Bunların karşıtlığı mücadelemize düşmandan daha büyük zararlar vermiştir. Eğer, bunların verdiği zarar olmasaydı ve alttan alta kendilerini düşmana ulaştırıp düşmanla uzlaşmasalardı; şimdi Botan kurtulmuştu, devlet inşa edilmişti. Biz 80'lerin başlarında ve ortalarında bunlara, "Gelin birlik olalım. Her açıdan bir olalım, birlikte bu savaşı götürelim. İran-Irak savaşı ortamında büyük bir fırsat doğmuştur, onbin silahlı insanımız var. Bu dağlarda onbin silahlı insanı düşmanın üzerine sürersek devlet kurabiliriz" dedik. Bunlar kabul etmediler. Peki neyi kabul ettiler? Bir yandan alttan alta TC ile ilişki geliştirdiler, bir yandan da İran İslam Cumhuriyeti'ne dayandılar. Arkada da Amerika vardı, kendilerini pazarladılar. Para için Amerika'ya yamanmaya çalıştılar. O zaman düşman, Güney Kürdistan'a girmişti. Bunlar düşmanın üzerine gitmediler. Hatta diyebilirim ki; düşmana karşı savaşmayı bırakıp, bizim üzerimize geldiler. Bize savaş açtılar, alttan alta her gün toplantılar yaptılar. Tabii savaşın bitmesinden önce biz, yine bir kez daha, "Gelin kaçmayın" dedik. 88 kaçışından önce bunlarla yine bir toplantı yaptık, "Birlik oluşturalım" dedik. Ama buna yanaşmadılar. Sonra kaçmaya başladıkları zaman bize haber gönderdiler; "Savaşı durdurun, mücadelenizi durdurun, bizim hatırımız için, bizim kaçışımız için" dediler. Bunlar bu kadar haindirler. "Bizim hatırımız için savaşı durdurun ve Turgut Özal'a da bir mektup gönderin" dediler bize. O, Kürtlerin kökü üzerinde duran, Kürtler'in kökünü kurutmak isteyen Turgut Özal'a bir mektup gönderdiler ve dediler ki; "Bizi kabul ettiğin için sana teşekkür ederiz"! Otuzbin kişi silah bıraktı. Namuslarını bunlara teslim ettiler. Bunlar da düşmandır. Hepsini cezaevi gibi yerlere yerleştirdiler, şimdi düşmanın eli altındadırlar. Otuzbin silahlı insan; belki de daha fazla! Bunlar güçlerini birleştirseydi, yani o İran'a gidenler, şuraya buraya o kadar dağılanlar durdurulsaydı ve hepimiz birlik olsaydık, gerçekten halk da on kat daha fazla buna yanaşırdı, o zaman üçyüzbin kişilik bir ordu rahatlıkla kurulabilirdi. Burda insan yine ihaneti görüyor. Tarihini bilmeyen biri, önünü aydınlatamaz ve yürüyemez. Bunların bu dönemde Kürt halkının kaderine darbe indirdiklerini insan rahatlıkla görebilir, görüyoruz ve hesap da sorulacaktır.

"...Bugün bazı bölgelerde ayaklanmalar oluyor, yarın bu ayaklanmalar daha da çoğalacaktır. Birçok şehirde, dağlarda savaş daha da boyutlanacaktır. Bunun için de; insan, her gün kendi üzerinde durmalıdır. Biz, artık düze geldik, işte kendimizi ispatladık, dünya-alem bizi tanıdı, halk birbirine yakınlaştı, PKK her gün güçleniyor deyip, bununla yetinemeyiz. Eğer bununla yetinirsek, yine eksikliklere gireriz, işin içine yine 'Kürtvari' girmiş oluruz. Niye? Bu sefer de, bolluk içinde kendimizi kaybederiz..."

Şimdiye kadar ne olmuşsa, kim ölümcül darbeyi vurmuşsa sürekli yanına kalmış. Niye? Halk uykudaydı da ondan. Dedim ya; herkes kendisini inkar ediyor, ülke yoktur, isim yoktur. Ve tabii bunlar her şeyi yapacaklardı, daha beterini yapacaklardı. Ama biz "yeter" dedik. Şimdiye kadar yaptılar ama bundan sonra böyle olmaz. PKK'nin ortaya çıkışından sonra, "Böyle olmaz" dedik. Belki gücümüz, tam değildi fakat yine de biz, "Hesap soracağız" dedik. Bu, Kürdistan tarihinde ilk defa yaşanan bir olaydır. Ve o zaman da söyledik; "Bizi ölüme götüren ihanetin ortadan kaldırılması, kurutulması gerekir" dedik. "Bizim çıkışımız, tamamen ihanete karşı bir çıkıştır" dedik ve ihanete karşı dikildik. Gerçekten bunlar ülkeyi terk etti. Onbin yıldır üzerinde yaşanan toprakları yirmidört saat içinde bıraktılar. Şimdi tek bir köy bırakılmamış. Yine o topraklarda biz kaldık.

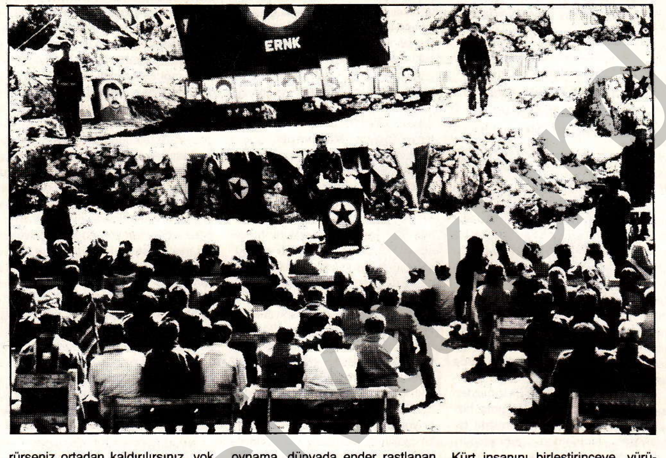
Düşman o zaman bizim üzerimizde hangi politikayı yürütmek istiyordu? 88 yılında bizi tamamen ortadan kaldırmak istiyordu. O dönemde savaşını farklı boyutlara ulaştırdı. Savaşı özel bir aşamaya vardırdı, kendisine güç topladı. Kamuoyuna, "PKK teröristtir" dediler. Avrupa'nın tümüne bunu kabul ettirdiler. Komünistler bile alttan alta onlarla görüştüler. Türkiye ile Sovyetler bu temelde anlaştılar, yine komşu devletlerle ittifaka gitmek istediler. Dışta bunları yaptılar, içte ise özel güçlerini oluşturmaya başladılar ve bunlar da bu dönemde teslim oldular, düşmanla birlikte aynı dönemde harekete geçtiler. Bunlar ki, kaç yıldır, "Biz önderiz" diyorlardı. Tümü düşmanla birleştiler. O diğerleri; sosyalizm adına, yurtseverlik adına, Kürdistan adına Avrupa'da boy gösterenler, Tevger ve diğerleri, düşmanla birleştiler.

Düşman, 88 yılında meseleyi kökten halletmeyi planlamıştı. "Meseleyi 88 yılında halledeceğiz" diyordu. Ama bu amacına ulaşamadı. Burda bile başımıza oyun örmek istediler. Düşman birçok öğeyi gönderdi buraya. Bunlar bizi tahrik etmek istediler, ellerinden gelen herşeyi yaptılar. Avrupa'da da bunu yaptılar. "PKK'ye Avrupa'da bir adım attırmayacağız" dediler. Bunlar erkekliklerini(!) Avrupa'da gösterdiler. Buna karşın düşman, "Biz ülke içinde gereken önlemlerimizi aldık. Orduyu daha da büyüteceğiz. Avrupa'da da meseleyi köklü halledeceğiz" diyordu. Düş-

man umutluydu, "İçte orduyla halledeceğiz, Avrupa'ya da adamlarımızı gönderdik, meseleyi kökten halledeceğiz" diyordu. Ama biz yine direnişi yükselttik, güçlendirdik. Avrupa'da bize karşı komplolar oldu, arkadaşlarımız yakalandı, aylarca direniş yaşandı. Dağlarda yine direniş güçlendirildi. Burada da mücadelemizi güçlendirdik. Neticede; düşmanın, PKK'yi düşürme planını tersyüz ettik. Düşmanın PKK üzerinde yürütmek istediği savaşın önüne geçtik ve zorla kendimizi 89'a ulaştırdık.

89 yılında mücadelemiz daha güçlü ilerledi, daha da genişledi. Düşmanın, her açıdan savaşımı darmadağın edildi diyebiliriz. Cezaevlerinde, Avrupa'da, bu sahada ve her şeyden önce de ülkede, mücadelemiz güçlendi, her alanda geniş bir nefes aldık. Yanlışlıklar da epey yapıldı. Fakat bunlar çok görülmemelidir. Çünkü ölüm-kalım yıllarıdır, direnişi yükseltmezsek, şehit vermezsek hiçbir şey alamayız, düşmandan hiçbir şey koparamayız. İnsan geniş düşünmeli, dar düşünmemelidir. Bu yıllarda imkanlarımızı çoğaltmasaydık, binlerce şehit verecektik. Ama bu imkanları da, yüzlerce şehit vererek yarattık ve direnişi bugüne ulaştırdık. Bu kaç yılda oldu, kaç yerde oldu, ama yine de oldu. Ve sonunda biliyorsunuz, bu yıla girişimiz yerinde oldu.

"...Biz doğru yoldayız ve şimdi dünya da karşımızda dursa, yine hükmümüz sürecek, fakat en büyük korkum; yine kendimizle oynamamızdır. Zaten geçmişten beri bizimle oynayanlar çoktur, içimizde gevşekler çoktur, bir de biz kendimizle oynarsak, bu savaşı, kendi kendimizi nasıl geliştireceğiz? Böylesi günlerde önemli bir mesele daha var, o da insanın kendisini tam yetiştirmesi, mücadelenin seviyesine ulaştırmasıdır..."

Bugün, bağımsızlık ve özgürlük yolunda, doğru temellerde, özgür bir Kürdistan'a doğru ilerliyoruz. Sadece gerillalar, partizanlar değil;Kürt halkı bile bugün artık ayağa kalkıyor. Bu yeni bir olaydır. Eskiden de halk kalkıyordu ama bugün kalktığı biçimiyle değil. Şimdi bu kalkış bütün Kürdistan genelinde yaşanıyor. Geçmişteki kısmi dar durumlar tamamen ortadan kalkmıştır. Halkın ayaklanmasıyla, denilebilir ki bin yıllık darlık ortadan kalkmıştır. Bin yıllık kölelik, bin yıllık zulüm yıkılıyor. Geçmişte böyle değildi. Geçmişte; Kürtler ayaklanıyordu, isyan da ediyorlardı; 25'lerde yaşanan **Şeyh Sait** isyanı, yine **Seyit Rıza** isyanı gibi. Binlerce şehit de verdiler. Fakat ancak bir-iki yıl devam edebildi. Sonunda düşman hepsini ezdi, kimisini öldürdü, kimisini astı, kimisini teslim aldı. Diğerlerinin de, sonunda üzerlerinden buldozer gibi geçti. Düşman, "Mezara gömdük, üzerini de betonladık, artık kalkamazlar" diyordu. Öyleydi de. Kemalizmin hükmü öyleydi. 70'lerde başkalarının da, "Başkaldıracağız" dediği gibi, Güney Kürdistan'da da söylüyorlardı, "Biz de kalkacağız" diyorlardı. 1960'tan 90'a kadar otuz yıl, neyi ispatladı? Bunun için, şimdi Güney Kürdistan'da tek bir silahlı insan kalmamıştır, köyler kalmamıştır, dörtbin köy ortadan kaldırıldı. Gidin görün, şimdi tek bir insan Güney Kürdistan'da dolaşmıyor. Bu, neyi ispatlıyor? Bu, doğru yolda olmadıklarını ispatlıyor. Geçmişte gerçekleşen isyanlardan bir şey kalmadı. Şimdiye kadar sadece korku kaldı, düşme kaldı, kendini inkar etme kaldı. Bugün bunları hatırlamamız az bir şey değildir. Sonuçta, 60'tan bugüne kadar otuz yılda Güney Kürdistan'da çok kan döküldü Kürtlük adına. Ama, şimdi geriye hiçbir şey kalmadı, köyler bile kalmadı. Bu, bir gerçektir.

Peki, buna karşılık bizim direnişimiz neyi ispatladı? Bu dönemde ispatlanan nedir? Gerçekten Kürdistan genelinde ve yüzde yüz halk adına -ne falan ağa, ne falan aşiret, ne de filan aile- her aşiret ve kabileden yoksul insanlar, emekçiler, Partinin önderliği altında tüm Kürdistan ayağa kalktı. Şimdi düşman kendi ağzıyla, "Korku kalmamış" diyor. Bu korku nasıl ortadan kalktı? Düşmanın yayınlarını okuyup dinlediyseniz eğer, kendi ağızlarıyla yedi yaşındaki çocukların bile, **"Yaşasın Kürdistan"** dediğini itiraf ediyorlar. Yetmiş yaşındaki insanlarımız bile artık **"Yaşasın Kürdistan"** diyor. Daha dün düşman, camiden çıkan insanlarımızın sloganlarıyla karşı karşıya kaldı. Düşman, artık halkın bu öfkesine yanaşamıyor. Kadın ve çocuklar, taşlarla polislere saldırdı, ve Kürdistan adına, PKK adına, PKK Önderliği adına düşmanın üzerine böyle yürüdüler. Parti kendilerine cesaret veriyor, önlerini açıyor. Onlar imanlarına, inançlarına, cesaretlerine dayanarak ayaklandılar, düşmanın üzerine yürüdüler ve düşman korkudan gücünü konuşturamadı. Doğrudur, bu ayaklanmada dört-beş şehit verdik, birkaç yüz kişi yakalandı, ama insan buna takılmamalıdır. İnsan, burada şunu bilmelidir ki; bu, tamamen yeni ve tarihi bir olaydır.

Başlangıçta biz dedik ki, bizim önderliğimizde, PKK siyasetinde düşmanın yok edilmesi, sadece tahlil değildir. O diğerleri, etrafımızdakiler bizden önce ne diyorlardı? "Siz düşmanın tek bir jandarmasını öldürürseniz ortadan kaldırılırsınız, yok edilirsiniz" diyorlardı; cevremize de durmadan, "Tanklara, toplara, uçaklara bakın" diyorlardı. Biz nereye gidiyorduysak, bunu söylüyorlardı. Böylesine kendilerini teslim etmişlerdi, zaten kendisini bu biçimde teslim eden, hiçbir şey yapamaz. Tank, top, uçak, insanı düşüremez. Biz kendimize, şunu şiar yaptık; "İnsan, tank ve toptan daha güçlüdür. İnsandan daha büyük hiçbir şey yoktur. Bir halkın gücünden daha büyük hiçbir güç yoktur." Biz şiarımızı bu temele dayandırdık ve sonuçta bir neticeye ulaştık. İspatladık ki; diğerlerinin söylediklerinin tümü yalandı, tümü düşürmeydi, ölümdü, teslimiyetti. Bizim söylediklerimizin ise hepsi doğruydu, direnişti, şerefti, yaşamdı. Belki Kürt halkının kendisi, bu gerçeğin tam bilincine ulaşmamıştır. Ama bunlar gerçektir ve vardır. Ben kendim, bundan önce ne demişsem, şimdi de aynı şeyi söylüyorum. Yani bir yerde hakikatle oynanıyorsa ve insan bunu görüp kabul etmiyorsa, başından sonuna kadar öyle olmalıdır. Eğer bir güç temsil ediliyorsa, bunda yanlışlık yapılmamalıdır; insan kendi eliyle kendisini düşürmemelidir. Böyle olmazsa, tüm dünya da o insanla olsa, hepsi tanklı-toplu da olsa, o yine düşer. Bugün, bu gerçek belki tam ispatlı değildir ama, hepinizden daha çok ben buna inanıyorum. Halkımız zafere dair kaygılar taşımıyor, tamamen inancı ile gidiyor. Bizim işimiz de halkı bu temel üzerinde yürütmek, hedefe ulaştırmaktır. Bugün bizim açımızdan şu gerçek ispatlanmıştır ki; artık Kürt halkı için ölüm sözkonusu değildir ve düşman bunu her gün itiraf ediyor; "Kürt vardır, Kürdistan vardır" diyor, hatta "Biz bazı şeyler vereceğiz" deyip, kendisini bunun için hazırlıyor. Dedim ya, her şeyden önce milleti kabul ediyor. Çünkü zoru çok denedi, olmadı."En büyük kuvvet benim kuvvetimdir, mesele halloldu" dedi, olmadı. Demek ki, bizim açımızdan atılması gereken en büyük adım atılmıştır. Bundan böyle, çağa yaklaşıyoruz. Çünkü dünya ve insanlık, bu çağda artık Kürdistan üzerindeki, bu ortaçağ gericiliğini, zulmü ve sömürüyü kabul etmiyor. Ne kapitalizm kabul ediyor, ne sosyalizm. Her bakımdan, faşist Türk rejimi artık kabul edilmiyor. Niye? Şu anda halklarla oynayan, insanlıkla oynayan faşist Türk rejimidir de ondan. Otuz milyon insanı kabul etmeyen, inkar eden, bu rejimdir. Onlara göre, "Bu halk hayvandır"! Halka hakkını vermeyen, onun düşmanıdır. Bunun için, kendi içine girdikleri çözümsüzlük, en büyük çözümsüzlüktür. İnsanlıkla bu kadar oynama, bir halkla bu kadar oynama, dünyada ender rastlanan bir olaydır. Bunun içindir ki, faşist Türk rejimi her geçen gün daha da gerilemektedir. Tarihte halkımızın başına örmek istediği oyunlar, şimdi tersine dönmüştür; onun başına bir bela gibi musallat olmuştur. Bize uyguladığı zulüm, şimdi onu düşürmektedir. Şimdiden düşmüştür ve korkuyor.

Düşman, daha ilk adımımızı attığımız anda korkuyordu ve halen de çok korkuyor. Çünkü tarihi bo-[illegible]uktur. Bütün korkusu bunun içindir. Bu meselenin içinden nasıl çıkacağını bilmiyor, biz ise yüzde yüz hakikati, doğruyu, yeniyi temsil ediyoruz. Gerçeklik budur, bunun için de daha çok çalışmamız, çaba sarfetmemiz gerekiyor. Geçmişteki adımlardan daha büyük adımlar atmamız gerekiyor. Güçlü bir usulle bu adımları atmak, imanı güçlendirmek gerekiyor. Biz bugün, düşman üzerinde durduğumuz kadar arkadaşlarımız üzerinde de duruyoruz, sorumlu kadrolar üzerinde çok duruyoruz. Çünkü; iman vardır, ölüm her an göze alınıyor, fakat usul yoktur. "Nasıl savaşılır, güçlü adımlar nasıl atılır, savaş nasıl büyütülür, halk nasıl ayaklanmaya kaldırılır, şehirlerde savaş nasıl yükseltilir," tüm bunları oturtmak için, yapımız üzerinde duruyoruz. Dağlarda ne yapılmalıdır, nasıl yapılmalıdır? Unutmamamız gerekir ki Kürt halkı savaşmasını bilmiyor, savaşmayı unutmuş. İki Kürdü, öldürsen bir araya getiremezsin, bir saat içinde birbirleriyle dövüşürler. Kardeş kardeşle dövüşüyor. Kendi çıkarları için aralarında birlik oluşturuncaya kadar insan patlıyor. Düşmana karşı savaşımda; Kürt insanını birleştirinceye, yürütünceye kadar gerçekten insan patlıyor. Bunun için de, usul önemlidir, insan savaştığında usullü savaşmalıdır. Bu son yıllarda halk olarak, düşmanı tanıma olayını ne kadar gerçekleştirmişiz? Var olma savaşımında ne kadar ilerlemişiz? Bunun için ben, sorunlarımız üzerinde bu kadar duruyorum. Bu zaruri bir şeydir ve üzerinde daha da durulmalıdır. Bu konuda eksiklik vardır.

Bugün bazı bölgelerde ayaklanmalar oluyor, yarın bu ayaklanmalar daha da çoğalacaktır. Birçok şehirde, dağlarda savaş daha da boyutlanacaktır. Bunun için de; insan, her gün kendi üzerinde durmalıdır. Biz, artık düze geldik, işte kendimizi ispatladık, dünya-alem bizi tanıdı, halk birbirine yakınlaştı, PKK her gün güçleniyor deyip, bununla yetinemeyiz. Eğer bununla yetinirsek, yine eksikliklere gireriz, işin içine yine "Kürtvari" girmiş oluruz. Niye? Bu sefer de, bolluk içinde kendimizi kaybederiz. Geçmişte yokluk içinde kendilerini kaybediyorlardı, şimdi bolluk içinde kendilerini kaybederler. Bu diğerinden daha tehlikelidir. Bunun için, böylesi günlerde insan ne yapmalıdır? Elbette ki her şeyden önce, kendi üzerinde durmalıdır. Ben kendim, bunun üzerinde çok duruyorum. Çok iyi görüyorum ki sizler çok istekli ve sıcakkanlısınız. Bu daha da gelişecektir. Fakat bizim korkumuz, geçmiştekinden daha fazladır. Parti için, arkadaşlar için, halk için korkumuz daha fazladır. Yanlış bir adımın atılması, şehit olmalara yol açabilir. Bu davada verilen şehitlerimiz oldukça fazladır. Bu kadar mücadelemiz var, fakat yine de şehit olmuşlar. Usulünce yürünmüş olsaydı bu kadar şehit düşme olayı olmazdı. İnsan, sadece bir ay değil, yıllarca savaşabilirdi. Bunun için ellerine imkan verilmiştir, ama sıcakkanlıdırlar. Düşmanla çok erken karşılaşıyorlar, çok erken kendilerini açığa vuruyorlar ve tabii ki erkenden dıştalanıyorlar. Benimki yirmi yıl oluyor, ben de o arkadaşlar gibi yapsaydım ne olurdum? Öyle yapmadığım için, tüm tehlikelere rağmen hiçbir şey olmadı, yani bu koruma yanlız benim için değil, bu koruma tüm arkadaşlar içindir. Böyle olmazsa biz birbirimizi idare edemeyiz. Tamam, siz önderliğimi istiyorsunuz, korunmamı istiyorsunuz ama bir tek kişiyle devrim yürümez. Tüm Partili arkadaşlar ve tüm Parti dostları kendilerini korumalıdırlar. Eğer böyle olursa, insan, "Bu mücadele yıllarca sürebilir" diyebilir.

Benim korkum düşman değildir. Biz doğru yoldayız ve şimdi dünya da karşımızda dursa yine hükmümüz sürecek, fakat en büyük korkum; yine kendimizle oynamamızdır. Zaten geçmişten beri bizimle oynayanlar çoktur, içimizde gevşekler çoktur, bir de biz kendimizle oynarsak bu savaşı, kendi kendimizi nasıl geliştireceğiz? Böylesi günlerde önemli bir mesele daha var, o da insanın kendisini tam yetiştirmesi, mücadelenin seviyesine ulaştırmasıdır. PKK'nin önderliği, PKK'li yoldaşların önderliği büyüktür. Niye? Bizim önderliğimiz altında binlerce insan ölümün üzerine yürüyor. Eğer bir yanlışlık yapılırsa düşülür. Bizim yıllarca yaratmaya çalıştığımız bir insanı bir yanlışlık bir dakikada düşürür. Biz de arkadaşın kıymeti nedir? Arkadaşını koruyacaksın, kendinden daha fazla arkadaşı koruyacaksın ki yürüyebilesin. Eğer böyle olmazsa, Kürdistan'da tek bir adım atamazsın. Bir şehri ayağa kaldırıncaya kadar, ne kadar şehit verdik! Bunu öyle kolay düşürmeyeceksin. Diğerleri kalktıkları gibi ezildiler. Eğer biz de böyle olursak bizden kötüsü yoktur. Çünkü PKK'nin düşmesi, PKK önderliğinin düşmesi, Kürdistan halkının ölümüdür. Bunun için, Partiyle oynanmaz. PKK'nin siyaseti yürütülmezse, kendi elimizle PKK'yi öldürmüş oluruz. Tarihimizde böyle örnekler çoktur. Eğer biraz dönüp tarihe ve bugüne bakarsak, durum böyledir. Bunun için hiç kimse, "Ben kendim içinim; ben kendimi bir dakikada şehit edebilirim" diyemez. Hayır, kendimizi erkenden şehit etmeye hakkımız yoktur. Bazıları ölümden öteye benden daha ne istiyorsunuz diyebilirler. Yok, biz, ölümden başka çok şey istiyoruz. Her şeyi sadece benden istemeyin, kedinizden de isteyin. Tüm arkadaşlar da kendilerinden istemelidirler. Ben, yirmi yıldır sürekli kendimden katıyorum. Önderliğimizi böyle yarattık, yoktan başlayarak bugüne kadar çok şey elde ettik. Genişleme vardır ve insan onu korumayı her yerde yapabilir. Sizlerin elinde çok imkan vardır ve çok şey yapmanız gerekiyor. Şimdi Kürdistan'da, yedi yaşından yetmiş yaşına kadar kadın, erkek, çocuk herkes savaşabilir; öldürebilir, yürüyebilir, örgütleyebilir. Camilere, düğünlere, köylere, şehirlere, her yere girip çıkabilirler. Birçoğu, taşlarla, sopalarla, silahlarla düşmanın üzerine yürüyebilir. Bunun için imkanlar her zamankinden daha çoktur. Onun için bugün, hepinize görev vardır. Yedi yaşındaki çocuklardan tutalım, yetmiş yaşındaki ihtiyarlara kadar herkesin görevi vardır. Görev sadece benim değildir.

İçine girmiş olduğumuz dönemde, savaş kızgınlaşmıştır. Biz diyoruz ki, bu halk savaşıdır; halkın bağımsızlık ve özgürlük dönemidir. Herkes bunun için, kendine düşen işi yapacak, yaratıcı olacak, kafasını çalıştıracak,

kendi eliyle düşmanı taşlayacak, sopa sallayacaktır. Eğer böyle olmazsa, savaşımız halk savaşı olmaz. Savaşımız halk savaşı olmadı mı da kurtuluşumuz olmaz. Bakın, diğerleri bunca yıldır savaştılar, sonunda ne yapabildiler? Hiçbir şey. Fakat biz şimdi bazı şeyler yaratmışız. Nasıl yaratabilmişiz? Halkın usulü ile, halkın eliyle yaratmışız, dış yardımlarla değil. Dışımızdakilerin birçoğu düşmandır, dost değildirler. Bunlara karşı biz, halkımızın yardımıyla savaşımımızı bu aşamaya vardırdık. Halkın desteği belki başlangıçta tam değildi ama özellikle de bu yıl ve bu Newroz'da biz kendimizi tamamen tanıdık, ordumuzu tanıdık, yaşamımızı tanıdık ve bu yaşamı nasıl geliştirebileceğimizi, daha iyi anladık. Bunlar daha çok başlangıç sayılır. Bundan sonra daha büyük gelişmeler yaşayacağız. Bugün biz rahatlıkla diyebiliriz ki halkımız artık büyük bir inançla adımlarını atıyor; son ayaklanma bu yürüyüşte bir adımdır. Nasıl ki bizim, 84'te o kıt olanaklar içinde, dünyada görülmemiş bir biçimde attığımız adım, mücadelemizi o darlıktan çıkararak bugüne ulaştırdı; bugün yaşanan halk ayaklanmaları da, o düzeyde atılan büyük bir adımdır.

Bundan böyle, birçok şehirde ve köyde halk güçlü bir inançla kendi savaşını yükseltecektir. Bunun için gereken güç, kendi içlerindedir. Şu gerçek unutulmamalıdır ki bir halkın üzerinde ne kadar kötü bir egemenlik, haksızlık ve zulüm varsa o halk da, o oranda direnişi yükseltecektir. Bu devrimlerin bir kanunudur. Düşman sana ne kadar zor uygulamışsa, sen de o kadar devrimci zoru uygulayacaksın. Seni ne kadar ortadan kaldırmak, yok etmek istiyorsa, sen de o kadar onun egemenliğinden kurtulmaya çalışacaksın. O ne kadar seni yutmaya çalısırsa, sen de o kadar yaşama savaşı vereceksin. Burda "İmkanım vardır, yoktur; bilmiyorum ben neyim, ne değilim" demek doğru değildir. İnsan bir hayvanı bile ezdiğinde, o ya direnecek, ya kaçacak, ya da ezenin üzerine saldıracak, kendisini koruyacaktır. Düşman daha beter bir zulüm uyguluyor bize. Eskiden bizi ölüm uykusuna yatırmıştı, ama şimdi bu durum ortadan kalktı ve bundan böyle eğer insanlarımız biraz gözlerini açmışlarsa, büyük işler yapabilirler. Unutmayalım ki, her insanımız düşmana bir taş atarsa, herbiri evindeki, köyündeki, şehrindeki gizli, açık hainlere bir taş atar, bir sopa sallar, evini ateşe verirse ve gizliden bir bıçak saplarsa düşman bir yıl ayakta kalamaz. Hainleri öldürmek isteyen biri, her şeyle öldürebilir.

Şimdi olanaklar geçmişteki gibi değil. Eskiden kılıç herkesin eline geçmiyordu. Şimdi bıçak çoktur, nasıl öldürmek isterseniz öldürebilirsiniz. Silahlar da vardır, vasıta da vardır. İnsan vuracak bir haini ve gidip başka bir köyde saklanacak. Vur ve saklan! "Kim yaptı?" "Gerillalar yaptı ve kaçıp dağa gittiler." PKK gerillaları dağda çoktur, yani şimdi kim köyünde ne yaparsa gerillaya malolacaktır. Kişi biraz dikkatli yapıp kendini koruyabilirse, yaptığı eylem onun üzerine kalmaz, rahatlıkla dağdaki gerillaya, savaşa malolur.

Savaşın dışında da yapacak çok iş vardır. Nedir bunlar? Kendi evinizi aydınlatacak, çocuklarınızı bundan böyle bu şekilde büyüteceksiniz; yolumuz budur, imanımız budur, yaymamız gereken budur diyeceksiniz; komşularınız, akrabalarınız arasında cesaret yaratacaksınız. Bu da büyük bir iştir. Eğer güç getirebiliyorsanız, tüm çevrenizde bunu yapmalısınız.

Şimdi herkesin ağzı-dili açılmıştır. Düşman kimsenin dilini kesemez, Kürt ve Kürdistan sorunu hakkında herkes istediği şeyi söyleyebilir, bu serbesttir. Bundan yararlanmanız gerekiyor, içinizden yüzde biri hain çıkar ama eğer yüz kişi bir haini dıştalarsa, hain korkar ve yerin dibine girer. Böyle hainlerin gözünün içine bakın ve yüzünün ortasına tükürün, ona sıkılabilecek en büyük kurşun budur. Eğer herkes her yerde böyle yaparsa, düşman kalmaz. Bizim şimdiye kadar zayıflığımız hangi noktadaydı? Biz kendimizi tanımıyorduk ve gücümüzü ortaya çıkarmamıştık. Eğer doğruluğumuz, yolumuz, imanımız, birliğimiz her yerde anlatılsaydı, bugün savunulduğu kadar zamanında savunulsaydı; biz şimdiye kadar çoktan kurtulmuştuk. Çünkü bunun için gereken her şeyimiz vardı. Savaşan hiçbir halka nasip olmayan dağlarımız bile bunun için yetiyordu. Kürdistan'ın dağları az değildir, bu gerçek hiçbir zaman unutulmamalıdır. Yine Kürt insanı çok cefakardır, çok cesaretlidir. Fakat bunları bugüne kadar, kendisi için değil başkaları için harcamıştır.

Türkler bin yıl, başka halkları kendi egemenlikleri altında tuttular. Anadolu'ya geldikleri zaman, Kürt aşiretlerinin gücünden yararlandılar, onların üzerinden geçerek Anadolu'ya ulaştılar. Bizanslıları kovarak kendileri Anadolu'ya yerleştiler. Türkler Arabistan'a geldikleri zaman, Yavuz Sultan Selim Kürt aşiretlerini savaş gücü olarak kullandı. Mısır ve Arabistan'ı böylece aldı. Avrupa'nın üzerine yürüdükleri zaman da yine yanlarında Kürtler vardı. Bunların gücünü kullanarak Avrupa'nın üzerine yürüdüler. Atatürk zamanında Türkler gerçekten ölmüştü. M. Kemal kaçıp, Kürtlerin içine geldi. Ağa, şeyh ve Kürt aşiretlerini yanına alarak düşmanını ortadan kaldırdı. İşte Türkiye Cumhuriyeti'ni böyle kurdu. Yani kendilerini bizim elimizle kurtardılar ve bizim üzerimizde halk haline getirdiler. Bizim sırtımızdan, başka halkları egemenlik altına aldılar. Cumhuriyetlerini kurdular ve Kürdistan'da neyimiz var neyimiz yoksa hepsini talan etmeye başladılar. Bizi kendileri için asker yaptılar, Kürdistan'ın yeraltı ve yerüstü zenginliklerini talan ettiler. Sonunda bizi yok olmayla yüz yüze getirdiler. Bizim kanımızla, bizim ülkemizde kendilerini her şey yerine koydular. Bu

"...Şu gerçek unutulmamalıdır ki bir halkın üzerinde ne kadar kötü bir egemenlik, haksızlık ve zulüm varsa o halk da, o oranda direnişi yükseltecektir. Bu, devrimlerin bir kanunudur. Düşman, sana ne kadar zor uygulamışsa, sen de o kadar devrimci zoru uygulayacaksın. Seni ne kadar ortadan kaldırmak, yok etmek istiyorsa, sen de o kadar onun egemenliğinden kurtulmaya çalışacaksın. O ne kadar seni yutmaya çalışırsa, sen de o kadar yaşama savaşı vereceksin..."

bir gerçektir. Bu gerçekliği tam bilince çıkaran biri, "Yeter artık, sen bunu müslümanlık adına yaptın ama gavur bile senin yaptığını yapmaz" diyecektir. Türk egemenlerinin tarihte halkımıza yaptıkları budur. Halkımızın gücünü, cesaretini böyle kullanmışlardır. Bunun için insan bunları iyi tanımalıdır-ki onları tanımak, o tarihe karşı başkaldırmak anlamına gelir. Fakat bazıları halen, "Biz ne yapalım, biz çaresiziz" diyor. Yok, sen şimdiye kadar çaresizdin, bilinçsizdin, kendi kendini aldatmıştın. Halkımız bugüne kadar kötülerin eliyle, din adına dinle oynuyordu, siyaset adına siyasetle oynuyordu. Yüzde yüz din karşıtı olanlar, "Biz dört dörtlük müslümanız" diyorlardı; kötü yolda olanlar, "Biz iyi yoldayız" diyorlardı. Onların aldatmacalarıyla halk ölüm uykusuna girmişti. Ama şimdi biz halkı uyandırıyoruz. Tıpkı islamiyetin kalkışı gibi! Biz de o dönemdeki gibi yapıyoruz. Hz. Muhammed nasıl yapmışsa biz de öyle yapıyoruz. Aynıyız, en doğru "müslümanlık" yüzde yüz bizimdir. Ben diyorum ki, bizden dürüst "müslüman" yoktur, bizim siyasetimizden daha doğru siyaset yoktur. Hak da budur, adalet de budur, insanlık da, demokrasi de, sosyalizm de, her şey budur. İman bu şeyler üzerinde yükselir. Eğer bunların üzerinde imanımız oluşursa yürürüz. Eğer insan yürürse, isterse dünya alem gelsin durduramaz. Aslında bu durumda kimse de gelmez, insan kendini koruduğu zaman düşman üzerine gelmez. Biz kendimizi unuttuğumuz için düşman üzerimize geliyordu. Bizim kalkışımız, düşmanın düşüşüdür. Bizim kalkışımız, halkların dostluğudur. Kendi şerefini koruyamayan birine kimse kıymet vermez; kendi kendini düşüren birine, kendi kendisiyle oynayan birine, kimse selam bile vermez. Bunun için bizim kalkışımız, dünyanın dostluğudur, düşmanın şerefsizliği ve kaçışıdır ve biz şimdi o döneme ulaşmışız.

Bundan sonra, böyle olacak. Yani biz, "90'dan 2000 yılına kadar tam özgür ve bağımsız bir Kürdistan, eşit bir halk yaratacağız" diyoruz. Kürdistan böyle bir Kürdistan olacak. İspat; biz yoktan, 1970'den 80'e kadar doğru bir hat yarattık. Çevremizde, içimizde yüzlerce sahtekar, bizim doğru bir hat oluşturmamızı ve bu hat için bir inanç yaratmamızı istemiyordu. Çok uğraştılar ama sonunda hepsi yok oldu, gitti ve biz kaldık. 80'den 90'a kadar düşman her yönden üzerimize geldi. Şimdi ise düştü, dünyaya, halka rezil oldu. Hatta Türk halkının kendisi bile, bizi tutuyor. Şimdiye kadar halkın üzerinde oyun oynayanlar keşfoldu, açığa çıktılar. Kaçıyorlar; eskiden düşmana teslim oluyorlardı, şimdi bize teslim oluyorlar. Madem ki bu on yılda bu kadar şeyler yaratılmış ve bunlar ispatlıdır, bundan sonra daha büyük şeyler rahatlıkla yaratılabilecektir.

Eskiden biz dille söylüyorduk, şimdi siz kendi gözlerinizle bakın, söylediklerimizin hepsi ispatlanmıştır. Bu ispatların üzerinde önümüzdeki on yılda, eski geriliğimizi, eski hatalarımızı içimizden atarsak, arzuladığımız ve ulaşmayı amaçladığımız hedefe varırız. Her şeyden önce, PKK üyeleri halk savaşında önderlik yaparlarsa, bu önderlik altında Kürt halkının tümü, yedi yaşından yetmiş yaşına kadar herkes savaşır. Dua eden dua eder, silah kaldıran silahla savaşır. Bir de şu gerçek önemlidir, biz dostlarımızı da, düşmanımızı da tam tanıyalım. Düşmanı hep sıkıştıralım, aldatalım ve dostları çoğaltalım. İyileri öne koyalım, kötülerini ise arkaya bırakalım. Yani herkesi aynı biçimde dost yapmayın, herkesi de aynı biçimde düşman yapmayın, dostu düşmandan ayırın. Burada da insan kendisiyle oynamamalıdır. Böyle yaparsak, bu on yıl içinde Kürdistan kurtulur. Bu bağımsız bir devletin kurulmasıdır. Bu devlette halkın demokrasisi tamdır. Yani içinde eşitlik ve sosyalizm vardır. Herkes emeğine göre yaşamını sürdürecektir. Bu rüya değildir, mücadelemizle ispatlanmıştır.

Tabii siz, "Biz nerde, bu amaç nerde" diyeceksiniz. Elbette, şimdiye kadar, bin yıldır nasıl bir hüküm vardı üzerimizde, biz ne hayal ettik, ve bunları nasıl ortaya çıkardık? Doğru olmayanı, yalanı, kiri, ölüm uykusunu, sağırlığı, dilsizliği, işte tüm bunları nasıl kaldırdık ortadan? Şimdi hepinizin dili açılmış. Eskiden böyle miydi? Eskiden çok korkuyordunuz, şimdi yol birdir, amaç birdir ve birlikte yürüyoruz. En büyük ordu budur. Bu biçimde kendimizi tanımışız ve halk şimdi PKK önderliğinde ayağa kalkıyor, ayaklanmalara gidiyor. Eğer bu durmazsa, günbegün, aybeay daha da güçlenecektir. PKK'yi tanıyan biri, iki kelimeden şimdiye kadar biz nasıl başarılı olmuşuz, yoktan nasıl varlık olmuş, iki kelimeden görüşlerimiz ne kadar genişlemiş, işte bütün bunları çok iyi anlar. Biz başlangıçta borçluyduk; şimdi milyonlarca yardım oluyor.

"...Bundan böyle işin içinde ölüm vardır. Halkımız için her dönemde ölüm vardı, fakat en kötü ölüm, düşmanın zulmü altındaki ölümdür. Ve zaten gerçek ölüm budur. Bağımsız bir yaşamda, direnişçi bir yaşam ve ortamda ölüm yoktur. Şimdi ölüm aklımıza bile gelmiyor, niye? Şehitlerimiz vardır. Böyle bir durumda ölüm ne demek! Doğru olmayan yolda zulüm altında gidersen o zaman ölmüş olursun..."

Tüm bunlar nasıl oldu? Eskiden bir sopamız yoktu, bir silahımız yoktu; şimdi bu kadar silah yaratılmış. Madem ki yokluktan bu kadar imkan oluşmuş, bu kadar maddi yardım yapılıyor; tüm bunlar ispatlıyor ki, biz bundan sonra da, her şeyi kendi ellerimizle yaratabiliriz; her şeyi ele geçirebiliriz.

Amacımız; bağımsız bir Kürdistan, özgür bir halk yaratmak; demokrasi ve sosyalizme ulaşmaktır. Birçokları bundan yönlerini çeviriyorlar, ne için? Eskiden diyorlardı ki, "Önderlik yoktur, para yoktur, silah yoktur. Biz birlik olamıyoruz." Şimdi, biz diyoruz ki, "Bakın, her şey vardır, halkın birliği güçlüdür, silahlar güçlüdür, önderlik güçlüdür, cesaret güçlüdür. Başka ne istiyorsunuz?" Bundan böyle işin içinde ölüm vardır. Halkımız için her dönemde ölüm vardı, fakat en kötü ölüm düşmanın zulmü altındaki ölümdür. Ve zaten gerçek ölüm budur. Bağımsız bir yaşamda, direnişçi bir yaşam ve ortamda ölüm yoktur. Şimdi ölüm aklımıza bile gelmiyor niye? Şehitlerimiz vardır. Böyle bir durumda ölüm ne demek! Doğru olmayan yolda, zulüm altında gidersen o zaman ölmüş olursun, o zaman murdar gitmiş olursun. Yaşamı ne kadar temsil ediyorsan ölümsüzlük de o kadar seninledir. Bunun için diyoruz ki, şehitler ölümsüzdür. Çünkü onlar bir halkın yaşamını temsil ettiler. Halkın yaşamını bizzat temsil ettiler. Bundan dolayıdır ki insan, şehitler için "öldü" diyemez. İslamiyette de böyledir; şehitler ölümsüzdür. Eğer bu inkar edilemeyecek bir gerçekse ve doğruysa, o halde milyonlar bu yolda yürüsün. Otuz milyon insanımız var, varsın onbeş milyonu şehit olsun. Çünkü ne kadar şehit verilirse, ne kadar kan dökülürse o kadar temizleniriz. Eğer biz, bin yıllık kiri, kanımızla temizlemezsek; şereften bahsedemeyiz, tarihte yerimizi alamayız, dünyada kendimize yer bulamayız. İnsan kendisini kandırmamalı, kan dökmekten korkmamalıdır. Benim korktuğum şey kanın dökülmesi değil; kanın durmasıdır. Nasıl olsa ölüyoruz. Murdar olacağımıza, ölümsüzlük yolunda kanımızı dökelim. Bu hepimizin amacı olmalıdır. Benim eskiden en büyük korkum, halk olarak boşuboşuna ölüp gitmemizdi. Çünkü biz Kürtler birbirimizi vuruyoruz. Birbirimizi mahfediyoruz. Bu biçimde ölüme gidersek, bu en kötüsü olur diyordum. Şimdi aldığımız cesaretle, nerde olursak, nereye gidersek, ölsek de kalsak da Kürdistan içindir. Bunun için korku yoktur. Yerinde ve yanlış olmayan bir ölüm yeterlidir. O zaman ölüm nereden gelirse gelsin, insan önemsemez. İnsan elinden gelen her şeyi yaptıktan sonra, kendini mücadeleye tam kattıktan sonra, o insan, hiçbir zaman ölmez, onun için "öldü" diyemeyiz. Çünkü elinden geleni yapmıştır, ömrü o kadardı, onu da mücadele uğruna verdi ve bir sonuca ulaştı. Tüm bunlar için, sonuna kadar onların yolunda yürümeliyiz. Ölüm nereden gelirsen gelsin, fazla önemli değildir. Bugün halkımızın tümü bu biçimde kalksın, her yerde kalksınlar, günde isterse bin kişi şehit olsun. Vatan yolunda ne kadar kan dökülürse, vatan o kadar yakınlaşır. O kanın kendisi, bizim için vatandır, bizim için vatan olacaktır. Vatanı, dille, boş kelimelerle, mümkün değil hiçbir zaman alamayız.

Kandan korkmayın, kan dökmekten korkmayın; yerinde dökülmeyen ve sonunda duran kandan korkun. Eğer biz, yerinde kan döküyorsak ve bunu durdurmuyorsak, korkmanın hiçbir anlamı yoktur. Diğerleri tamamen hatalı ve yanlış ideallerin sahibidirler. "Barış ve diplomasi dönemidir" diyorlar. Bu halkımızın mücadelesine verilebilecek en büyük zarardır. Bu dönem bir savaş dönemidir, kan dökme dönemidir. Bunlar, bu iddialarıyla, bu eğilimleriyle zarar veriyorlar. Geçmişte o kadar savaştılar, kan döktüler, o zaman "Savaş dönemidir" diyorlardı. Ama şimdi biz doğru yola girmişiz, kendi yolumuzda biraz iş yapıyoruz, kendi kanımızı döküyoruz; "Yok, olmaz,bu bizim için ölümdür" diyorlar! Biz şimdi kendimiz için biraz fedakarlık ruhu yaratmışız, kanımızı dökme cesaretini yaratmışız, onlar yürüyüşümüzü engellemek istiyorlar. Tamam, belki barış adına, dostluk adına istiyorlar ama, gerçekte düşmanlık yapıyorlar. Kimin istemiyle yaparlarsa yapsınlar, hangi biçimde yapmak isterlerse istesinler, hiçbir zaman inanılmamalıdır bunlara. Biz kendimiz biliyoruz ki, bugünkü imkanlar az değildir. Biz biliyoruz; bu yolu açıncaya kadar, bir damla kan dökünceye kadar, halkın birliğini ve yürümesini sağlayıncaya kadar ne yapmışız; ne yapmamışız; hangi işkence ve zorluklarla yapmışız!

Bu aşamadan sonra düşman, bazı [illegible]aklar vermeye hazırlanıyor. Öyle görünüyor ki, barışçı yollarla meseleyi halletmek isteyecektir. Biz de, barışçıl yollarla, siyasal yollarla meseleyi halletmek isteriz ama, her şeyden önce, düşmanın barış içinde ordusunu ülkemizden çekmesi şarttır. Her gün halkımıza zulüm ve işkence yapmaya hiçbir hakları yoktur. Halkımızı rahatsız etmeye hakları yoktur. Çekilsinler. Düşman, ordusunu çeksin ülkemizden, biz de barış içinde kendi işimizi yapalım, yani biz, kendi işimizi yürütünce engel olmasınlar, kaderimizle oynamasınlar. Biz halkımızla birlikte kendi kaderimizi tayin edebiliriz. Bağımsızlığımızı kendimiz yaratırız; demokratik, eşit ve özgür bir toplumu kendimiz istediğimiz gibi yaratırız; yeraltı ve yerüstü zenginliklerimizden kendimiz yararlanırız; kendi gücümüzle yaşamımızı idare ederiz. Bunlar, bunu kabul ediyorlarsa, tamam, barış içinde sorunu hallederiz. Ama düşmanın siyaseti altında, düşmanın gücü altında, hem de barış içinde meseleyi halletmek; bu gülünç

"...Önderliği kabul etmek her şeyden önce gelir ama, halk benim üzerimde de durmalıdır. Eksikliklerimizi ortaya çıkarabilmeliyiz. Ben mücadeleyi geliştirmediğimde benden hesap sormalıdır. Buna hakkı vardır. Benden hesap sormalı, Partiden hesap sormalıdır, halkın kendisi sormalıdır..."

"...Bu dönem, her dönemden daha çok cesaret istiyor. Şehitlerin üzerinde durun ama ağlamak geri bir olay. Buna da müsaade edilmemelidir. Bunu artık halk olarak bir gelenek haline getirmemiz şarttır. Başka türlü savaştan, bağımsızlıktan, özgürlükten söz edemeyiz. Başka türlü yaklaşımlar onların değerini düşürmektedir. Biz bundan sonra bu biçimde işimizi yürütelim. Ben, kendim yapabilirim. Eğer biz on yıl daha böylesi toplantılarda, halk karşısında hazır olabilirsek, Kürdistan kurtulabilecektir..."

bir şey olur.

Şimdi bazı güçler, düşmanın eliyle, emperyalistlerin eliyle bu siyaseti yürütmek istiyorlar. Nitekim, alttan alta düşmanla birleşmişler. Bunlar en büyük hainlerdir. Eskiden, Kürdistan'ı inkar ediyorlardı. Şimdi kabul edecekler, ama bunların eliyle, kendi egemenlikleri altında. Bu son oyunları, ama en kötü oyunlardan biri de budur. Tam da yıllardır kılı kırk yararcasına yürüttüğümüz mücadeleyi bir neticeye ulaştıracakken bunlar ortaya çıkıyor. Bunlara fırsat verilmemelidir. Bunlar yine bizim üzerimizde bazı oyunlar oynamak istiyorlar ve kendi istedikleri biçimde oynamak istiyorlar. Hem de bizim adımıza, bizim kanımız üzerinde. Bunlar çok pişman olacaklar. Bunlarla nerede karşılaşılırsa; "Siz ne kadar kan dökmüşsünüz, hangi yolda, nerde, şimdiye kadar nerdeydiniz, nerden geliyorsunuz" soruları kesin sorulmalıdır. Cevaplandırmadılar mı; "Yerinizde oturun, dürüst olun, sizler büyük düşmanlığı, en büyük kötülüğü yapıyorsunuz" denilmelidir. Böyle gidilmelidir üzerlerine. PKK üzerinde oynamak istedikleri oyunlar, böyle boşa çıkarılabilir. Önemli bir aşamada birisi kalkıyor, bizimle oynuyor. Bizim içimizden de çıkıyorlar, PKK'de de böylelerinin çıkması mümkündür. Dar anlarımızı ve fırsatları kolluyorlar ve kendilerini alttan düşmana yetiştiriyorlar, düşmanla ilişkiye geçiyorlar. Şimdiye kadar böyleleri çok çıktı. Bundan sonra hem de önderlik adına çıkanlar olacaktır.

Ben, her zaman söylerim; önderlik, neye bağlı olarak gelişir? Önderlik, günbegün, adım-adım mücadeleyi geliştirmekle mümkün olur. Eğer biz bugün, önderliğimizi kanıtlamışsak, ancak bu biçimde kanıtlayabilmişiz. Şimdiye kadar yaptığımız önderliği ve bugünkü önderliğimizi onaylıyorsunuz, bu iyi ve arzulanan bir şeydir. Ben mücadeleyi bu kadar geliştiriyorum, daha da geliştireceğim. Önderliği kabul etmek her şeyden önce gelir ama, halk benim üzerimde de durmalıdır. Eksikliklerimizi ortaya çıkarabilmeliyiz. Ben mücadeleyi geliştirmediğimde benden hesap sormalıdır. Buna hakkı vardır. Benden hesap sormalı, Partiden hesap sormalıdır, halkın kendisi sormalıdır. Mücadeleyi daha iyi geliştirebilecek birini ortaya çıkarmaları da mümkündür. Mücadeleci, dürüst, her açıdan mücadeleyi geliştirebilecek birini çıkarın ortaya, önderlik sorununu, insan böyle halleder. Şimdi, iyi güzel bir şey; "önder" diyorsunuz, "Başkan şöyle, Başkan böyle" diyorsunuz. Fakat mesele ben değilim. Ben de, ortaya yeni önderler çıkarmayı istiyorum. Sadece bugün için de değil, yarın için. Şimdiye kadar yürüttüğümüz mücadeleyle, nasıl önderler yaratacağız, önderlerin özellikleri nelerdir, önderlerin yaşamı nasıldır, mücadelesi nasıldır, bunları çıkardık ortaya. Ben şimdi kendimi tam önder saymıyorum. Fakat önderlik özellikleri üzerinde duruyorum, önderlerin imkanları üzerinde duruyorum. Önderlik ülkeyi nasıl temsil ediyor; teoride, pratikte, nasıl temsil etmelidir? Ben bunu ortaya çıkarıyorum ve yapıyorum da, sınırsız yapıyorum. Bundan sonra kimsenin önderlikle oynamaması için yapıyorum bunu. Çünkü bu sorun, hepsinden önce gelir. Ben diyebilirim ki, şimdiye kadar Kürt halkının içinde önderlikle oynandığı kadar, hiçbir halkta oynanmamıştır ve önderlikle oynamanın verdiği zararlar da az değildir. Bunun için, bundan böyle önderlik yapmak isteyen, PKK önderliğine baksın. Biz şimdiye kadar bu işi nasıl yürüttük? Bu kadar gelişmeyi nasıl yarattık, yoktan nasıl bu kadar gelişme yarattık? Her şeyden önce şunu bilelim ki, yoklukta yaratamayan biri, bollukta hiç yaratamaz. Belki yarın sen, devlet sahibi de olursun ama, böyle biri devlet sahibi de olsa devleti yine satar. Nasıl satacak? Kendisini kaybedecek ve öylece satmış olacak. Eğer kişi kendisini kaybetmezse, halkı o dönemde kalkındırır, daha da geliştirir. Ama eğer kendisini kaybederse, kendi çıkarları üzerinde durur ve halkı satar. Çünkü Kürt halkı zayıf bir halktır, onu ucuzca satabilecekler çıkar. Bu diğer önderlerin bir tek günlerini bile idare etmek milyonları gerektiriyor. Milyonları kim verecek ya da niye verecek? Bunlar, ülkeyi satıyorlar; siyasetle satıyorlar, oyun ve entrikalarla satıyorlar. Sadece satmakla da kalmayıp halkın kaderiyle oynuyorlar. Halkın kaderiyle bu kadar oynayanların karşısında durulmalıdır. Ölünceye kadar da kabul edilmemeli ve oynamak istedikleri oyunları tüm yönleriyle ortaya çıkarılmalıdır.

Eskiden bir tek dostumuz yoktu. Ben şimdi düşünüyorum da; biz geldiğimizde bu kadar dostlarımız, bu kadar olanaklarımız var mıydı? Olanaklar yoktu, silah yoktu, hiçbir şey yoktu, ama biz yoktan var etmesini bildik. Madem biz yoktan bu kadar şey yarattık; bundan sonra bunun değerini katbekat bilmeliyiz. Bugün her bir arkadaş, ülkeye gittiğinde bu kadar silah, bu kadar kitle, bu kadar zaman veriyoruz eline. Yoktan var ettiğimiz bunca olanağı eline verdikten sonra, "Bu kadar daraldım, dost yoktur, kitle yoktur" biçimindeki bahaneleri kesinlikle kabul etmeyeceğiz. En büyük olanakları eline verdik, sen kusur arayamazsın bundan sonra. Madem ki biz yokluk içinde sana bu kadar olanak yarattık ve eline verdik; o halde sen de bundan sonra tam koruyacaksın, her zaman koruyacaksın, yükselteceksin; önderliğin şartı budur. Bizim içimizde bazıları var; istiyorlar ki yükselsinler. Yükselmek, PKK'de ancak böyle olur. Biz yoktan nasıl var ettik? İmanı, bilinci öğreneceksin herşeyden önce. Eğer yerinde önderlik yapmak istiyorsan, bunları tam öğreneceksin. Halkın silahlı birliğini daha da güçlendireceksin; imanı, bilinci güçlendireceksin ve her bakımdan sorumluluğunu geliştirip güçlendireceksin. Sen parti silahına, partinin sorumluluğuna nasıl yaklaşıyorsun? PKK'nin adıyla sen hava atarsan, düşmanın yaptığı işi yapmış olursun. Eskiden jandarma hava atardı, ağalar hava atardı, "Ben senin ağanım, ben senin jandarmanım, bana falan şeyi getir, şöyle yap" derlerdi. Böyle önderlik olmaz. Böyle önderler içimizde çokça çıkıyor. Bunlar önderlikle oynuyorlar. Bunlar sahte önderlerdir. İnsan böyle önderlere fırsat vermemelidir. Sen "önderim" diyorsun; peki yerinde ve zamanında bağımsızlık için ne kadar hizmet verdin? İkinci şart da budur; kendi hizmetine bak, amacımız uğruna, maneviyatımızı, insanımızı, inancımızı ne kadar geliştirdin? Birliğimizi ne kadar geliştirdin? Sen kiri ne kadar temizledin? Ve halkımızı ne kadar birleştirdin? Ne kadar silahlandırdın? O zaman önderlik derecen belli olur. İnsan meseleye böyle bakmalı, ondan sonra kendisine "önder" demelidir. Bizim şimdiye kadar arkadaşların gelişmesi ve halkın birleşmesi için önderlik adına yaptığımız ve yapmak istediğimiz budur. İnsan bu bakış açısıyla PKK önderliğine bakarsa gereken sonucu rahat çıkarabilir.

Bundan sonra kendim olsam da olmasam da, burdaki arkadaşlar olsa da bir tek kişi de kalsa, on yıl bile kendisini yürütebilir. Yeter ki dürüst olsun, yapabilir. Bizim on yılda yaptığımız bunun ispatıdır. On yılda biz nasıl yaptık? Bu kadar imkan olduktan sonra, bir kişi tek de kalsa yapabilir. Yerinde, bizim yaptığımız gibi yapar ve kendisiyle, Partiyle, halkla oynamazsa, rahatlıkla yapabilir. Bunun için mesele, falan şahıs, falan usül değildir. Yarattığımız değerlerin kıymetini bilirse, bir tek kişi de kalsa sonuna kadar götürebilir. Bunun için ben diyorum ki, eğer biz, kendimizle oynamazsak, adımızla oynamazsak bu dava sonuna kadar yürütülür, bağımsızlığa kadar bu biçimde yürür. Bunu yapmak için imanımız tamdır. Bunu söylerken, ispatlıyor ve öyle söylüyorum. Şimdiye kadar ne söylemişsem hepsi ispatlanmıştır. Eskiden böyle ispatlar yoktu, onun için biz kelimelerden tutuyorduk. Şimdi meydana çıkan şeylerin gücünü görüyorum. Hepinizin de gözlerinin önündedir. Yazmakla, pratikle, gerçeklerle her gün biz mücadeleyi geliştiriyoruz. Dünyaya yayılıyor, her gün biraz daha ispatlanıyor. Bundan sonra da yaşam, bu biçimde ve bu yolda sürecek. Eğer böyle olursa bu dava devam edecek. Eğer gerçekler yıkılırsa biz de yıkılırız. Fakat sonuna kadar böyle devam ederse, davamızda başarılı olmamamız için hiçbir neden yoktur. İnsan bundan daha iyi bir şey yürütemez. Bundan daha iyi bir yol da yoktur. Biz bu yaşamdan daha iyi bir yaşam vardır diyemeyiz. Bunun için kendimizi, on yıl, yüz yıl öteye ulaştırmalı, toparlamalı ve bir top haline getirmeliyiz. Ancak böyle kendi yolumuzda yürüyebiliriz.

Eskiden biz, böyle söyleyenler nerededir diyorduk? Biz, ne zorluklarla ve neyi nasıl yaparak bugüne ulaştık? Şimdi Kürdistan'da bizden daha iyi kim var? Bizim sesimizden daha yüksek ses, bizim kahramanlığımızdan daha büyük kahramanlık kimde vardır? Bu ispatlanmıştır. Ben, niye eskiden böyle yürümüyordunuz veya niye böyle kalmadınız diye sormuyorum. Şimdiye kadar halk için şunu söyleyemiyordum, fakat bundan sonra artık söyleyebilirim: Madem ki siz kendi gözlerinizle bu kadar şeyi görüyorsunuz, bundan böyle kendinizi toparlayacaksınız ve yürüteceksiniz. Siz buna mecbursunuz, çünkü artık yaşam bunu istiyor ve bu yaşamdan başka bir yaşamla yürüyemezsiniz. Gözlerinizi açıp beyninizi çalıştırın, durmasın; insanın her gün kendisini tanıması, kendisini görmesi, kendisi için yakalaması ve yapması şarttır. Yaşamı isteyen kimdir? Siz kendinizsiniz. Benden daha fazla siz yaşamı istiyorsunuz. Ben, kendim için yaşamı durdurdum. PKK için, sizler için, kişisel yaşamımı durdurdum. Benim yaşamım; PKK'li yoldaşların yaşamı, halkın yaşamıyla birdir. Bir bütün olarak PKK'lilerin yaşamı, Kürdistan halkının yaşamıyladır, onun içindir. Bu kadar büyük fedakarlık var. Siz de bundan sonra kendi fedakarlığınızı yapın. Madem ki siz doğru bir yaşamı istiyorsunuz, işte şerefli olan budur. Şerefsiz bir yaşam, yaşam değildir; kendinizi kırk kat yerin dibine sokun ama, "Yaşam budur" demeyin. En büyük ayıp budur. Ben inanıyorum ki, bizim halkımız için de şerefli bir yaşam gereklidir. Mümkün değil ki tek bir dürüst insanımız bile şerefsiz bir yaşamı kendisi için istesin ve "Bu kaderimizdir" desin. Ancak kötünün en kötüsü böyle bir şeyi isteyebilir, yaşlı olsun genç olsun sizler hepiniz de güzel bir yaşam istiyorsunuz. İşte yaşam budur. Eğer ölüm de gerekiyorsa, bu bedeli vereceksiniz. Bundan kendinize bir yaşam yaratacaksınız, kötü bir yaşamı kabul etmeyeceksiniz. Ölüm kabul edilir fakat bu kabul edilmez. Eğer bundan böyle yaşama böyle biçim vereceksek, kendi yerimizi, dünya özgür halkları arasındaki yerimizi alabiliriz. Ve bugün mücadelemiz bunu ispatlıyor.

Önderliğimiz altında bu aşamaya kadar getirdiğimiz mücadeleyi, ben inanıyorum ki bundan böyle de yürütebiliriz. Biz elimizden geleni yapacağız, eskisinden daha çok derin ve geniş bir mücadele vereceğiz, eskisinden daha çok dostluklar kuracağız. Partinin içinde en büyük arkadaşlığı yapacağız ve halkla en iyi bağları kuracağız, zaten her şey halk içindir. Eskisinden daha çok halka hizmet edeceğiz. Yine söylüyorum, ben kendim de her şeyden önce hizmetkarım, yani, işte "Kendini böyle koru, kendini böyle yaşat" diyorlar ama, esas olarak mücadele için elimden geleni yapacağım. Ben de insanım, ben de emekçiyim ve bir savaşçıyım. Şimdi binlerce arkadaş var, milyonlarca çocuk yetişiyor, büyüyorlar. Bunlar benden daha çok iş yapabilirler. Bu yolda bizim öğrendiklerimizi, bizim yaptıklarımızı kendi önünüze koyun, bizim gibi iş yapın. Tüm arkadaşlar bu işi yürütebilirler. Bunun için düşmanın oyunu şimdi bu noktadadır. "İşte falan yerde PKK'li şöyle demiş, böyle demiş" deyip halkın umuduyla oynamak istiyorlar, arkadaşların cesaretiyle oynamak istiyorlar. Bu tür şeylere karşı uyanık durulmalıdır. Dedim ya, bizim için ölüm yoktur. Biz kendimizi ölmüş saymayacağız, kim kalırsa sonunda, kalan tüm işi yürütebilir. Diğerleri hep düşmanın oyunlarıdır ve bizim geçmişteki mantığımızdır.

Çok ağlamak iyi bir şey değildir. Ağlamak ne içindi? Eskiden düştüğümüz içindi, ama şimdi kalkış var. Onun için ağlamanın yerini gülmek almalıdır. Günde onbin şehidimiz de olsa yine gülmesini öğrenmeliyiz. Şimdiye kadar bu işi yapmışız, bu da, bizden öğrenmeniz gereken bir şeydir. Bizim içimizde de çok arkadaş kendisini yere atıyor. Benim binlerce şehidim oldu ve bunları ben kendi elimle yarattım, benden bir parçaydılar, ancak şimdiye kadar gözümden tek bir damla yaş akmamıştır; eğer aksaydı, düşmanın oyununa gelmiş olurdum. Ben, sizden daha çok arkadaşlarımı düşünüyorum. Siz onların analarısınız, babalarısınız, ama onlar benim arkadaşlarımdı. Sizden daha iyi onları anlıyorum, sizden daha çok biz onlardan sorumluyuz. Bunun için, ağlamak yok. Bu dönem her dönemden daha çok cesaret istiyor. Şehitlerin üzerinde durun ama ağlamak geri bir olay. Buna da müsaade edilmemelidir. Bunu artık halk olarak bir gelenek haline getirmemiz şarttır. Başka türlü savaştan, bağımsızlıktan, özgürlükten söz edemeyiz. Şehitlerin üzerinde durun. Başka türlü yaklaşımlar onların değerini düşürmektedir. Gerici bir şeydir. Onların üzerine ağlamak geri bir olaydır. İnsan buna yol vermemeli. Biz bundan sonra bu biçimde işimizi yürütelim. Ben, kendim yapabilirim. Eğer biz on yıl daha böylesi toplantılarda, halk karşısında hazır olabilirsek, Kürdistan kurtulabilecektir. Bu düşman ülkemizden çekilirse, halk kendi kaderi üzerinde hakim olacaktır. Kürdistan böylece kurulmuş olacaktır. Ben buna kefilim. Mücadelemle,önderliğimle, hizmetimle bunu yapabilirim. Eğer kalırsam, yine başkaları da kalırsa bu biçimiyle yapılmalıdır. Eğer hazır olurlarsa ve bizim yönetimimizle bu işi yürütürlerse, yapabilirler. Eğer doğru yolda gerekenler yapılırsa, önümüzdeki on yıl dünyada Kürdistan'ın yılları olacaktır. Kürdistan'da halk, özgür ve eşit olacaktır. Bölgede komşu halklarla birlik ve kardeşlik sağlanabilecektir. Onlar ne kadar hak sahibi iseler, biz de o kadar hak sahibiyiz. Bunun için, dünyada böyle bir Kürdistan ve Kürdistan'da da böyle bir halk yaratabilmek için, bu on yılı kendi yıllarımız haline getirebilmeliyiz. Elimizden ne geliyorsa yapabilmeliyiz. Sonuna kadar büyük bir inançla hizmet etmeli, kendimize ve halkımıza bir yer yapabilmeliyiz.

26 Mart 1990

3 NİSAN KÜRDİSTAN'DA İHANETİ EZME GÜNÜ OLARAK ANILACAKTIR

1990 NEWROZ'uyla birlikte girdiği yeni mücadele yılında, Kürdistan en güzel, en yoğun ve en anlamlı günlerini yaşadı. Kürdistan toprakları en azından yakın tarihinde tanık olmadığı ölçüde kapsamlı kitle ayaklanmalarına sahne oldu. 15 Ağustos 1984 tarihinde başlayan ve kararlı bir biçimde sürdürülen gerilla savaşı, halkımızın kabaran siyasal eylemliliğiyle bütünleşerek sözcüğün gerçek anlamında bir halk savaşına dönüştü. Faşist-sömürgeci düşman kuşatmasını yaran yurtsever halk kitlelerinin doğrudan mücadele arenasına atılması, ulusal kurtuluş savaşımızın yeni bir döneme girdiğini haber verdi. İşte tam da böylesi bir tarihsel dönemeçte gerçekleştirilen bir devrimci intikam eylemi yeni dönemin niteliğini iyice pekiştirdi ve döneme yeni bir anlam kattı. Bu eylem, insanlık tarihinin yüzkarası ve çağımızın en büyük utancı olan Türk sömürgeciliğinin tanınmış ajanı hain Şahin Dönmez'e karşı düzenlenen ve başarıyla sonuçlanan imha operasyonuydu. Kürt insanının yediden yetmişe bağımsızlık ve özgürlük değerlerine sımsıkı sarıldığı ve bu değerleri Kürdistan'a yerleştirmek için ölümü hiçe sayarak sömürgeci düşmana karşı başkaldırdığı bir dönemde, düşmanın büyük umutlar bağladığı ulusal ihanetin bu en önde gelen temsilcisinin cezalandırılması, 1990 Newroz'unu tarihimizin karşılığını en güzel bir biçimde bulan Newroz'u haline getirdi. Yıllardır PKK'nin önderliğinde kesintisiz olarak devam eden devrimci direnişin geniş kitlesel boyutlara ulaşmasına bu eylemle ihanete indirilmiş ölümcül bir darbenin eşlik etmesi, Kürdistan'ın fazla sonuç vermeyen klasik direniş geleneğinden kopuşunun açık bir göstergesi oldu.

Kuşkusuz direnme Kürdistan açısından yeni bir olgu değildir. Aynı biçimde toplumun direnme gücünü azaltan, zayıflatan ve giderek çökerten ihanet de Kürdistan için kökleri geçmişe uzanan korkunç bir toplumsal hastalık olarak karşımıza dikilmektedir. Dünyanın hiçbir ülkesinde ihanet olgusu Kürdistan'daki biçimi kadar süreklilik arzetmemiş ve bu denli tahripkar olmamıştır. Geçmiş yıllarda (veya yüzyıllarda) ülkemizde ortaya çıkan direnme hareketlerine bakıldığı zaman, bu hareketlerin hemen hepsinin bastırılmasında ve ezilmesinde ihanetin son derece belirgin bir rol oynadığı görülecektir. Özellikle sömürgeci Türk burjuvazisinin Kürdistan üzerinde egemenliğini kurup geliştirmeye çalıştığı dönemin gerçekliği budur. İhanete karşı gösterdiği şiddetli tepkiye ve duyduğu büyük öfkeye karşın, halkımız ihanete darbe vuramamış ve her defasında yabancı saldırganlarla yerli hainlerin ittifakı üstün gelmiştir. Kuzey Kürdistan açısından yakın tarihimizin başka bir önemli gerçeği de, hainleri cezalandıran güçlerin yine Türk sömürgecileri olmasıdır. Sömürgeciler Kuzey Kürdistan'daki ulusal bütünlükten yoksun direnişleri ve isyanları ezdikten sonra, bu süreçte yararlandıkları hainleri de cezalandırmış ve çoğunlukla imha etmişlerdir. Halkımız bir türlü ihanete karşı savaşma ve hainleri cezalandırma olanağı bulamamış; direnişi kırıldıktan sonra, sömürgeci güçlerin ve giderek kurumlaşan ihanetin baskısı altında soluk alamaz duruma düşmüştür.

Çağdaş ilkeler temelinde gelişen ve sağlam bir devrimci önderliğe kavuşan ulusal kurtuluş savaşımızın ayırdedici özelliklerinden ve başlıca güç kaynaklarından biri işte bu noktada yatmaktadır. Kürdistan gerçekliğinin somut çözümlenmesinden yola çıkan PKK hareketi, henüz politik bir akım olarak biçimlendiği dönemde, ajanlaşmış hain güçlere ve kurumlara karşı savaşımı öne çıkarmış; ulusal kurtuluşçu düşünceleri halka götürme ve kitlelere maletmenin böyle bir savaşımın yoğunlaştırılmasından geçtiğini ortaya koymuştur. Buna karşılık, sömürgeci Türk burjuvazisi de, PKK hareketinin ideolojik bir grup dönemini yaşadığı andan başlayarak günümüze gelinceye dek geçen süreçte, devrimci gelişmeye karşı ihaneti vazgeçemeyeceği bir silah olarak kullanmıştır. Devrimci direnişin karşısına ulusal ihanetin çıkarılması, en ağır ve en çılgınca uygulamasını, tezgahlanan 12 Eylül askeri-faşist darbesi ile birlikte cezaevlerinde bulmuştur. Toplumumuzun en dinamik güçleriyle halkımızın seçkin önderlerinin tutulduğu zindanlarda ihanet biricik yaşam yolu olarak dayatılmış, bunun için her türlü zulüm ve zorbalık sergilenmiş, bütün bu güçler Türkçülüğün en ateşli savunucuları haline getirilmek istenmiştir. Zindanlardan başlayarak bütün Kürdistan toplumuna yeniden egemen kılınmaya çalışılan bu ihanet ettirme ve ajanlaştırma operasyonunda, ünlü dönek Şahin Dönmez'in büyük rolü ve tartışılmaz katkısı mevcuttur. Bu yüzden "Genç Kemalistler Birliği" adındaki ihanet çetesinin başını çeken ve ulusumuz için hazırlanıp yürürlüğe konan yoketme planında başa soyunan bu hainin cezalandırılması görkemli bir eylemdir; bu hainin kişiliğinde en üst düzeyde temsilini ve uygulamasını bulan ihanet geleneğinin paramparça edilmesidir. Bu eylemin gerçek anlamı budur.

Burada bir gerçeğin ısrarla vurgulanması gerekir. Hayvanlaşmanın zincirlerinden boşalması anlamına gelen 12 Eylül faşizmi, Diyarbakır Cezaevi başta olmak üzere, Kürdistan'daki zindanlarda dünyada eşine ender tanık olunan bir zulüm sergiledi. Savaş tutsakları üzerinde görülmemiş işkence yöntemleri denedi. Zindan yaşamının her saniyesini işkenceyle doldurdu. Bu korkunç zulüm ve zorbalık temelinde tutsakları insanlıklarını kusmaya, içinde yer aldıkları tarihin en insancıl içeriğe sahip davasına ihanet etmeye zorladı ve kendi davalarına karşı savaştırmaya çalıştı. Bunun sonucunda zulüm ve zorbalığın geçici başarılar kazandığı kısa süren dönemler oldu. Tutsak kitlesinin bir kesimi cezaevi yönetiminin koyduğu kurallara uydu. İçlerinden bir bölümü "itiraf"larda bulundu. Ne var ki bu teslimiyet dönemi kısa sürdü. Kürdistan halkının en değerli evlatları tutsaklara dayatılan ölüm silahını düşmanın elinden alarak düşmana karşı kullandılar. Düşmanın kendileri şahsında Kürt ulusunu yoketme planlarını boşa çıkarmak için kendi yaşamlarını ortaya koydular. Direnişin teslimiyete galebe çalması için açlık grevlerinde ve ölüm oruçlarında can verdiler. Küllenen direniş ateşini yeniden tutuşturup alevlendirmek amacıyla kendi bedenlerini çıra gibi yaktılar. Bu süreçte sadece Diyarbakır zindanlarında sayıları otuzu bulan halk önderi ve PKK kadrosunun şehit düşmesi, zindanları devrimci direnişi yıkılmaz kalelerine dönüştürdü. Tutsaklar kitlesi topyekün direniş çizgisinde birleşti.

Devrimci mücadele hiçbir yerde ve hiçbir zaman düz bir rota izlemez. Mücadele süreci boyunca çok çeşitli savaşım biçimleri bulunup uygulanır. Bu zindanlarda da böyle oldu. Zindan direnişinin önderleri en yüce değer insandır ilkesinden hareket ettiler. Düşman, insanlara insanlığını kusmayı ve hayvanlaşmayı dayatırken, onlar insanlık onurunu yücelttiler, yükseklerde tuttular. İnsanlık uğruna savaşımı zafere götürmek için olağanüstü bir çaba harcadılar. Teslimiyet günlerinde düşman uygulamalarına boyun eğmiş tutsakları yeniden direnişe kazandırdılar. Öyle ki, faşizmin en karanlık günlerinde ölçüsüz düşman uygulamaları karşısında boyun eğmiş, hatta televizyon proğramlarına konuk edilerek düşman propagandasına alet edilmiş tutsaklar bile yeniden direniş saflarına çekildiler. Kısacası zindan direnişinin önderleri, düşmanın yoketme politikasını yenilgiye uğratmak için yaşamlarını insanlık davasına katık ettiler, bilinç ürettiler, değerleri netleştirdiler ve insanları kanla yoğurdukları insanlık değerleri etrafında birleştirdiler.

Ancak Şahin Dönmez haini faşizmin bu karanlık günlerinde düşmana teslim olmuş biri değildi. O daha 1979 yılında Elazığ'da tutuklandığı zaman, polisin bir tek fiskesini bile yemeden, ruhunu ve bedenini Türk sömürgecilerine sattı. Tutuklandıktan çok kısa bir süre sonra düşman polisiyle birlikte çalışmaya başladı. Ülke çapında bildiği bütün örgütsel ilişkileri ve Parti çalışanlarının adlarını düşmana sundu. PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın yakalanması için özel bir çaba harcadı; kalabileceği olası yerler hakkında düşmana kapsamlı bilgi verdi. Bu hain için ÖCALAN yoldaşın yakalanması veya imha edilmesi esas alınmadıkça, PKK'nin varlığına son vermek olanaksızdı. Hain Rayber'in ardılı, tutuklama operasyonunu yöneten MİT yetkililerine, *"PKK'yı yok etmek istiyorsanız APO'yu ortadan kaldırmalısınız; çünkü APO yaşadıkça, PKK'yı yok etseniz bile, yine kırk tane PKK yaratır"* diyordu.

Şahin Dönmez'in faşist-sömürgeci düşmanın hizmetindeki asıl faaliyetleri, 12 Eylül darbesinden sonra Elazığ'dan Diyarbakır Cezaevi'ne aktarılmasıyla birlikte başladı. Askeri-faşist darbenin ardından Diyarbakır zindanları PKK'nin önder kadroları ve militanlarının teksif edildiği bir toplama kampına dönüştürüldü. En üst düzeyde hazırlanan planların hızla uygulanması ve yakından denetlenmesi için, kampın yönetimi doğrudan Genelkurmay Başkanlığı'na ve Özel Harp Dairesi'ne karşı sorumlu olan özel bir ekibe devredildi. Ekibin başına da Nazi kasaplarına rahmet okutturan Türk faşist kasabı Esat Oktay Yıldıran getirildi. Faşist yüzbaşının komutasındaki zulüm ekibinin ilk işi savaş tutsaklarına dünyada benzeri görülmedik bir işkenceyi dayatmak oldu. Her dakikası ölüme bedel bir işkenceye yatırılan bütün tutsaklara tek bir çıkış yolu gösteriliyordu: Kendi ulusal kimliğini reddederek "Türküm" demek! Aralık tutulan biricik yaşam yolu buydu.

Şahin Dönmez Elazığ Cezaevi'nden Diyarbakır cehennemine adım atar atmaz, özel işkence ekibinin bütün istemlerine olumlu karşılık verdi. Ruhu ve bedeniyle bu korkunç zulüm makinasının hizmetine girdi. Ama hain sadece makinanın pasif bir dişlisi olmakla yetinmedi; sadece makinanın istemlerine göre davranan ve emirle iş gören bir öge olarak kalmadı; daha ileriye gitti. Zulüm ve işkence makinasının en aktif ögelerinden biri oldu. Savaş tutsaklarının kimlikleri, konumları ve fonksiyonları hakkında efendilerine kapsamlı bilgiler sundu. Tutsaklara diz çökertecek daha etkin işkence yöntemleri konusunda gorillere yol gösterdi. Onlarla birlikte tutsaklara uygulanan işkence seanslarına katıldı. Bu tutumuyla kısa zamanda faşist Yüzbaşı Esat Oktay Yıldıran'ın yönettiği işkence ekibinin en gözde elemanı haline geldi. Yaratılmak istenen ihanet zincirine daha sonra yeni halkalar katıldı. Yıldırım Merkit, Ali Gündüz ve Erol Değirmenci gibi hainler de Şahin Dönmez'in yanında yer aldılar. Hiçbir ölçü tanımayan uşaklıkları, bu hainleri kendi aralarında yarışa itti. Şahin Dönmez-Ali Gündüz bir ekibi, Yıldırım Merkit-Erol Değirmenci başka bir ekibi oluşturdular. Tam bir köpek sadakatıyla efendilerine bağlı olduklarını göstermek için tutsaklara daha hayvanca saldırmaya, daha çok insanı "itiraf"a zorlamaya başladılar. Öyle ki, bütün bu konularda meslekten işkencecileri dahi geride bıraktılar.

12 Eylül faşizminin bu ihanet çetesini "Genç Kemalistler Birliği" adı verilen bir örgütlenme etrafında birleştirdiği biliniyor. Aynı şekilde bu ihanet örgütlenmesinin bir kolunun da dışarda oluşturulmak istendiği ve başını Semir provokatörünün çektiği anımsanacaktır. Düşmanın planları çok netti. Düşman PKK'yı sadece yoketmeyi tasarlamakla kalmıyor, aynı zamanda kendi karşıtına dönüştürmeye çalısıyordu. İşkence, zulüm ve zorbalığın esas hedefi buydu. Hedefe ulaşmak için işe ilkin cezaevlerinden başlanıyordu. Zindanlar tutsakların dinmek bilmeyen bir işkence ve terörle Türkleştirilmek istendiği birer "okul"du. Şahin-Yıldırım çetesi, efendilerine sundukları yazılı değerlendirmelerde, zindanlara "okul" adını veriyorlardı. Faşist yüzbaşı komutasındaki işkenceciler ekibi "öğretmenler topluluğu", kendileri de Türklük şuuruna varmış "öğrenciler"di. 12 Eylül faşizmi açıkça hayvanlaşmadan medet umuyordu. Yıldırım Merkit ve ötekiler gibi birkaç zavallının içinde uyuyan bir parça insanlığı da öldürüyor; ilkin bunları köpek gibi havlattırıyor, eşek gibi anırtıyor ve "ben hayvanım" dedirtiyor; insanlığını kusup hayvanlaşan bu yaratıklara "özbeöz Türk" olduklarını söyletiyor ve ardından kendilerini "şahlanan Türklüğün" hizmetine koşuyordu. "Özbeöz Türk" ünvanına sahip olmanın yolu, kendi benliğini öldürmekten ve bütün insani değerlerden arınmaktan geçiyordu. İşte "Genç Kemalistler Birliği" adındaki ihanet çetesi bu yolla "gerçeği bulmuş" yaratıklardan oluşuyordu.

Sonuçta başarısızlığa uğratıldığı ve yenilgiye mahkum edildiği için, bu politikanın içerdiği tehlikenin küçümsenmesi ve başını Şahin Dönmez'in çektiği çetenin sergilediği ihanetin korkunçluğunun görmezlikten gelinmesi kesinlikle doğru değildir. Şahin Dönmez, 12 Eylül faşizminin biçimlendirip bütün Kürdistan'a egemen kılmak istediği tipin ta kendisidir. Gerçekte bir dönemin Kürdistan politikası pratik ifadesini Şahin Dönmez'in ve "Genç Kemalistler Birliği"nin şahsında bulmuştur. 12 Eylül faşizminin Kürdistan için öngördüğü gelecek, başlangıçta bu hainin ve ihanet örgütlenmesinin özgülünde dile gelmiştir. Faşizm, toplumun öncü güçleri üzerinde sürdürdüğü bu uygulamanın başarısından yola çıkarak, aynı uygulamayı Kürdistan halkına dayatmış ve kendisini bu işi başaracağına inandırmıştır. Zindanlardaki dizginsiz zulüm uygulamasının amacı bellidir: Devrimci kişiliğini ve ulusal benliğini korumakta sonuna değin kararlı davrananların "kelleleri koparılacak", kimi işkencelerde katledilecek ve darağacına gönderilecektir. Önderlerinden koparılan geniş tutsaklar kitlesi ise, kesintisiz devam eden işkence uygulamalarına boyun eğerek, "Genç Kemalistler Birliği"nin bünyesinde toplanacaktır. Bu konuda başarı sağlandığı ölçüde halkın canlanan kurtuluş umutları da kırılacak ve Kürdistan gerçeğinin silinmesi daha kolay olacaktır.

Kemalizmin karşıtlarını kendisine benzetmede ve bir dönem savundukları davaya karşı savaştırmada deneyim birikimine sahip olduğunu kabul etmek gerekir. Aslında bu genelde Türk burjuvazisinin belirgin özelliklerinden biridir. Eski bir Kürtçü olan Ziya Gökalp, sonradan Türk milliyetçiliğinin babası olarak anılmıştır. Yaşam suyunu burjuvazinin kucağında bulan "TKP Pişmanları", Kadro dergisinin etrafında örgütlenip kemalizmin bir ideoloji olarak sistemleştirilmesinde en büyük rolü oynamıslardır. Türkiye solunun bir türlü düzenin sınırları dışına çıkmamasında, bu olgunun büyük etkisi vardır. Türkiye solu, kendi bağrından çıkan güçler eliyle geliştirilen kemalist ideolojinin kabuğu içine hapsolmuş ve "Kadro" çizgisinden fazla uzaklaşamamıştır. Zamanla bazı olumsuz çıkışlar görülse bile, sol'un geneldeki durumu böyledir. Şahin Dönmez'in başını çektiği "Genç Kemalistler Birliği" hem "Kadro" çevresinin işlevini, hem de Ziya Gökalp'ın misyonunu üştlenmiş; buradan yola çıkarak PKK'yi ve Kürdistan ulusal kurtuluş hareketini tasfiye etmeye ve dönüşüme uğratmaya çalışmıştır. 12 Eylül faşizminin bu iğrenç hesapları boşa çıkarılmış ve planları kağıt üzerinde bırakılmışsa, bu kendiliğinden gerçekleşmemiştir. Bunun temelinde faşizmin bir ulusu tümden yoketmeyi amaçlayan planlarını bozguna uğratmak için yaşamlarını feda eden halkımızın en değerli önderlerinin ölümsüz şahadeti, savaş tutsaklarının kahramanca direnişleri ve insanlık bayrağını her koşul altında yükseklerde tutan PKK'nın harcadığı engin çabalar vardır.

> ***"...Bu görkemli eylemle Kürdistan'ın direniş güçleri, tarihimizde ilk kez ihaneti cezasız bırakmamış; halkın davasına karşı çıkarılan ihanete direniş süreci içinde ölümcül bir darbe indirilmiştir. PKK hareketi, bu eylemiyle Mazlum, Hayri, Kemal ve Ferhat yoldaşlar başta olmak üzere ölümsüz zindan direnişçilerine karşı taşıdığı sorumluluğun gereklerini yerine getirmiş; devrimci tutsaklara çektirilen derin acıların hesabını ödetmiştir..."***

⊃

C

Kürdistan'da tanık olduğumuz ihanet gerçeğinin uzun bir tarihsel geçmişi ve sosyal dayanakları bulunmaktadır. Esas olarak 16'ıncı yüzyılda İdris-i Bitlisi'nin Kürdistan'ı Osmanlı İmparatorluğu'na peşkeş çekmesiyle derinleşip kökleşen ihanet geleneği, TC egemenliği döneminde Kürdistan ve Kürtlük gerçeğinin TC içinde eritilmesine öncülük etme noktasına vardırılmıştır. Denilebilir ki, ihanet olgusu dünyanın hiçbir ülkesinde Kürdistan'daki kadar yoğun boyutlar kazanmamış ve uzun bir tarihsel sürece yayılarak toplumu çürüten ve dağıtan bir güç haline gelmemiştir. Gezegenimizin hiçbir yerinde ve tarihin hiçbir döneminde, bir ulusun dokunulmaz, devredilmez ve vazgeçilmez hakları ve değerleri Kürdistan'da görüldüğü kadar pervasız bir biçimde çiğnenmemiştir. Proletarya devrimleri ve ulusal kurtuluş hareketleri çağı olan çağımızın temel gerçekleri ışığında yaklaşıldığında, Kürdistan'daki durumun vahameti ve ihanet boyutları daha iyi görülecektir. Günümüzde sömürge durumundaki ülkelerin sayısı alabildiğine azalmış ve sömürgecilik sistemi dağılmıştır. Henüz kabile dönemini yaşayan Afrika halkları da içinde olmak üzere, bütün sömürge uluslar yabancı egemenliğe karşı ayaklanarak kendi ulusal devletlerini kurmuşlardır. Buna karşılık, en azından 30 milyonluk nüfusu ve ortalama 550 bin kilometrekare toprağıyla, Kürdistan hala adının anılmasına bile izin verilmeyen ve parçalanmış bir sömürge ülke statüsü altında tutulmaktadır. Bir ulus ve onun bütün bireyleri için, bu dayanılmaz bir utançtır. Kürt halkının uzun yıllar boyunca bu utancı bir günah gibi omuzlarında taşımasının baş sorumlusu, yabancı egemenlere uşaklığı ve ajanlığı bir meslek haline getiren Kürt egemen sınıflarıdır. Bu sınıflar ve yakın dönemde kendileri adına politika yapan güçler, ulusumuzun temel değerlerine ihanet etmeyi adeta tek geçer akçe saymışlardır.

Öyle bir ülke düşünün ki, görülmemiş bir vahşi sömürgeci egemenlik altında tutulmaktadır. Öyle bir halk düşünün ki, 500 bin kişilik saldırgan bir orduya karşı dişe diş bir varoluş ve direniş mücadelesinin içindedir. Yaşamın her saniyesi korkunç bir zulüm ve zorbalık altında geçmektedir. Ve öyle örgütler düşünün ki, adları ulusal kurtuluşçuya çıktığı halde, kendi topraklarından binlerce kilometre uzakta bulunmaktadır; kendi ülkesinde gelişen ulusal kurtuluş savaşının dışındadır, vebadan kaçar gibi sıcak mücadele ortamından kaçmaktadır. Bununla da yetinmez; bir yandan kendi ulusunun cellatlarıyla uzlaşabilmek için ihanetin en alçakça biçimine yeşil ışık yakarken, öbür yandan en aşağılık yöntemlerle halkın varoluş mücadelesinin başında bulunan güçlere karşı savaşır. Emperyalizme tutsak düşmüş devrimcilerin cezalandırılması için, emperyalist devletlerin polisiyle işbirliği yapar. Emperyalist metropollerde siyaset tüccarlığına soyunur. Hayvanlaşmış bir faşist-sömürgeci saldırganlığa karşı yükselen direniş savaşının ortaya çıkardığı kanla yoğrulmuş değerleri uluslararası karşı-devrim güçlerine peşkeş çekmeye çalısır. Gezegenimizin başka bir yerinde işbirlikçi Kürt milliyetçileri dışında kendilerine yurtsever, sosyalist ve hatta komünist adını yakıştıran, ancak başlıca uğraşları emperyalist metropollerde kendi ulusunun değerlerini pazarlamak olan başka bir güce tanık olmak mümkün değildir. İlerici insanlığın literatüründe, bu utanç verici pratiğin teslimiyet ve ihanetden başka bir adı yoktur.

Kürdistan'da ihanetin köklerinin uzun bir tarihsel geçmişe dayanması, egemen sınıfların hemen her dönemde halkın temel değerlerine karşı tam bir ihanet içinde bulunmaları ve hainlerin cezasız kalması, uzun yıllar gerçek yurtseverlikle ulusun temel değerlerine düşmanlık arasındaki keskin ayrımı önemli ölçüde bulanıklaştırmıstır. Başka halkların teslimiyet ve ihanetle özdeş saydığı ve yaşam hakkı tanımadığı işbirlikçi politikalar, Kürdistan somutu sözkonusu olunca, kitlelere yurtseverlik ve yurtsever politika olarak sunulmuştur. Başka sömürge ülkelerde sömürgecilerle işbirliği halindeki yerli egemen sınıfların temsil ettikleri ve ulusal kurtuluş hareketleri tarafından düşman ilan edilen politikalar, Kürdistan'da devrimci politika olarak lanse edilmiştir. Bu tür politikalara yakışan bir tek addan söz edilebilir. O da şerefsizlik politikasıdır. Bu korkunç çarpıklığın temelinde, Kürt egemen sınıflarının ulusun değerlerine ihanet etmeyi bir gelenek haline getirmeleri ve milliyetçilik savıyla ortaya çıkan güçlerin gerçekte bu geleneği sürdürmeleri kadar, Türk sömürgeciliğinin özgül karakterinin de büyük payı vardır. Türk sömürgeciliğinin Kürt ulusunun varlığını tamamen yadsıması ve Kürdistan gerçekliğini tarihten silmeye çalısması, adlarının başında Kürt sözcüğünün yeralmasında ısrar eden güçlerle Türk ulusal yapısı içinde erimeyi seçmiş güçlerin ihaneti arasında sanıldığı ölçüde ciddi bir farklılığın bulunmadığını gizlemeye hizmet etmiştir. Kürdistan zemininde ulusal inkar ve imha politikasını terketmiş bir sömürgeci egemenliği hedeflemenin ötesine geçmeyen, Türk sömürgecilerinden kendi etnik kimlikleriyle kabul edilmelerini isteyen ve öbür sömürgelerdeki işbirlikçiliğe benzer bir işbirlikçiliğe razı olan güçlerin halk saflarında değerlendirilmeleri buradan kaynaklanmaktadır.

Kürdistan üzerinde hala varlığını sürdüren Türk sömürgeci egemenliğinin bu niteliğinin kavranmamış olması, sadece Kürt milliyetçisi olarak adlandırılan yapılanmaların işbirlikçi ve uşak karakterlerinin gizlenmesine hizmet etmekle kalmamakta; bunun yanısıra Türkiye solunun da bir türlü sağlam devrimci ölçülere ulaşmamasının en önemli nedenlerinden biri olarak karşımıza çıkmaktadır. Türk sömürgeciliğinin dünyada bir benzeri daha olmayan inkarcı ve soykırımcı karakteri ile Kürt egemen sınıflarının tarihsel ihanet geleneğinin birleşmesi, Türkiye'de toplumun bilincini köreltmiş ve devrimci bilinci alabildiğine çarpıtmıştır. Dünyanın en iğrenç sömürgeciliğinin resmi ideolojisi olan kemalizmin Türkiye solu tarafından ilericilik adına layık görülmesi, bu temelde Hitler faşizmini bile katbekat geride bırakan bir soykırım mantığına dayanan böyle bir ideolojinin etkisini ve etkinliğini sürdürmesi, Türk burjuvazisinin en büyük başarısı, Türkiye solunun ise en ağır utancıdır. Kürdistan üzerinde hüküm süren Türk sömürgeci egemenliğini görmemek ve bu egemenliğin özgül karakterini tanıyıp kavramaya yanaşmamak, buna bağlı olarak soykırımcılığı dışında kemalizme değişik nitelikler atfetmek, koca bir ulusu tarihten silmek isteyen Türk sömürgeciliğinin soykırım şuçuna ortak olmak demektir. Ağır ve acı da olsa gerçeğin kendisi budur. Denilebilir ki, "başka bir ulusu ezen bir ulus kendi zincirlerini hazırlamaktadır" sözü, en çok Türkiye-Kürdistan ilişkisinde geçerlidir. İçinde bulunduğumuz koşullarda bu gerçeği en çıplak bir biçimde duyuyor, görüyor ve yaşıyoruz.

Emperyalist çevreler, bugün, Kürdistan adına politika yapmak üzere yola çıkan (eski ve yeni) çeşitli çevrelerin tiksindirici pratiğine bakarak, Kürtleri "herkesin askerleri" biçiminde değerlendirmekte; Kürt ulusunu "başka patronlar için çarpışan bir ulus" olarak adlandırmaktadır. Ulusumuz için bu müthiş aşağılayıcı, ancak önemli ölçüde gerçekleri yansıtan bir olgudur. Hemen her emperyalist devlet, ulusal kurtuluş mücadelemizin yükseldiği bir dönemde, bu değerlendirmeden hareket ederek, kendisine bağlı işbirlikçi bir çevre oluşturmaya ve böylece kendi politikasını uygulamaya çalışmaktadır. Kendi egemen sınıfların ölçü tanımayan ihaneti yüzünden, Kürt nüfusu sömürgeci devletler tarafından tam bir cephanelik olarak kullanılmıştır. Geçmiş dönemlerde ve yakın tarihte buna kanıt teşkil eden pek çok örnek vardır. Türk burjuvazisinin 1915-23 yılları arasında gerçekleştirdiği Ermeni soykırımında, Kürt feodallerinin komuta ettiği Hamidiye Aşiret Alayları büyük bir rol oynamışlardır. Yine Güney ve Doğu Kürdistan parçalarındaki ilkel milliyetçi önderlikler halkımızı sömürgeci devletler arasındaki savaşın yedek gücü durumuna düşürmüş, Kürt halkını katlettirmişlerdir. Sömürgeci devletler ateşkes ilan ettikleri zaman, yıllarca devam eden "savaşın mağlupları" Kürtler olmuşlardır. Aynı şekilde bugün halkımızı ulusal kurtuluş mücadelesinden uzak tutmak isteyen Türk sömürgecileri, yaptıkları propagandalarda "Kıbrıs'ta Rumlara karşı sizinle birlikte savaştık, Kıbrıs'ı birlikte aldık" demektedirler.

Bütün bunlar emperyalist devletlerin sözkonusu değerlendirmelerini pekiştiren gerçeklerdir. Kuşkusuz sömürgeci devletler Kürtleri sadece kendi sınırlarının ötesindeki "düşmanlarına" karşı kullanmakla kalmamakta; bizzat Kürdü Kürde kırdırtmaya çalısmaktadır. Faşist Saddam yönetiminin Güney Kürdistan'da sayıları yüzbini aşan bir silahlı milis örgütlenmesini yaratması, Doğu Kürdistan'da benzer bir oluşumun örgütlendirilmesi ve Kuzey Kürdistan'da örgütlendirilen "köy koruculuğu" bunun en açık göstergeleridir. Sömürgeci devletlerin Kürt işbirlikçilerini silahlandırmakta hiçbir sakınca görmemeleri, Kuzey Kürdistan'da olduğu gibi "köy koruculuğu"nu toplumun bütün kesimlerine yaymaya çalışmaları ve "iti ite kırdırtma" taktiğine umut bağlamaları, Kürt milliyetçiliğinin işbirlikçi karakterine doğrudan bağlıdır.

PKK hareketinin doğuşu, aynı zamanda Kürdistan somutunda görülmemiş boyutlarda çarpıtılan ve tersyüz edilen gerçeklerin yerli yerine oturtulması sürecinin de başlamasıdır. PKK hareketi ihanet ile yurtseverlik, teslimiyet ile direniş, özgürlük ile kölelik arasına net ve keskin sınır çizgileri çekmiş; birincisine karşı amansız bir savaşım verirken, ikincisini yüceltmiş ve egemen çizgi düzeyine yükseltmiştir. Abdullah ÖCALAN yoldaşın da belirttiği gibi, PKK hareketi, "tarihimizin nerdeyse bir yazgısı haline gelen ihanete ve işbirlikçiliğe kesin set çeken ve bundan sonra yasaktır hükmünü veren bir harekettir". PKK hareketinin Kürdistan halkını savaşma ve kazanma kararlılığıyla dopdolu bir halk düzeyine çıkaran, buna karşılık açık ya da maskeli her türlü ihanet akımının öfkesini üzerine çeken en temel ve en soylu özelliği budur.

"İçteki hainin hesabı görülmeden dıştaki despota karşı başarı kazanılamayacağını çok iyi bilen PKK, ihanet ve ceza ikilemini artık başbaşa koşturan bir harekettir. (PKK hareketi) Nerede ihanet varsa orada ceza da vardır gerçekliğini yaşatmaya, o büyük Kürt ihanetini yerlebir etmeye kararlı olanların hareketidir. Ve bütün bunları da en hayati özelliği haline getirmenin, büyük bir kin ve öfkeyi ihanet üzerine boşaltmanın gereğine inanan bir güçtür. Bu aynı zamanda Kürt halkının yurtsever görevlerinin de başında gelmektedir. Halkımızın direnme hakkı nasıl meşruysa, kendisini savunma hakkı da meşru ve kaçınılmaz bir görevdir. Hiç kimse, hangi nedene dayandırılmak istenirse istensin, halkımızdan ihanete özgürlük tanınmasını isteyemez. Tarihimizde derin kökleri bulunan ve halkımızın köleleştirilmesinin baş sorumlusu olan ihanetin affedilmeyeceğini, ajan(laşmanın) ve işbirlikçiliğin üzerine acımasızca gidileceğini çok açık olarak söylüyoruz". (Abdullah ÖCALAN, Parti Gerçekliğimizde Devrimin Zaferini Görmek, Seçme Yazılar, Cilt-II, sayfa 112).

Evet, İdris-i Bitlisi'nin ve Rayber'in ardılı Şahin Dönmez'in cezalandırılması yalnızca soluk alıp veren bir kadavranın toprağa verilmesi değil, en üst ve en tehlikeli ifadesini "Genç Kemalistler Birliği" çetesinde bulan Kürdistan'daki tarihsel ihanet geleneğinin de toprağa gömülmesidir. Kuşkusuz bundan sonra da ihanete ve hainlere tanık olacağız. Ancak bu durum yıllarca orta yerde bekletilmiş bir kadavranın çevresine saçtığı mikropların etkilerini bir süre daha sürdürmesinden başka bir anlam taşımayacaktır. Hainin cezalandırılması eylemi bu denli güçlü, köklü ve anlamlı bir içeriğe sahiptir. Bu görkemli eylemle Kürdistan'ın direniş güçleri tarihimizde ilk kez ihaneti cezasız bırakmamış; halkın davasına karşı çıkarılan ihanete direniş süreci içinde ölümcül bir darbe indirilmiştir. PKK hareketi bu eylemiyle Mazlum, Hayri, Kemal ve Ferhat yoldaşlar başta olmak üzere ölümsüz zindan direnişçilerine karşı taşıdığı sorumluluğun gereklerini yerine getirmiş; devrimci tutsaklara çektirilen derin acıların hesabını ödetmiştir.

Bu eylem, Kürdistanlı kimliğini taşımaya hak kazanmak isteyen herkese yapılmış; Türk sömürgeciliğine, işbirlikçiliğine ve ihanete karşı sonuna kadar savaş çağrısıdır. İnsanlık değerlerine sahip çıkan ve bu değerlerin yüceltilmesinden yana olan herkesi bu savaşa katılmaya ve omuz vermeye çağırıyoruz.

3 Nisan Kürdistan tarihinde ihaneti ezme günü olarak anılacaktır!

Düzeltme: Daha önceki sayımızda Ş. Dönmez'i cezalandırma eyleminin tarihi 4 Nisan olarak yazılmıştır. Doğrusu 3 Nisandır.

PKK, direnen insanlığın Kürdistan'daki...

Baştarafı 13. sayfada

bir parçasıyız. Dünyanın bir parçasında halkımızın şahsında kölelik, zulüm ve zorbalık tüm yönleri ile devam ediyor ve halkımız yok olma aşamasına getirilmiştir.

Nasıl ki bağımsız ve özgür bir yaşam, halkların ve insanların hakkı ise, aynı şekilde böyle bir hayat Kürt halkının da hakkıdır. İçinde bulunduğumuz asırda hiçbir halk Kürt halkı kadar, bu denli ezilmiyor. Dünya halklarının ki gibi Kürt halkının da kurtuluş hakkı asla inkar edilemez ve engellenemez.

Ben de Kürdistan toprakları üzerinde Türk sömürgeciliğinin baskı ve zulmünü görüp yaşadım. Bağımsızlık ve özgürlüğün ne anlama geldiğini çok iyi anlıyorum. Ve her şeyden önce de insanlık görevinin ne olduğunu ve ne anlama geldiğini iyi biliyorum. Kürdistan'daki insanlık görevi Kürt halkının kurtuluşu için sömürgeciliğe karşı mücadele etmektir. Ben de PKK önderliği altında bu insanlık görevimi yerine getiriyor ve Kürt halkının kurtuluşuna hizmet ediyorum. Ben PKK önderliği altında sömürgeciliğe, sömürüye, zulüm ve zorbalığa karşı savaşıyorum. Bu da her devrimci, demokrat, yurtsever ve ilerici insanın görevidir. Evet, dünya demokratları hayvan haklarına sahip çıkarken biz de Kürt halkının haklarına sahip çıkıyoruz; bu da bizim vazifemizdir. Hiç kimse ve hiçbir güç bize bu görevi çok göremez.

Ülkemizde tüm insan hakları sömürgeci güçler tarafından ortadan kaldırılmıştır. Fakat PKK insan haklarına hizmet ediyor ve biz de buna ilişkin vazifemizi yerine getiriyoruz.

Biz Kürt halkının dünya insanlığının gözleri önünde eritilip imha edilmesine göz yumamazdık. Dünyayı tanıyan bir insanın en başta gelen görevi Kürt halkının bağımsızlık ve özgürlüğüne sahip çıkmadır.

Kürt halkının bağımsızlık ve özgürlüğüne sahip çıkmak tarihi görevimizdir, hatta bu tarihi görevimizi geç bile yerine getirdik. Şayet bu görevimizi yerine getirmeseydik o zaman insanlık tarihi karşısında suçlu duruma düşerdik.

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi ile bu mücadelenin temsilcisini ve taraftarlarını yargılayan güçler kendilerini yargılanmaktan kurtarabilirler mi acaba?

Batı Alman emperyalistleri, bu dava ile PKK ve Partimizin üye ve taraftarları olan bizlerin şahsında Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini ve insanlık tarihini yargılamak istiyorlar. Nasıl ki faşist Türk mahkemeleri PKK ile Kürt ve Kürtlüğün kafasının ezilmesi için faşist görevlerini yerine getiriyorlarsa, Batı Alman emperyalizmi de Kürt ile Kürtlüğün, PKK ve Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin kafasını ezmek amacı ile bu davayı açmıştır. Aslında hepsinin amacı birdir.

Bu davanın sahipleri hiçbir zaman unutmasınlar ki, bugünün Kürt ve Kürdistan'ı ile geçmişin Kürt ve Kürdistan'ı birbirleri ile kıyaslanamaz. Günümüz Kürdistan'ındaki Kürtler PKK önderliği altında uyanmış ve özgürlükleri için savaşıp yaşıyorlar.

Hiçbir güç ve hiçbir kuvvet PKK şahsında Kürt halkının bağımsızlık ve özgürlük talebini hiçbir zaman yargılayamaz. PKK'nin yargılanması insanlık tarihinin yargılanması demektir. İnsanlık tarihini yargılayanlar kendilerini hiçbir zaman yargılamaktan kurtaramazlar.

Bu mahkeme, önüne Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini engelleme görevini koymuştur, fakat PKK ve Kürt halkını yargılama hakkına sahip değildir. Onlar insanlık kanunlarını ayakları altında ezerek gerici kararlar verebilirler, fakat ben onların hiçbir kararını tanımıyorum. Doğru karar insanlık tarihinin kararıdır ve benim tanıyacağım karar da bu karardır.

-Emperyalist mahkemeler halkımızı yargılayamazlar!

-Yaşasın direnişin önderi Başkan APO!

-Yaşasın insanlığın Kürdistan'daki temsilcisi PKK!

-Yaşasın ezilen halkların ve tüm dünya emekçilerinin birliği ve kardeşliği!

-Kahrolsun emperyalist ve sömürgeci güçler!

-Kahrolsun faşist Türk devleti!

❑

İSMAİL BEŞİKÇİ GERÇEĞİNİN ÖĞRETTİKLERİ

İsmail Beşikçi'nin **"Bir Aydın, Bir Örgüt ve Kürt Sorunu"** adlı kitabının 57 ve 58. sayfalarında şunlar yazılı:

"Aziz Nesin-(...) Bu Doğu meselesinin arkasında daima İngiliz parmağı, emperyalizmin çıkarları vardır. Ben hep böyle düşünmüşümdür. Peki Birinci Dünya Savaşı'nda Ermenileri kıranlar kimlerdir? Kürt Kürt dediğiniz yerlerde Ermeniler yaşamıyor mu?

"İsmail Beşikçi- Ermenistan da vardır. Kürdistan da. Bunlar birbirine komşu ülkelerdir. Sorunun arkasında İngiliz parmağı, emperyalizmin çıkarları olduğu doğrudur. Fakat bunu 1919 yılından itibaren, en az 1919 yılından itibaren ele almak gerekir. Kürdistan 1923'e varan yıllarda İngiliz emperyalizmi ve işbirlikçileri tarafından bölünmüştür. Kürt ulusuna böl-yönet politikası uygulanmıştır. Bu süreç içinde kemalistler İngiliz emperyalizmi ile işbirliği yapmışlardır.

"Tahsin Savaç- Doğu, süphesiz ki Türkiye'nin ayrılmaz bir parçasıdır.

"Aziz Nesin- Ben senden kuşkulanıyorum, arkadaş. Şu sırada herkesten kuşkulanıyorum, senden de kuşkulanıyorum. Hem Türk olacaksın, hem de Kürt meselesinin ısrarla üzerine gideceksin. Bu kuşkuyu getirir. Kürtlerin kendileri bu kadar ilgilenmiyor. Hatta yerli yersiz çıkışları yok. Sen ne karışıyorsun?

"İsmail Beşikçi- (...) Bu işlerle uğraşmaya gelince! Devlet bu konu ile ilgilenenlere olağanüstü baskılar uygulanıyor diye geri çekilmek olmaz. Bilim her türlü konu üzerinde açıklamalar yapabilir. Kürt sorunu da bunlardan biridir. Devletin baskıları karşısında sinmek, geri çekilmek bilimsel gelişmeyi durdurur. Devletin baskılarına kölece boyun eğmek, sinmek geri çekilmek devrimci ve demokrat kişilere ve kurumlara yakışır bir davranış değildir. İnsan doğru bildiğini aksi ispat edilinceye kadar her zaman ve her yerde savunmalıdır..."

1978 yılının son ayında **Türkiye Yazarlar Sendikası** (TYS) üyeleri arasında böyle tartışmalar oluyor. "Bir Türk olduğu halde ısrarla Kürt meselesi üzerine gitmesi" nedeniyle, TYS üyesi sosyolog İsmail Beşikçi, TYS başkanı A. Nesin tarafından "kuşkulu kişi olmakla" itham ediliyor. Tabii, "Doğu meselesinin arkasında daima İngiliz parmağının varlığı" da eklenerek. Aynı dönemde böyle bir ithamla karsılaşan kuşkusuz sadece İ. Beşikçi değildir. Örneğin, bir de **Kemal PİR** var. **Kemal PİR** de, aynı gerekçe nedeniyle, Türkiye ve Kürdistan'ın sol hareketi denen yapı içindeki birçok kişi, grup ve örgüt tarafından benzer şeylerle ve hem de daha yaygın bir biçimde itham edilmişti. Demek ki, İ. Beşikçi'nin maruz kaldığı suçlamalar bir istisna veya tesadüf değildir.

Türkiye'de "Kürt meselesi"nin arkasında İngiliz parmağı olduğu ve bu meseleyle ilgilenenlerden kuşku duyulması gerektiği tezi, kemalizmin tezidir. Hatta daha genel anlamda diğer halkları da kapsamak üzere Osmanlı'dan kalan bir görüştür. Kemalizm ve onun politik kurumlaşması olan TC, başından beri Kürdistan üzerindeki politikaları ordu ve istihbarat güçleriyle oluşturmuş, devletin ve toplumun tüm kuruluş ve kişilerini bu inkar ve imha politikasının uygulanmasına hizmet ettirmiştir. Türkiye'de yasal kurum ve kişi olabilmek, böyle bir hizmeti yerine getirmeye bağlı kılınmıştır. Bu durum öyle devletin ve toplumun ileri bir noktaya vardırılmıştır ki Kürdistan ve Kürt halkı sonunda inkar ve imha dışında bir politik yaklaşım geliştirme "emperyalizmin parmağı" veya "polis olayı" olarak herkesçe algılanır olmuştur. Çünkü, devlet tüm gücünü buna harcamış, ordu ve polis dışında herkesi bu sorunda politika geliştirme dışında bırakmıştır. Bu durum, PKK gerçeği karşısında çok daha net olarak görülebilmektedir. Kendisi tepeden tırnağa kadar emperyalizme bağımlı olan, emperyalizmin beslemesi durumunda bulunan, emperyalizmin verdiği solunumla yaşamaya çalışan TC, PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelesinin "dış güçlerin oyunu olduğu" iddiasını hala ileri sürebilmektedir. Elbette onun bu iddiası fazla önemli değildir. Önemli olan, bir yandan TC'nin her şeyiyle emperyalizme bağımlı olduğunu söyleyenlerin, öte yandan Kürdistan sorunu karşısında TC'nin bu iddialarını olduğu gibi kabul etmeleri ve bu iddialar doğrultusunda görev yapmaya çalışmalarıdır. Bütün yasal kurum ve kişilerin durumu budur. Bu konuda, PKK'yi daha yakından tanımak isteyen sosyalist, ilerici güçlerin sergilediği tutum bile oldukça ilginçtir. Bunların en çok üzerinde durdukları husus, PKK'nin dış ilişkileri olmaktadır. Öyle ya, ABD'den Sovyetler'e, Çin'e kadar herkesle ilişki kurmak TC'nin hakkıdır, ama Kürtlerin, Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin siyasal ilişkileri asla olamaz ve olmamalıdır; eğer olursa, bu emperyalizmin veya revizyonizmin ya da bölge güçlerinin parmağı demektir. Türkiye'nin sol güçleri, Filistinlilere övgü dizmekle bitiremezler, fakat PKK'nin Filistinlilerle ilişkileri bile onlar için kuşku verici bir husus olabilmektedir. İşte bütün bunlar, kemalizmin, Kürdistan sorunu karşısında Türkiye toplumunda yarattığı etkiyi göstermektedir. Demek ki, Aziz Nesin'in söyledikleri kişiye özgü, niyete bağlı ve tesadüfü olan şeyler değildir.

Tahsin Savaç örneğinde görüldüğü gibi, Kürdistan'dan gelip Türkleşmeler, TC politikalarını savunmakta ve Beşikçi'yi suçlamakta. A. Nesin'i bile geride bırakmaktadırlar. Benzer durum **Kemal PİR** örneğinde çok daha açık ve yaygın olarak yaşanmıştı. Sosyal-şoven sol, bu işte özellikle özümsenmiş, ulusal inkarcı kesimleri kullanmıştı. Hatta, bunlardan daha fazla, ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişimine paralel olarak Kürt milliyetçisi yanlarını giderek öne çıkarmaya çalışan reformist-teslimiyetçi Kürt çevreleri, bu işi üstlenmişlerdi. ÖY, DDKD, KUK gibi güçler, hem yazılı ve hem de sözlü propaganda ile **Kemal PİR**'in "ajanlığı" üzerine söylemedikleri söz bırakmamışlardı. PKK'nin ideolojik-politik çizgisi karşısında tutunamayan bu güçler, PKK'ye karşı mücadeleyi tamamen böyle bir yönteme oturtmuşlardı. Bu durum, kemalizmin Kürdistan'da sağladığı etkiyi, yarattığı yapıyı, Kürdistan'da ortaya çıkan sözümona aydınlaşmanın ne denli bir düşürülmüşlük olduğunu göstermesi bakımından önemlidir. İşte bunu dayandığı içindir ki, A. Nesin, Beşikçi'ye "sen ne karışıyorsun?" diyebilmektedir.

İnsanların "ajanlıkla", "kuşkulu kişi olmakla" itham edilmeleri sonderece ciddi ve önemli bir olaydır. Kişiliklerde etkisi her zaman duyulan derin bir etki bırakmaktadır. Nitekim İ. Beşikçi, oniki yıl gibi çok uzun bir süre sonra bile, (ki yaklaşık dokuz yılı zindanlarda geçmiştir,) bu durumu gündeme getirmekte, sorumlularını ispata davet etmektedir. **Kemal PİR**, Diyarbakır zindanında dünyada eşi görülmemiş bir zulme karşı direnişin en ön saflarında yıllarca direndiği ve savunulacak çok şeyin bulunduğu bir ortamda bile, faşist-sömürgeci mahkemelerde *"Benim için dışarıda böyle şeyler söylendi, tarih karşısında sorumluluğumun bir gereği olarak bunları da belirtmek istiyorum"* diyerek, hakkında söylenenlerin üzerinde ne denli derin bir etki bıraktığını göstermiştir. Bunlara karşın, bu sözlerin sahipleri, kemalizmin bir düdük gibi öttürdüğü güçler, yıllardır hala susmaktadırlar. Susmaktan da öte, mesleklerini olduğu gibi hala icra etmeye çalışmaktadırlar. Fakat A. Nesin susmuyor, 1986 yılında yayınladığı bir yazıda, *"...İsmail Beşikçi söz alarak, gündem ve konu dışı ve ne yazık ki, aynı zamanda yasa dışı bir konuşma girişiminde bulunmuş..."* (aynı kitap sayfa 65) diyerek, kendini savunmak istiyor. "Özürü kabahatinden büyük" diye, işte buna denir. Savunmak isterken de, kendi gerçeğini daha açık ortaya koyuyor. TC'nin ırkçı, sömürgeci ve faşist yasalarının bekçiliğini yapanlar, söz ve eylemleriyle bu yasaların dışına çıkanları, bekçilik görevlerinin gereği olarak, "kuşkulu kişi olmakla" itham ediyorlar. Bütün bunlar sonderece açık değil mi? Gerçekte kimlerin, neyin ajanları olduklarını göstermiyor mu?

Haki KARER ve **Kemal PİR**, düşünce ve eylemleriyle Türk ve Kürt halklarının ölümsüz önderleri olduklarını kanıtlamışlardır. Buradaki amacımız bu kişiliklerde dile gelen derin anlamı açıklamaya çalışmak değildir. Yine Beşikçi'nin durumuna kısmen benzediği için örnek olarak **Kemal PİR**'i aldık. Burada, **Haki KARER**'in cenazesi başında **Kemal PİR**'in söylediği *"Bu adam Türkiye'nin geleceğidir, önder ve yol açıcıdır, bunun anlamını iyi bilmek gerekir"* biçimindeki söylevini de belirtmek, tarihi açıdan gereklidir. Ayrıca amacımız, İ. Beşikçi ile **Kemal PİR**'i aynı göstermek veya karşılaştırmak da değildir. Kuşkusuz ortak anlamları oduğu gibi, çok önemli ayrılıkları da vardır. İ. Beşikçi, Kürdistan sorununda gerçekleri ortaya koymaya çalışan, mevcut durumun bu temelde değişmesini isteyen, bu konudaki düşüncelerini her türlü bedelini göğüsleyerek ısrarla savunan ve geliştiren gerçek bir aydın, karaktı ve dürüst bir bilim adamıdır. **Haki KARER** ve **Kemal PİR**, bu düşünceleri politika alanına aktaran, sadece doğru düşüncelerin hayatta geçerlilik kazanmasını istemekle kalmayıp bunları gerçekleştirmeye çalışan, bunun için örgüt ve eylem yaratan devrimci militanlardır. Buna rağmen, istemlerinde önemli ortaklıklar vardır ve bu nedenle İ. Beşikçi gerçeğini dile getirirken, bu kapsamda **Haki KARER** ve **Kemal PİR**'e de yer vermek hatalı değildir.

Bildiği doğru düşüncelerin ısrarlı savunucusu olan İ. Beşikçi, bugün Türkiye siyasal ortamının güncel ve önemli bir olayı haline gelmiştir. Yazdığı üç kitap **(1-Devletlerarası Sömürge Kürdistan, 2-Bilim-Resmi İdeoloji, Devlet-Demokrasi ve Kürt sorunu, 3-Bir Aydın, Bir Örgüt ve Kürt sorunu)** anında toplatılmış ve kendisi de üç kez tutuklanmıştır. Şimdi, bu temelde bir yargılama olayı sürmektedir. Faşist-sömürgeci TC, Beşikçi şahsında Kürdistan gerçeğini, Türk aydınının ve devrimciliğinin tutumunu yargılamak istemektedir. İsmail Beşikçi de, kitaplarında yaptığı sorgulamayı mahkemelerde de sürdürmektedir. Kürdistan gerçeği karşısında Türkiye'deki egemen durumu, ırkçı, sömürgeci ve soykırımcı tutumu, TC'den başlamak üzere toplum içinde bu tutuma ortak olan tüm yapıları, bunları Kürdistan'da tamamlayan işbirlikçiliği ve ihaneti sorgulamakta ve tarihi meşruiyet önünde yargılamaktadır. Bu konuda yayınlanan kitapları, mahkemelerdeki savunmaları ve yaptığı söyleşileri oldukça öğretici ve gerçeklerin açıklanmasıyla doludur. Burada bunları aktarmak hem mümkün değildir, hem de gerekli. Fakat Beşikçi'nin eserlerini her devrimci ve yurtseverin mutlaka okuması ve yaygın olarak okutulması gereklidir. Biz sadece kısa birkaç örnek aktarmakla yetinelim.

İ. Beşikçi, 18 Nisan 1990 tarihli savunmasında, TC'nin ırkçı, sömürgeci gerçeğini, inkar ve imha politikasını savunan Türk kurum ve kişileri için şöyle diyor:

"Türkiye'de profesörler, yazarlar, diplomatlar hem yoğun bir ırkçılık yapmakta, hem de yazılarına 'Türkler ırkçılık gütmez' diye başlamaktadırlar. Türkler 'Ben Türküm' diyeni kendinden sayarmış... Sorun burada değil. Sorun, 'Kürdüm' denildiği zaman ortaya çıkmaktadır. İşte devlet terörü burada kullanılmakta, amaç da Kürtleri 'Türke benzetmek' olmaktadır.

"Bu ırkçı ve çifte standartlı yaklaşım sadece bu profesörlere, bu yazarlara has bir düşünce, tavır ve davranış değildir. Türk üniversitesinin bütünü tarafından, Türk basınının çok büyük bir çoğunluğu tarafından savunulmuştur. Bunların dışında Türk siyasal partileri, Türk işçi kuruluşları, Barolar Birliği gibi Türk hukuk kurumları, Diyanet İşleri Başkanlığı, Türk spor kuruluşları hep bu düşüncede, bu tavır ve davranış içinde olmuşlardır." (sayfa 10)

Öteden beri, Türk sömürgeciliğinin Kürdistan'da yarattığı yapı üzerine PKK'nin geliştirdiği değerlendirme ve eleştiriler, reformist-teslimiyetçi Kürt çevreleri tarafından yanlış görülmektedir. Bu güçler, PKK'nin değerlendirmelerini, kendilerinin Türk sömürgeciliğinin uzantıları olma durumlarını açığa çıkardığı için Kürt halkına yapılan bir hakaret olarak göstermeye çalışmaktadırlar. İ. Beşikçi, son dönemlerde kendisiyle yapılan bir röportajda, tutuklanmasının gerekçesi olan kitaplarının içeriğini açıklarken, bu konuda da şunları belirtmektedir:

"...Kürtler ise geniş bir ülkeye ve büyük bir nüfusa sahip olmalarına rağmen sonsuz derecede aşağılanmış, horlanmış, küçümsenmiş, kendi kendine ihanet etmesi sağlanmış bir ulustur. Türkiye'de Kürtlerin Türklerle eşitliği ulusal kimliklerini, yani özbenliklerini, Kürt benliklerini inkar koşuluna bağlanmıştır. Kürt dili, Kürt kültürü olağanüstü derecede horlanmakta aşağılanmaktadır, Kürt insanı, PKK Genel Sekreteri ***Abdullah ÖCALAN****'ın çeşitli vesilelerle sık sık vurguladığı gibi düşürülmüş bir insandır. Kürt halkı düşürülmüş bir halktır. Fakat Kürdistan'da, özellikle Kuzey Kürdistan'da Kürtlerin kendilerine dayatılan, kendilerine layık görülen bu süreci benimsediklerini, aşağılamalara, onursuzluklara, katlandıklarını da görüyoruz. İşte konunun Kürdistan cephesiyle ilgili olarak belirtilmesi gereken yönü de budur. Direnme ve başkaldırı ruhunun yok edilmesi ve dağıtılması... Onursuz yaşamaya katlanılması... Aşağılanmış, düşürülmüş bir toplum olma durumunun sindirilmesi... İşte son kitaplarda bu ilişkileri açıklamaya hizmet eden bazı sorular sormaya çalıştım. Bilimresmi ideoloji ilişkilerini incelemeye gayret ettim. Kürt sorununa ilişkin düşüncelerinden, tavır ve davranışlarından dolayı bir Türk üniversitesini, profesörleri, Türk basınını, yazarları, anayasal kurumları eleştirmeye çalıştım. 15 Ağustos 1984'ten*

İsmail Beşikçi

Araştırmacı-yazar ve sosyolog İsmail Beşikçi, 1939'da Çorum-İskilip'te doğdu. 1962'de AÜ Siyasal Bilgiler Fakültesi'ni bitirdi. Bitlis'te askerlik yaptı. 1964'te Erzurum Atatürk Üniversitesi'nde sosyoloji asistanı olarak çalışmaya başladı. Kürdistan'ı ve Kürt toplumunu bu yıllarda yakından tanıma olanağı buldu. 1967'de yapılan **"Doğu Mitingler"**ine katıldı ve bununla ilgili, **"Doğu Mitinglerinin Analizi"** adlı bir çalışma yaptı. 1969'da **"Doğu Anadolu'nun Düzeni, Sosyo-Ekonomik ve Etnik Temeller"** adlı kitabı yayınlandı. Hem kitabı 'sakıncalı' ilan edildi, hem de, bu kitabı yazdığı için Erzurum Atatürk Üniversitesi'ndeki görevine son verildi.

1971'de Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde çalışmaya başladı. Ancak aynı yıl tutuklandı. 1974'e kadar cezaevinde kaldı. 1974 affından yararlanarak tahliye oldu. Fakat bir daha Türkiye'nin hiçbir üniversitesine kabul edilmedi. Resmi ideolojiye karşı geldiği için "afaroz edilmişti."

Sonraki yıllar serbest araştırmacı olarak çalıştı. Bütün konularını, Kemalizmin Kürdistan'daki uygulamalarından seçti. Bu çalışmaları nedeniyle 1979'da tekrar hapse kondu. 1980'de cezaevindeyken, İsviçre Yazarlar Birliği Başkanı'na yazdığı mektup nedeniyle ve ayrıca diğer kitapları yüzünden 12 Eylül döneminde yeniden yargılandı. 1987'ye kadar toplam 6 yıl daha cezaevinde kaldı. Son kitabı **"Devletlerarası Sömürge: Kürdistan"** nedeniyle 1990 Mart'ında tekrar tutuklandı, şimdi cezaevinde bulunuyor. Tutuklandıktan sonra, **"Devletlerarası Sömürge: Kürdistan"**ın ikinci cildi **"Bilim-Resmi İdeoloji, Devlet-Demokrasi ve Kürt Sorunu"** ve **"Bir Aydın, Bir Örgüt ve Kürt Sorunu/Belgeler"** adlı kitapları da çıktı. Bu iki kitap da yasaklanarak toplatıldı.

İsmail Beşikçi'nin yukarda yazdıklarımızın dışında yayınlanan yapıtları şunlardır:

Doğu Anadolu'da Göçebe Kürt Aşiretlerinde Değişme, (1969)

Bilim Yöntemi, (1976)

Bilik Yöntemi Türkiye'deki Uygulama I, Kürtlerin Mecburi İskanı, (1977)

Bilim Yöntemi Türkiye'deki Uygulama II, Türk Tarih Tezi Güneş-Dil Teorisi ve Kürt Sorunu, (1978)

Bilim Yöntemi Türkiye'deki Uygulama III, Cumhuriyet Halk Fırkası Tüzüğü ve Kürt Sorunu, (1978)

sonra Kürdistan'daki siyasal ve toplumsal değişmeyi belirtmeye de özen gösterdim."(sayfa 9)

Direnme ve başkaldırı ruhunu yitirmiş olan, onursuz, aşağılanmış ve düşkünce yaşamı kendilerine meslek edinen reformist-teslimiyetçi Kürt çevreleri, direnişi geliştirdiği için, bugün hala PKK'ye karşı azgınca saldırmaya çalışıyorlar. Legal parti kurabilmek için faşist-sömürgeci rejimdem izin istiyorlar. TBKP şefleri bu konuda kendilerine öncülük yaptılar, bunlar da onların peşinden yürümeye hazırlanıyorlar. TC'nin PKK'yi tecrit etme planı bunların hepsini içine alarak yürütülmeye çalışıyor, bunun için sözümona Kürt haklarını da kollayan yeni partiler kurulmaya çaba harcanıyor. Çok açık ki bunların hepsi gerillayı tasfiye amacı güdüyor ve sömürgeci özel savaş çerçevesinde başvurulan taktikler oluyor. PKK'yi inkar eden, PKK çizgisi dışında olan tüm girişimlerin anlamı ve durumu budur. Adı geçen söyleşide İ. Beşikçi de, bu durumu çeşitli yönleriyle değerlendiriyor. Şöyle diyor!

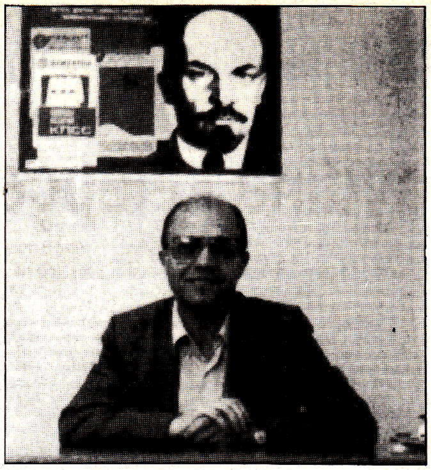
"Dikkat ederseniz olayın kökeninde Kürt kökenli milletvekilleri vardır, Kürt sorunu vardır. Buna rağmen, bu milletvekilleri yeni oluşumların, yeni girişimlerin figüranları gibidirler. Örneğin yeni bir girişim başlatmak, yeni örgütlenmelerin öncülüğünü yapmak, sorumluluk almak, vs. milletvekillerinde görülmemektedir. Bu, Kürdistan'ın sömürge yapısıyla ilgilidir. Sömürge ilişkilerinin Kürt insanının ruhsal yapısının nasıl şekillendirdiği ile ilgili bir konudur. Çünkü, Kürtler hep yönetilmişlerdir. Bu süreçte Kürdistan'ın iç dinamikleri parçalanmış, diri güçler ezilmiş, insanlarda, kitlelerde liderlik fonksiyonlarının gelişmesine engel olmak için her türlü önlem alınmıştır. İnsanlar kendilerine, ailelerine, uluslarına güvenemez bir hale getirilmişlerdir. Bugün Kürdistan da kendine güvenen, halka güvenen, bağımsız programı olan, siyasal istekleri olan, Türk siyasal sistemiyle temel çelişkisini belirleyen, bu çelişkiyi çözüme ulaştırabilecek kuvvetleri saptayan ve bunları ortaya çıkarmaya çalışan en önemli güç PKK'dir. Türk devleti, şimdiye kadar Ortadoğu'da 30 milyondan fazla nüfusu olan Kürt ulusunu nasıl inkar ettiyse, PKK gerçekliğini de inkar etmektedir. PKK'yi, Kürdistan'daki ulusal kurtuluş mücadelesini, kendi sömürgeci konumunu anlamazlıktan gelmektedir. Fakat, PKK kendini artık iyice dayatmıştır." (sayfa 6)

Evet; Aziz Nesin'in Aralık 1978'de Beşikçi'ye sorduğu "Sen ne karışıyorsun" sorusunu, şimdi de yeniden TC soruyor. Beşikçi, *"Yirmiüç yıldır benim düşüncelerim gelişti, değişti, devinleşti, fakat hakkımdaki iddianamelerin sözcükleri bile değişmedi"* diyor. Yalana dayalı ve düşünmenin yasaklanması üzerinde şekillenen kemalizm ve TC'de ne değişiklik olabilir ki?! Sadece bir A. Nesin yaşlanıp yok olur, yerine ikinci A. Nesin geçer, o kadar.

Faşist Türk sömürgeciliği, İ. Beşikçi'nin kitaplarında olduğu gibi, mahkemede de yargılanıyor. Beşikçi, Türk toplumunun bütün kesimlerine sinmiş olan ırkçı, sömürgeci ve soykırımcı anlayış ve davranışları sorgulamaya ve yargılamaya devam ediyor. Beşikçi olayı Türkiye ve dünya kamuoyunun gündemindeki en önemli olaylardan biri haline gelmiş bulunuyor. Kuşkusuz bunda Kürdistan'da gelişen mücadelenin belirleyici düzeyde etkisi vardır. Zaten bunu bildiği için, Beşikçi de, mücadele gerçeği üzerinde daha çok açıklayıcı oluyor. Yirmiüç yıldır araştırıyor, inceliyor, düşünüyor ve gerçeklere daha çok ulaşıyor, gerçeklere ulaştıkça da doğru bildiklerini daha bir kararlılık ve cesaretle savunuyor. Bu gerçek bir aydının yaşam ve çalışma tarzıdır. Beşikçi bunu temsil ediyor ve Türkiye'de aydın örneğini yaratıyor. Böyle bir sürece girerken A. Nesin'le tartışma ve mücadele içinde olması kuşkusuz tesadüf değildir. A. Nesin, bir kişi değil, bir kurumdur; Osmanlı'dan beri Türk toplumuna egemen olan ve kemalizmin de "aydın" diyerek piyasaya sürdüğü yapının temsilcisidir. Beşikçi-Nesin tartışması, tarihten beri gelen bir çatışmanın günümüzde ulaştığı düzey ve aldığı biçimdir. Sahte ile gerçeğin, gerici ile ilericinin tartışması ve mücadelesidir bu.

İ. Beşikçi, Türk toplumuna sindirilmiş ve egemen kılınmış gericiliği sadece kendisi sorgulamıyor. Beşikçi olayı da, başta sosyalist ve ilerici kesimler olmak üzere herkesi kendi kendini sorgulamak zorunda bırakıyor. Türkiye'de ve dünyada çok çeşitli çevreler Beşikçi olayı üzerine yazıp çiziyor, değerlendirme yapmaya çalışıyor. Sorgulama yapmaya yönelenler, değerlendirmelerini genişletiyorlar, bundan uzak durmak isteyenlerse günah savma biçiminde birkaç paragrafla işi geçiştirmeye çalışıyorlar. Ne var ki, ikinci durumun daha yaygın olduğu görülüyor. Türkiye'de Beşikçi olayı üzerine yazılanların içeriği iki noktada toplanıyor: **Onurlu aydın, Beşikçi yalnız değildir**. Sanki ağız birliği etmişcesine herkesin aynı sözcükleri kullanması elbette ilginç ve anlamlıdır. Bu durum, bir kez, hala fazla bir şey söyleyecek durumda olmadıklarını gösteriyor sahiplerinin; ikinci olarak da Kürdistan sorunu ve Beşikçi olayı karşısında gerçek durumlarının itirafı oluyor. Kürdistan sorunu karşısında Türkiye insanı onurlu ve ahlaklı davranamamıştır; kemalizm ve TC, topluma ağır bir leke olan onursuzluğu yaşatmıştır. Beşikçi ise dünyada eşi az görülen bir yalnızlıkla yüzyüze kalmıştır yıllardır. Hala da bu yalnızlığın gerçek anlamda aşıldığı söylenemez, olanlar çoğunlukla göstermeliktir, öz ve içerikten yoksundur.

"**Onurlu aydın**" ne demektir? Peki **onursuz aydın** olur mu? Beşikçi onurlu aydın ise, Beşikçi gibi düşünüp davranmayanlar, Beşikçi'nin de yoğun olarak eleştirdikleri onursuz mudur? Yoksa aydın bile değil midirler? Aydın, içinde yaşadığı toplumun onurudur. Kendi onurunu bile koruyamayanların toplumun onuru olabilmeleri mümkün müdür? Türkiye toplumu yüzyıllardır ciddi bir gelişme katedememişse, emperyalizm boyunduruğundan kurtulamamışsa, başta Ermeniler ve Kürtler olmak üzere halklar karşısında alınlarında leke taşıyan bir onursuzluk durumuna düşmüşse, bütün bunlarda "aydın" sıfatıyla geçinenlerin sorumluluğu esastır. "Kürt aydını" denenler ise, Türkiye'deki bu yapının daha düşkün bir izdüşümü durumundadır. Elbette genel ve egemen yapılar böyledir, bunlar karşısında istisna durumunda olanlar, her iki toplumda da hemen her dönemde vardır. Türkiye ve Kürdistan'da aydın kavramı çok ucuzlatılmıştır. Her yazar ve çizere, yazıp ve çizdiklerinin niteliğine bakılmaksızın "aydın" denilmiştir. Gericiliği savunanlar, sosyalizm ve ilericilik adına mevcut düzeni savunanlar aydın olarak görülmüş ve gösterilmiştir. Mevcut düzenin propaganda takımına "aydın" denilmiş, bunun dışına çıkmak isteyenler ezilmiştir. Elbette bunu yaratan Osmanlı ve TC'nin yapısı, topluma egemen kılınan devletçiliktir. Fakat bunun aynı zamanda emperyalizm ve reel sosyalizmle de yakın bağı vardır. Ekim Devrimi'nin etkisi, Fransız Devrimi'nin etkisi bütün dünyada aydın yaratıyor, toplumların gelişimini müthiş bir şekilde hızlandırıyordu. Emperyalizm düşünce ve aydın katliamı demektir, her şeyin emperyalizmin çıkarlarına hizmet ettirilmesini öngörür. Ekim'in ruhundan ve ilkelerinden uzaklaştıkça sosyalizm de aydın yerine memurluğu, propagandacılığı esas almıştır. Sosyalizmin günümüzde yaşadığı sorunlarda ve gerilemelerde bu durumun etkisi belirleyicidir. Türkiye'nin sözde en ileri beyinleri, çok büyük bir çoğunlukla işte böyle bir yapının ancak silik bir uzantısı olabilmiştir. Kürdistan ise uzantının uzantısı olma durumunu yaşamıştır.

Aydın, içinde yaşadığı toplumda ekonomiden siyasete kadar egemen düzenin toplumsal gelişmeyi engelleyen yanlarını eleştiren, toplumsal gelişmeye hizmet etmeyen düşünce kalıplarını parçalayan, toplumsal yaşamdaki çelişkileri açığa çıkaran, toplumsal gelişmeye yön veren yeni düşünceler üreten ve toplumu bu temelde eğitip ilerleten kişi demektir. Peki, Türkiye'de aydın denen kişilerin durumu böyle midir? Sayıları çok kabarık olan bu kesim araştırılsa böyle kaç kişi bulunabilinir? Aydın, çalışma ve yaşamında sadece tarihsel gelişmenin meşruiyetini kendine esas alır, yoksa A. Nesin gibi egemen düzenin yasalarını ve onlarla uyumu değil. Beşikç'nin de belirtiği gibi, toplumsal gelişmeye ters düşen, gelişmeyi engelleyen yasal mevzuatın bir aydın için hiçbir meşruiyeti yoktur. O halde, Türkiye ortamına bakıldığında görülen nedir? Egemen düzenin yasalarına, hatta hiçbir yasa tanımayan askeri-faşist diktatörlüklere boyun eğiştir. Bundan da öte mecut rejime hizmet ediş, onun bir memuru gibi propaganda görevlerini yürütüştür. Geçmişten beri "aydın kesim" diye topluma lanse edilen bu güçlerin gerçek yüzü, Kürdistan sorunu karşısında, PKK önderliğindeki Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı tutumda iyice açığa çıkmış ve teşhir olmuştur. Bu güçler, sözde düzenin aksaklıklarını eleştirirler, emperyalizme bağımlı olduğunu söylerler, fakat böyle halk düşmanı bir düzenin yıkılması ve değiştirilmesi durumu ortaya çıkınca hep birden düzenin paşaları gibi egemen yapıya sahip çıkarlar. Sözde dünyanın her tarafındaki ulusal kurtuluş hareketlerinin destekleyicisidirler, gerilla için övgü düzmekle bitiremezler, fakat bunlar Kürdistan'da olunca ve Türk devletine karşı gelişince bütün sözlerini bir çırpıda yalar geçerler, ırkçı, sömürgeci yaklaşımın, devlet terörü ve soykırımın propaganda görevlerini üstlenmekte asla sakınca görmezler. Sağcısından solcusuna kadar bu kesimin bütünü böyledir. Bu birlik, PKK karşısında çok net ortaya çıkmıştır. Yazılanların kime ait olduğu bile artık ayrılamaz, anlaşılamaz hale gelmiştir. İ. Beşikçi, çok doğru ve haklı olarak, basından yazarlar sendikasına ve üniversitelere kadar hepsinin birer MİT bürosu gibi çalıştığını söylemektedir. O halde, aydın ile devletin propaganda görevliliğini, devlet memurluğunu birbirinden kesin olarak ayırmak gerekir. Türkiye'de aydın adına olan memurluklar, kemalizmin bilimsel bilgi, roman, hikaye, inceleme, tarih, vb. ad altında propaganda edilmesidir. Bunların ürettikleri yeni bir düşünce yoktur. Bir şeyi tekrar tekrar propaganda etmek hiçbir zaman yeni bir düşünce üretmek değildir. Bir propagandacı ise, bir memur olabilir, fakat asla aydın olamaz.

> ***"...Beşikçi'nin ortaya koyduğu yaklaşım, Türk sömürgeciliğinden ve onun her türlü maskelenmiş biçiminden tam kopuşu sağlayan bir yaklaşım oluyor. İsmail Beşikçi, Kürt ve Türk halklarının kardeşliğinde canlı bir köprüdür. Türk halkının ileri yürümesi ve tarihi utancından kurtulması için yol açıcı bir öncüdür. Bazen, halklar kendi iradelerini ortaya koyamadıkları bir durumu yaşadıklarında, halkların iradeleri kişilerde, aydınlarda, öncülerde somutlaşıyor..."***

Türkiye'de aydın kesim denen şey tarih boyunca böyledir. Osmanlı toplumunda paşalarıyla, ulema takımıyla, saray eylendiricileriyle hepsi devletin ve düzenin en önde gelen savunucuları ve koruyucuları olmuşlardır. İcra ettikleri meslek devlet memurluğu, egemen düzene, sınıfa, devlete uşaklık, hizmetçilik, dalkavukluktur. Egemen sınıf ve devlet, toplumu ve halkları ezmiş, bunlar da bunun propagandasını yaparak kitleleri itaat etmeye ve katlanmaya çağırmışlardır. Bunlar dışında istisna olarak halkı isyana çağıran, yeni düşünceler üretmeye çalışan kişiler çıkmış, bu tür kişiler de devletin halkı egemenliğiyle birlikte eğitmişlerdir. Osmanlı tarihinde bu durum çok nettir ve tarih bir de böyle bir mücadele olarak işlemiştir. Devlet dalkavukluğunun en ileri düzeye düşünce durumu ise meşrutiyet ve kemalizm olaylarıdır; bunların özü de devleti koruma, ele geçirme ve üstten bazı biçimsel değişiklikler yapmadır. Türkiye'de köklü toplumsal ve siyasal devrimlerinin yaşanmayışından bu durumun rolü belirgindir. Bu gelenek, Türkiye'de sosyalizmin de güçlü bir devrim hareketi haline gelemeyişinin temel nedenlerinden biridir. Sosyalizm iddiasıyla ortaya çıkanlar, meşrutiyet ve kemalizm benzeri dönüşüm durumunu nitelik olarak aşmamaktadırlar.

TC egemenliği altındaki tarih, bu açıdan diğer bakımlarda olduğundan çok daha fazla Osmanlı'nın devamı niteliğindedir. Bu tarihi dönemde aydın denen kesimin taşıdığı sıfata yaklaşması değil, ondan daha çok uzaklaşması, devletle daha fazla bütünleşip iyice dalkavuklaşması yaşanmıştır. Bu durum, devletin durumuna paralel olarak askeri-faşist diktatörlüğün ve özel savaşın bir parçası olma noktasına varmıştır. Kemalizm, işçi sınıfının ve Kürt halkının inkarı, bu alanlarda düşünmenin, düşünce ve politika üretmenin yasaklanması ideolojisidir. Irkçı, sömürgeci, soykırımcı ve anti-demokratik ideoloji ve politikanın adıdır. Komplo ve terörle, sahte TKP'lerle işçi sınıfı hareketi tasfiye edilmiş, **Kadro dergisi** hareketiyle sosyalist aydınlar, **Köy Enstitüleri** ile de kırsal kesimdeki aydın potansiyeli kemalizmle, devletle, düzenle iyice bütünleştirilerek toplumda aydın gelişiminin önü tamamen tıkanmaya çalışılmıştır. Kürdistan ise zaten soykırımlarla ezilmiş, toplumun her türlü varlığı en katı bir yasak kuşatması altına alınmıştır. İşte Cumhuriyet aydını denen kesim böyle bir yapının ürünüdür ve buna hizmet etme göreviyle yükümlüdür. Bu çerçeveyi aşmaya yönelenler en vahşi yöntemlerle ezilmişler, cumhuriyet aydını denen bu dalkavuk takımına da yazılarla taşlatılmışlardır. Örneğin Hikmet Kıvılcımlı gibi istisna kişiler, zaman zaman bu çerçeveyi aşmaya yöneldiklerinde başlarına nelerin getirildiği bilinmektedir. Yine bir Nazım Hikmet, Yılmaz Güney örnekleri vardır. Politik alanda da değil, şiir, sinema gibi kültür ve sanat alanında bile bu çerçeveyi biraz aşanların, halkta kalıcı etki bırakanların, kemalizmin propagandacısı olmayanların ölülerine dahi Türkiye toprakları yasaklanmıştır. Neden Nazım ve Yılmaz gibilere bu yasak uygulanırken, örneğin Behice Boran'a uygulanmamaktadır? İşte burada kemalizme bağımlılığı aramak ve görmek gerekir. Bugün bazıları, sosyalist ve komünist adıyla parti kurmaya hak kazandıklarını, büyük bir demokrasi kazanımı elde ettiklerini söylemektedirler. Bunlar toplumun gözünün içine baka baka yalan söyleyen sahtekarlardır. Sen işçi sınıfını ve işçi sınıfı iktidarını, sınıf mücadelesini reddettikten sonra, Kürdistan ulusal kurtuluş hareketine karşı savaşmayı, sömürgeci özel savaşın bir kolu haline gelmeyi kabul ettikten sonra, senin lafzından başka sosyalistlikle, komünistlikle ne ilişkin kalır? SHP'den, DYP'den, ANAP'tan farkın nedir? Onların da adları birbirinden farklı, seninki de sadece onlardan böyle bir fark olmuyor mu? Kemalizm gerçekte bu değil mi? Ve sen, kemalist-faşist düzenin bir figüranı olmaktan başka ne özellik taşıyorsun?

Görünüşte birbirlerine karşı olduklarını söyleyen, birbirleriyle aydınlık mücadelesi veren, hatta birine karşı diğeriyle zaman zaman ittifak yapan üç ismi alalım: K. Evren, S. Demirel, A. Nesin'i. Bunlar paşaları, siyasetçileri ve bilumum yazar-çizer takımını temsil etmeleri bakımından cumhuriyet aydınının toplamıdırlar. Peki, Türkiye toplumunun bugünkü yaşam içinde tutulmasında bunların birbirlerinden ne farkı vardır? Hepsi de değişik alanlarda aynı görevi icra eden bir bütünün parçaları değil midirler? Hepsi de bugünkü devleti, düzeni korumayı ve halkı bu ege-

menlik altında, böyle bir yaşam içinde tutmayı kendilerine görev edinmemişler midir? Biri bastırıyor, eziyor, diğeri bunu politika yapıyor sahtekarlığı ile halkı aldatıyor, üçüncüsü ise bunun propagandasını yaparak, binbir türlü yalanla halkı uyutarak buna katlanmasını sağlamaya çalışıyor. Hiç kuşku olmasın, A. Nesin'in böyle bir güldürü ustası haline gelmesi ne bir tesadüftür, ne de kendi yeteneğinin ürünüdür. Bu durum, tamamen Türkiye toplumunun yaşadığı koşullarla, TC egemenliğindeki yaşamla ilgilidir. Bastırılan, ezilen, aldatılan, düşürülen bir kişi ve toplum, bir noktadan itibaren artık herşeyi gülerek karşılar, her şeye gülmek ister. Yaşanan acının ve acıklı durumun bir dışa vuruş biçimidir, bu gülmek. Türkiye'de hikaye, fıkra, vb. yazarlığının, günlük basının dünyada eşi bulunmaz bir hale gelmesinin, bilim adına yalan şeylerin tekrarının bu denli gelişmesi, tamamen bu duruma bağlıdır. Kendilerine aydın denen bu yazar-çizer takımı, paşalar ve politikacılar gibi, belki de onlardan daha fazla mevcut düzenin koruyucu memurları durumundadırlar. Aldatıcıdırlar, yalan ve yanlış şeyleri propaganda ederek halkı aldatırlar, insanların beyinlerini zehirler, düşünme yetilerini köreltirler, bu nedenle çok daha tehlikeli ve zararlıdırlar. İşte İ. Beşikçi, bu yapıya karşı savaş açan, kemalizmin propaganda takımına karşı gerçek halk aydını olmanın örneğini veren, bir alternatif olarak gelişen, dürüst, inançlı, kararlı aydın yapısının seçkin ve değerli bir temsilcisi olarak ortaya çıkmaktadır. Devlete dalkavukluğu değil, topluma ve halka hizmeti esas alan, her gerçek aydın gibi yaşamını bu yola koyan bir kişilik çizmektedir.

Beşikçi gerçeği, kemalizmden ve mevcut düzenden kopuşun en canlı örneklerinden biridir. Zaten onu Kürdistan sorunuyla bu denli ilgilendiren, Kürdistan sorununa bu denli bağlayan da budur. Çünkü, mevcut düzen en fazla Kürdistan sorununda yalancı, sahtekar, hilebaz, vahşi ve haksızdır, en çok burada çağdışı, meşruiyet dışıdır. Düzenin gerçeklerini anlamak, onun yalanlarına karşı gerçekleri geliştirmek olanağı en fazla Kürdistan sorununda vardır. Bunun tersi de doğrudur. Yani Kürdistan sorunundaki tutum, aydın ve demokrat olmada tam bir mihenk taşıdır. Herkesin rengi bugün bu sorun karşısındaki tutumuyla çok net görülebilmektedir. İster Türk, isterse Kürt çevreleri olsun, herkesin kemalizmden ne kadar kopmuş olduğunu, ne kadar kemalizme bağlı bulunduğunu burada görmek mümkündür. **Haki KARER** ve **Kemal PİR** Türkiye'de bu kopuşu en erkenden ve tam olarak yapan öncü devrimci militanlardır. İsmail Beşikçi de, bunun değerli bir örneğini vermektedir. 1970'lerin ilk yıllarındaki direnişçiler de, pratik bakımdan belli bir kopuşu yaşamışlardı, fakat düşüncede bu tam olmamıştı. Zaten bu açıdan zayıflıkları, onların bu denli kolay yenilmelerinin ve hata yapmalarının temel nedenlerinden biri oldu. Daha sonra, devrimci siyasal hareketler, merkezi olarak daha da geri duruma düştüler, 12 Mart terörünün etkisiyle sağa savruldular ve düzene yaklaştılar. 12 Eylül bunu tamamlamayı hedeflemişti ve başarılı da oldu, eğer PKK ve Kürdistan direnişi olmasaydı Türkiye'de devrimcilik adına eski yapılan elle tutulur hiçbir şey kalmayacaktı.

Yanlış anlaşılmamalıdır, Türkiye'de her devrimcinin **Kemal PİR** gibi, her aydının İ. Beşikçi gibi davranması tamamen Kürdistan sorununa kendini vermesi gerektiğini söylemiyoruz. Beşikçi'nin de belirttiği gibi bu bir ahlaksal sorun ve kişisel tutumdur. Fakat, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini meşru ve haklı görmek, onunla dayanışma içinde olmak, çalışmaları içinde Kürdistan üzerindeki ırkçı, şoven, sömürgeci uygulamalara, sömürgeci savaşa ve soykırıma karşı çıkmak, bunlara karşı mücadele etmek her Türk aydınının, gerçekten aydın olma vasfı ve aydınlık görevidir. Türkiye'de sosyalist ve devrimci olmak ise; bu tutumu Kürdistan ulusal kurtuluş hareketiyle en sıkı dayanışma ve ittifaka vardırmayı, kemalizme ve burjuva düzenine karşı her alanda savaşmayı gerektirir. Kemalizmden ve düzenden kopuş, gerçek anlamda ancak böyle sağlanmış olur. Bu olay ve Kürdistan sorununda doğru tutum almak, öyle çok bilgilenmeyi gerektiren bir husus da değildir. Kemalizmden ruhen ve düşünce olarak tam kopuşu gerçekleştiren herkes, Kürdistan sorununda doğru tutuma ulaşabilir. Çünkü, durum son derece açıktır, bir ulusun parçalanıp yok edilmesini, ona bağımsız ve özgür olma hakkının tanınmamasını hiçbir düşünce kabul etmez. Türk insanına bu açıklığı kapatan kemalizmdir, onun ırkçı, sömürgeci ve soykırımcı yapısıdır Türkiye'de burjuva düzenine gerçekten karşı olan, ondan kopan, onun işçi ve emekçi halkın çıkarına düşman gören ve onu yıkmak, halkın çıkarlarını egemen kılmak isteyen herkes Kürdistan sorununda doğru tutum alabilir. Çünkü, Kürdistan'ın sömürgeci egemenlik altında tutulmasında Türk halkının hiçbir çıkarı yoktur, tersine büyük zararları var, halkın sınıf düşmanları, burjuvazi, sömürgecilikten önemli güç kazanıyor. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi ise, burjuva düzene öldürücü darbeler vuruyor, yani Türk halkının kurtuluş mücadelesini de geliştiriyor, gerçekleşmesine, başarı kazanmasına hizmet ediyor. Gerçeklerin bu denli net olmasına rağmen, Türkiye'de sosyalist ve devrimci olduklarını söyleyenler, Kürdistan sorununda doğru tutum alamıyorlar, bu konuda şeytanın aklına gelmeyecek anlayış ve davranış bulup çıkarıyorlar. Neden? Kemalizmden ve burjuva düzenden gerçek anlamda ve tam olarak kopamadıkları için. Sözle ne kadar karşı olduklarını söylerse söylesinler, ruhen ve düşüncede kemalizmin etkisini yaşıyorlar, politika ve pratik tutumlarına da bu yön veriyor. Türkiye'deki kadar sosyal-şovenizmin inceltildiği başka bir ülke bulmak zordur. Bu da, kemalizmin beyinlere nasıl sindirilmiş olduğunu ve küçük-burjuvazinin etkinliğini gösterir.

Son dönemlerde yaygın olarak propaganda ediliyor ki, "Kürdistan bağımsız bir devlet olursa kendini yaşatamaz, her tarafı dağ-taştır insanlar kendini doyuramaz. Türklerle Kürtler karışmıştır, bu şekilde sorun çözülemez." Türk özel savaş karargahı bu propagandayı yayıyor, bazı ilerici güçlerin, insanların da buna kulak kabarttığı, olumluladığı görülüyor. Peki, TC, her gün katlettiği, soykırıma uğrattığı insanları, çok sevdiği ve daha iyi beslemek istediği için mi sömürgeci egemenliği yaşatmak istiyor? Bunun için mi bunca savaş ve katliam yapıyor? Madem öyleyse bıraksın insanları kendi hallerine, bakalım Kürdistan kendini yaşatabilecek mi, yaşatamayacak mi? Madem öyleyse, neden Kürtleri "Türk yapmak" için her şeyini ortaya koyuyor? "Kürdüm" diyen herkes üzerinde neden katliam uyguluyor? Herhalde nüfusunu 15-20 milyon daha arttırmak için değil. Zira bir yandan da nüfus planlaması uyguluyor. Demek ki her şeyin temeli ekonomik sömürüdür. Bu sömürüyü sonsuz kılabilmek için Kürt ulusal varlığını yok etmek istiyor. Kürdistan öyle zengin bir ülke ki, kaybetmek istemiyor, yüzyıllardır emperyalist güçler, Ortadoğu'nun egemenleri bu ülkeden pay kapabilmek için savaş yürütüyor. Türk sömürgeciliği ve onun propaganda memurları, yani cumhuriyet aydınları, işte bu kadar açık olan bir gerçeği bile her türlü yalanla gizlemeye, ters göstermeye çalışıyorlar.

Türkiye devrimci hareketi içinde Kürdistan sorununa doğru yaklaşım konusunda belli bir gelişme var. Doğru yaklaşım giderek daha çok gelişiyor. Ancak bu, hem genel içinde henüz çok zayıftır, hem de Kürdistan'da gelişen mücadele düzeyine cevap vermekten çok uzaktır. Faşist-sömürgeci TC ile PKK önderliğindeki Kürt halkı arasındaki vuruşma adeta kenardan seyredilmek isteniyor. Bu seyircilik tutumu da sosyal-şovenizmin bir biçimi ve mücadele kaçkınlığı oluyor. 1978 yılında A. Nesin, *"Doğu halkı eziliyor, fakat sömürge değil"* diyor. İ. Beşikçi ise, Kürdistan gerçeğinin kavranmasında sömürge tezinin çok önemli ve temel bir kavram olduğunu belirtiyor. PKK Genel Sekreteri **A. ÖCALAN** yoldaş da, *"Kürdistan sömürgedir ve ulusal kurtuluş savaşı gereklidir"* diyebilmenin, 1970'lerin ilk yarısının en devrimci tutumu ve bir savaş kazanmaya bedel olduğunu söylüyor. Türkiye devrimci, sosyalist hareketi içinde sayılan grup ve örgütlerin çok büyük bir kesimi ise, Kürdistan'ın sömürge olmadığı iddiasında ısrar ediyor. Tıpkı A. Nesin gibi. Bu kadar ısrarlı davranmalarına yol açan temel kuşku ise, sömürge derlerse Kürdistan işçi sınıfının bağımsız partisini kurması gerekirmiş, sömürge denmezse böyle olmazmış, onlarsa "ayrı örgütlenme" dedikleri bu şeye karşıymışlar! Bundan daha önyargılı ve kuşkulu bir tutum olabilir mi? Bir olgunun niteliği belirlenmeden ondan elde edilmek istenen sonuç belirleniyor ve olgu bu sonuca göre tarif edilmeye çalışılıyor. Böyle bir yaklaşım, marksist olabilir mi? İnsanı doğru tutum ve sonuçlara götürebilir mi? Kürdistan'da işçi sınıfı partisinin ve halk kitlelerinin örgütlülüğü geliştikçe, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi kendini daha çok dayattıkça, Türkiye'de kendine sosyalist grup ya da örgüt diyenler binbir türlü yöntem bulmaya, biçim yaratmaya çalışıyorlar. Bazıları adlarını değiştirip bir de Kürdistan kelimesi ekliyorlar. Fakat gelişmeleri karşılamaya bu yetmiyor. Bazıları örgütleri içinde "Kürdistan seksiyonları" oluşturuyorlar, bu da yetmiyor. Bazıları ise, bütün iyiniyetleriyle, hala, PKK'nin de kendini dağıtarak onunla birlikte bir "Türkiye proletarya partisi" örgütleyeceklerini, birliğin böyle sağlanacağını umut ve hayal ediyorlar. Bütün bunlar ne için yapılıyor? Kürdistan işçi sınıfının bağımsız partisinin örgütlenmesini engellemek için. Peki, böyle bir örgütlenme olursa, ne olur? Ne bilelim, herhalde "bölücülük" olur. Bunun, Türkiye burjuvazisinin, kemalizmin, TC'nin yaklaşımından ciddi bir farkı var mı? Peki, neden sorun örgütlenmede yoğunlaşıyor? Sınıflar, uluslar kendi bağımsız iradelerini siyasal örgütleriyle ortaya koyuyorlar da ondan. Sınıfların ve ulusların bağımsız irade ortaya koyabilmeleri örgütlülük durumlarıyla ortaya çıkıyor da ondan. Demek ki, Kürdistan işçi sınıfı ve Kürt ulusu kendi kimliğiyle örgütlenmesin demek, onlar iradelerini ortaya koymasın demekle aynı anlama geliyor. Peki, bu, gerçekte sömürgeci bir yaklaşım değil midir? Kürtlerin söz söylemeye, iradelerini ortaya koymaya hakları yok mu? Türkiye'de kendine sosyalist ve devrimci diyen bütün güçler, bugün hiç durmadan Kürt ulusundan sözediyorlar ve Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını savunduklarını söylüyorlar, fakat hemen kendilerinin ayrılmaktan yana olmadıklarını, özgür ve eşit birlikten yana olduklarını ekliyorlar. Peki, hani bu Kürt ulusunun hakkıydı? Neden bu hakkın kullanılmasına önkoşul koyuyorsunuz? Bundan da öte, neden bu hakkı sız kullanıyorsunuz? Türkiye'de kendine sosyalist ve devrimci diyen bütün güçler, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkından yana olduklarını söylüyorlar, fakat Kürdistan işçi sınıfının (ve diğer sınıf ve tabakalarının) siyasal partilerini kurmalarına karşı çıkıyorlar. Peki, bu ulus kendi kaderini nasıl tayin edecek? Kürdistan işçi sınıfının bağımsız iradesini ortaya koymasını bile istemeyenlerin, Kürt ulusunun kaderini tayin hakkından yana olduklarını söylemelerinin bir anlamı ve ciddiyeti var mı? Buna karşı, "partimiz, bütün milliyetlerden Türkiye proletaryasının partisidir" diyorlar. Peki, bu "Türkiye" denen yer neresi? Kürdistan bunun neresinde kalıyor? Devlet nedir, ülke nedir? "Misak-ı Milli"ye Türkiye demek, Osmanlı kalıntısını ve kemalizmi kabul etmek olmuyor mu? TC'de, kendine, Misak-ı Milli içindek herkesin devleti demiyor mu? Böylesi güçleri, biraz daha sıkışınca partilerinin "Kürdistan seksiyonu" olduğunu söylüyorlar, "İşçi sınıfının vatanı yoktur" diyorlar, Kürdistan işçi sınıfını da kendilerinin örgütlediğini iddia ediyorlar. Madem vatanı yoksa, neden Türkiye adına parti örgütlüyorlar. Kendilerinin de başka bir partinin uzantısı veya "seksiyonu" olması gerekmez mi? Neden Kürdistan Türkiye'nin "seksiyonu" oluyor? Diyelim ki, Türkiye Kürdistan'ın "seksiyonu" olsun? Kaldı ki, mücadelenin gelişmişlik düzeyine bu daha uygundur. Fakat, bunun gerçekle bir ilgisi ve gerçekleşme olanağı var mıdır? "Kürdistan seksiyonu", "bütün milliyetlerden proletarya partisi", "ortak parti", "Kürdistan işçi sınıfının da partisiyiz", vs. Ne demektir bütün bunlar? Bütün bunlar, Kürtler kendilerini yönetemezler, Kürtleri ancak Türkler yönetir, sosyalizm de olsa, işçi sınıfı partisi ve iktidarı da olsa bu böyledir, demektir. Bu anlayışın ve tutumun, Türk egemen sınıfının, kemalizmin anlayışı ve tutumu olduğu, onun sola yansıması olduğu, sosyalizm ve işçi sınıfı sözleriyle cilalanmış hali olduğu açık değil midir? Bu anlayış ve tutum içinde olanların, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkından yana olduklarını söylemeleri, tam bir ikiyüzlülük ve aldatma değil midir? İşte Türk sosyal-şovenizminin günümüzde ulaştığı en demagojik, en aldatıcı ve en inceltilmiş görüntüleri böyledir. Bütün bunlar, kemalizmden ve burjuva düzenden kopmamak, onun inceltilmiş ve maskelenmiş hali, sosyalizm içindeki uzantısı olmak demektir.

"...Beşikçi'nin son eserleri ve mahkemedeki savunmaları, gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında yaşadığı coşkuyu, hislerini çok açık bir tarzda yansıtıyor. Adeta yaptığı deneyle başarılı sonuç alan bir bilim adamının duyguları yaşadığı anlaşılıyor. Olaylara bakış, yorum tarzı, olayları bağlayışı ve her olaydan çıkardığı sonuçlar, hep büyük gelişmeyi ve ileriyi gösteriyor. Bu nedenle, Beşikçi olayı, herkes açısından sonuç çıkarılması gereken bir olaydır..."

Türk burjuvazisi ve faşist-sömürgeci rejim, bu işte artık çok usta olmuştur, taşınan anlayışlardaki sosyal-şovenizmin izleri çok iyi seçiliyor. Böyleleri üzerinde bazı baskılar uygulasa da, örneğin PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında bunlardan yararlanmak istiyor, bu doğrultudaki propagandaya izin veriyor. Örneğin, zaman zaman toplatılsa da, böyle dergiler yayınlanabiliyor. Fakat, İ. Beşikçi'nin kitapları daha matbaadan çıkmadan hemen toplatılıyor. Neden? Bu nedeni, işte taşınan anlayışlarda, yazılanların içeriğinde aramak gerekiyor. İ. Beşikçi, kitaplarında, sadece ırkçı, sömürgeci, şoven yaklaşımı eleştiriyor, gerçekleri görebildiği kadar ortaya koymaya çalışıyor. Örneğin, bunları politika alanına aktarmıyor, politik programlar, açık çözüm yolları önermiyor. Fakat, birçok dergi hep politik durum üzerine yazıyor, programlar ve çözümleri ileri sürüyor. Buna rağmen,

Devamı 27. sayfada

ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELEMİZE KARŞI TKP TESLİMİYETÇİLİĞİ ELİYLE YENİ BİR KOMPLO HAZIRLANIYOR

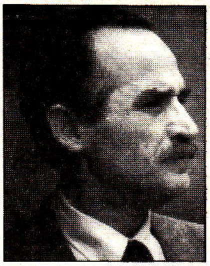
Ulusal kurtuluş mücadelemizin yeni ve güçlü atılımına faşist Türk sömürgeciliğinin bir cevabı olarak gündeme gelen 413 sayılı kararnamenin en yoğun biçimde tartışıldığı günlerde, ikibuçuk yıl önce faşizme teslim olmak üzere yurtdısından Ankara'ya döndüklerinde tutuklanan Haydar Kutlu ile Nihat Sargın'ın ölüm orucuna başladıkları haberi duyuldu. Daha sonra haberin beklenen devamı da gecikmedi; 4 Mayıs 1990 tarihinde, adı geçen iki zatın salıverildikleri açıklandı. Hem de, Türkiye'de şimdiye dek hiç görülmemiş son derece ilginç bir gerekçeyle; henüz tasarı halindeki bir yasa değişikliğine dayanılarak. Yani faşist rejimin bir "özel af"ıyla tahliye edildiler.

Tabii aklı başında ve ruhunu faşizme teslim etmemiş olan herkesin kafasında hemen bir soru işareti belirdi: Ne oluyor? Faşist rejimin, özel savaş yönetimi eliyle ortalığı kasıp kavurduğu bir dönemde, yalnız Kürdistan'da değil Türkiye'de de en katı yasakların uygulamaya konduğu, işçi grevlerinin ertelendiği, 1 Mayıs'ın kana bulandığı, getirilen yeni sansür uygulamasıyla neredeyse Kürt ve sosyalizm sözcüklerini yazmanın bile yasaklandığı, matbaa kapatma tehditlerinin savrulduğu ve tüm bunların bir kararnameyle hükme bağlandığı bir ortamda, "komünist" liderler nasıl oluyorda tahliye edilebiliyorlar? Yine böyle bir ortamda, yasal "komünist" veya "marksist" partilerin kurulmasını faşist rejim kendisi için bir tehlike olarak görmüyor ve saymıyor! İlk bakışta inanılacak gibi görünmese de, aslında ortada hiç de şaşılacak ve yadırganacak bir durum olmadığını, bu ayrıcalık sahiplerinin kimlikleri hakkında biraz bilgisi olanlar, özellikle TKP teslimiyetçiliğini ve takipçilerini biraz olsun tanıyanlar iyi bilirler. Faşist rejim ortalığı ne denli bulandırmaya çalışırsa çalışsın, ne denli kavram karışıklığı yaratırsa yaratsın, bellekleri sağlıklı olanlar bundan asla etkilenmezler, etkilenmemelidirler. Adlarının başındaki sıfarlar ne olursa olsun TKP teslimiyetçilerinin neyi temsil ettiği ve korumaya çalıştığı çok açıktır. PKK Genel Sekreteri A. ÖCALAN yoldaş, TKP teslimiyetçiliğinin tarihsel ve güncel temellerini konu alan bir değerlendirmesinde bunu şöyle ifade ediyor:

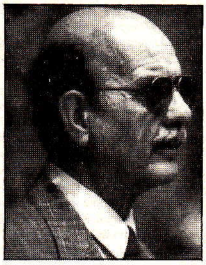
"Adı komünist, gerçekte ise burjuvazinin resmi komünist partisi olan TKP'nin korumak istediği çıkarlar, son tahlilde, şoven Türk burjuva milliyetçiliği tarafından yönlendirilen, Türk kapitalizminin en gerici, tekelci ve işbirlikçi çevrelerinin çıkarlarıdır." (Seçme Yazılar, Cilt IV, s. 26)

Böyle olunca, bu çıkarların ulusal kurtuluş hareketimiz tarafından tehdit edilerek tehlikeyle yüzyüze bırakıldığı bir süreçte, TKP şeflerinin, sömürgeci özel savaşın yönetiminin "sol"dan destekçileri olarak karşımıza dikilmeye çalışmasına hiç şaşmamak gerekir.

TKP teslimiyetçiliğinin bir ucu kemalizme dayanırken, bir ucu da geçmişte sosyalizm içindeki "kapitalist olmayan yol" gibi sapkın tezler ile günümüzde her türlü sosyalizm ve insanlık değerlerini emperyalizmin ayakları altına sermekte sınır tanımayan -hem de bunu sosyalizm adına yapan- politikalara dayanmaktadır. Yine TKP teslimiyetçiliğinin, Kürdistan halkının haklı ulusal talepleri ve bu uğurdaki mücadelesi ile Türkiye devrimci-demokratik hareketine karşı, Türk burjuvazisinin bir silahı olarak kullanılması olayı da eskilere, ta 1925'lere dek uzanmaktadır. Hatta bu olumsuzluğun etkileri sadece Türkiye ve Kürdistan ile de sınırlı değildir; TKP'nin teslimiyetçilikteki ünü ve etkisi uluslararası alana da yansımış, Mısır ve Irak başta olmak üzere birçok klasik komünist partileri, teslimiyetçilikte TKP'yi örnek almış ve onu izlemişlerdir. Bugün yeniden karşımıza çıkan olayın boyutları, görüldüğü gibi oldukça kapsamlıdır. Fakat biz burada sadece Kürdistan ve Türkiye'deki güncel gelişmelere bağlı yönü üzerinde duracağız.

Haydar Kutlu

Nihat Sargın

Kürdistan'daki halk ayaklanmalarına karşı seferberlik ilan eden TC, bütün "ihtiyat kuvvet"lerini harekete geçiriyor

Parti ve ulusal kurtuluş hareketimizin her yeni gelişme ve atılımı gibi, Orta Kürdistan'daki bahar ayaklanmalarıyla birlikte kaydedilen son devrimci atılımımız da sömürgeci Türk burjuvazisini yeni arayışlara zorladı. Bu arayışın bir sonucu olarak son birkaç aylık süre içerisinde siyasal, askeri ve ekonomik tüm alanlarda önemli ve ilginç gelişmeler ve dalgalanmalar yaşandı, yaşanmaktadır. Benzer bir hareketlilik ve bocalama TC'nin dış ilişkileri alanında da sözkonusudur. PKK önderliğindeki Kürdistan devrimi giderek büyüyen bir ivmeyle geliştiği için, her yeni atılımımız öncekilerden gerek nitel gerekse nicel açıdan daha etkin ve gelişkin olmakta, bunun doğal bir sonucu olarak da düşman cephede çok daha büyük çalkantılar ve dalgalanmalara yol açmaktadır. Bu anlamda, TC'nin resmen ilan etmemiş de olsa, pratikte eksiksiz uyguladığı genel seferberlik olayı yadırganacak bir durum değildir. Ve işte TKP teslimiyetçiliğinin bir ihtiyat kuvvet olarak harekete geçirilmesini de bu çerçevede ele almak gerekir.

Sözkonusu seferberlik kapsamında değinilebilecek somut gelişmeler nelerdir? Her şeyden önce serîhildan'ın vermiş olduğu büyük korku ve telaşın etkisiyle bilinen o 413 sayılı kararname gündeme geldi. Genelkurmaylık ve özel savaş yönetiminin istem ve direktifleri üzerine uygulamaya konan ve günlerce birçok çevreler tarafından çeşitli biçimlerde tartışılan bu kararname gerçek anlamda bir terör ve katliam planı niteliğindedir. Bunun için gerekli olan tüm hususları ihtiva etmektedir ve son derece kapsamlıdır. Kürdistanlı halk kitlelerine yönelik her türlü şiddet ve vahşeti yasa maddesi haline getirip "meşru"laştırdığı gibi, bu vahşeti Türkiye halkı, devrimci-demokrat kamuoyu ile dünya ilerici insanlığının dikkatinden uzak tutmak amacıyla da, basın üzerinde Abdülhamid dönemini aratacak cinsten sansür uygulamasına elveren düzenlemeler getirmiştir. Daha da önemlisi, faşist yönetici ve elebaşıların geleceklerinden kaygı duymaksızın "gönül rahatlığıyla" katliamlara girişmelerini sağlamak amacıyla, bunlar hakkında gelecekte dahi herhangi bir biçimde dava açılamayacağı, hesap sorulamayacağı hususunda maddeler konmuştur. Tüm bunlar sadece işin görünen kesimidir ve tartışmalar da hep bu kesim üzerinde olmaktadır. Nedense kararnamenin görünmeyen, karanlıkta tutulmak istenen kesimine pek dokunan olmamaktadır. Oysa asıl önemli yan da, faşist rejimin özenle gizli tutmaya veya başka türlü göstermeye çalıştığı yandır. Yalnız ulusal kurtuluş hareketimize karşı değil, Türkiye devrimci-demokratik hareketine karşı da kemalizmin vazgeçilmez yöntemi olan en kirli komplo ve oyunlar, bu gizli tutulmak istenen alanda tezgahlanmaya çalışılmaktadır.

Nitekim, özel savaş yönetiminin sivil görünümlü sözcüsü niteliğindeki Özal'ın, TÜSİAD yöneticilerine hitaben sarfettiği, *"Önlemler sadece kararname ile sınırlı değil, hepsini burada açıklayamam"* tarzındaki sözleri de faşist rejimin daha başka çabaları olduğunu göstermektedir. Aynı konuşmasında Özal ayrıca herkesin kendilerine -yani özel savaş yönetimine- tartışmasız destek olmasını isterken, işin önemini şu sözlerle anlatmaya çalışıyordu: *"Bu mücadele kısa bir mücadele değildir. Bir yanlış yaparsak hepimiz kaybederiz."*

Özal'ın "açıklayamam" dediği kirli oyunlar yavaş yavaş su yüzüne çıkmaya başlıyor. Hiç kuşkusuz, Haydar Kutlu ve Nihat Sargın unsurlarının göstermelik bir açlık grevinden sonra salıverilmesi olayı bu doğrultuda bir adımdır. Olay sadece TKP ile de sınırlı değil tabii, başka boyutları da var ve önümüzdeki süreçte benzer yeni adımlara da tanık olacağımız açıktır. Kürdistan'daki halk ayaklanmalarından sonra hazırlıkları daha da hızlandırılan bir sözde marksist parti kurma girişimi var ki, bu da aynı bütünün farklı bir parçasıdır. Ayrıca Kürdistan cephesinde de bunlara paralel çaba ve girişimlerin olduğu muhakkaktır. Öteden beri Partimiz önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelesine karşı en tehlikeli katliamcılarla ilişki ve uzlaşma içerisine girmekte bir sakınca görmeyen ilkel-milliyetçilik, TC'nin sözkonusu komplo ve oyunlarının Kürdistan ayağını pekala oluşturabilir. Diğer yandan, bugün birçoğu TEVGER adı altında bir araya gelmiş bulunan, TKP'nin Sol Birlik içindeki hempaları işbirlikçi reformistler de, sömürgecilerin bu amaçla rahatlıkla kullanabileceği kesimler arasındadır. Özal'ın açıklamakta sakınca gördüğü "önlemleri" arasında, bu tür çevrelerle ilişki ve görüşmeler olabilmesi ihtimali de yok değildir.

> ***"...TKP teslimiyetçiliğinin bir ucu kemalizme dayanırken, bir ucu da geçmişte sosyalizm içindeki 'kapitalist olmayan yol' gibi sapkın tezler ile günümüzde her türlü sosyalizm ve insanlık değerlerini emperyalizmin ayakları altına sermekte sınır tanımayan -hem de bunu sosyalizm adına yapan- politikalara dayanmaktadır. Yine TKP teslimiyetçiliğinin, Kürdistan halkının haklı ulusal talepleri ve bu uğurdaki mücadelesi ile Türkiye devrimci-demokratik hareketine karşı, Türk burjuvazisinin bir silahı olarak kullanılması olayı da eskilere, ta 1925'lere dek uzanmaktadır..."***

Demek ki, TC'nin ilan edilmemiş genel seferberliği kapsamında şimdi daha çok harekete geçirilmek istenen ve asıl üzerinde durulması gereken kesim budur. Yoksa ordusu, polisi, özel tim ve milisleriyle sömürgecilerin silahlı güçleri zaten beş-altı yıldan beri seferber olmuş durumdadır. Hükümeti, muhalefeti ve burjuva basını ile rejimin diğer kurumları da son kararname ile birlikte tam tekmil seferber edilmiş oldular. Şimdi hep birlikte, Kürdistan'a, "halkı PKK'nın etkisinden kurtarma seferleri" düzenlemekteler. Bunlar bilinen ve açıktan yürütülen faaliyetler olduğu için, burada yeniden üzerinde durmaya gerek kalmıyor.

Fakat bunların "sol"dan bir uzantısı olarak, TKP önderliğinde geliştirilen yeni teslimiyet dalgasının gidişatına bakmak gerekiyor. Çünkü bu çerçevede ulusal kurtuluş mücadelemize yönelik çok sinsi ve kirli oyunların tezgahlanmaya çalışıldığı anlaşılıyor. H. Kutlu ve N. Sargın'ın salıverilmesiyle bu gidişat nasıl bir seyir izleyebilir? Ortak hedef silahlı direniş mücadelemizi tasfiye etmek olduğuna göre, bu tür kirli oyunlarla sonuç alma şansları olabilir mi? Bu ve benzeri sorulara yanıt verebilmek için TC'nin mücadelemize yönelik uzun vadeli planlarının özü ve kapsamının ne olduğu, günümüze dek bu doğrultuda ne tür somut adımlar atıldığı hususunda, çok kısa bir özet biçiminde de olsa bazı hatırlatmalar yapmak gerekiyor. Zira bugünkü salıverilme olayı ile bunun çevresinde dönen gelişmeler, bu genel planın bir parçası niteliğindedir.

TC'nin uzun vadeli Kürdistan planı neydi? Hesaplar nasıl bozuldu?

Partimizin yürüttüğü ulusal kurtuluş mücadelemize yönelik faşist Türk sömürgecilerinin uzun vadeli planlarının, bu doğrultudaki birtakım arayış ve hazırlıklarının 1986 yılı ile birlikte gündeme geldiğini söylemek yanlış olmayacaktır. Hatırlanacak olursa 15 Ağustos Atılımı'nın hemen ardından yaptıkları açıklamalarda faşist rejim yetkilileri direniş mücadelemize günlük ve aylık ömürler biçiyorlardı. Fakat 15 Ağustos'un üzerinden aşağı-yukarı bir yılı aşkın bir süre geçtikten ve rejim sözcülerinin ilk günlerdeki o pervasızca atıp tutmalarının, ömür biçmelerinin ne denli saçma ve gerçeklerden uzak olduğu bizzat kendilerince de anlaşıldıktan sonra işin uzun vadeli boyutları üzerinde durulmaya başlandı. "PKK ile uzun süre birlikte yaşamaya alışmalıyız" tarzındaki itiraflar, o dönemde askeri ya da sivil bazı sömürgeci yetkililerin açıklamalarında yer almaya başladı. Başkan'ın birçok değerlendirmelerinde de dikkat çekildiği üzere, 1985 yılı bir ölüm-kalım yılı niteliğindeydi. TC, 1985 yılını, gerillayı ve silahlı mücadeleyi imha etme yılı olarak ele almış ve bu amaçla muazzam bir güçle yüklenerek sonuç almaya çalışmıştı. 85 kışının ağır doğa koşullarından da yararlanarak bazı alanlarda birliklerimize birtakım darbeler vurmayı başardıysa da, esas amacına ulaşamadı. Daha sonra büyük komutan Mahsum KORKMAZ (Agit) yoldaşın pratik önderliğinde, Parti taktiğini hayata geçirme doğrultusunda sarfedilen çabalar sonucu gerçekleşen 1986 Bahar Atılımı, düşmanın imha hayallerini tümüyle suya düşürdü. İşte bu dönemde TC, denilebilir ki ilk kez, uzun vadeli planlar üzerinde ciddi olarak durmaya başladı. Ve bazı sömürgeci yetkililer yine o dönemde ilk kez, IRA ve BASK gibi bazı örnekler anarak, İngiltere ve İspanya bunlarla nasıl uzun sürelerden beri yaşıyorsa, TC'nin de PKK ile işi böyle fazla tehlikeli boyutlara varmadan idare edebileceği tarzında açıklamalar yaptılar. Yani mücadelemizin tümden imhasının olanaksız olduğunu kavrayan sömürgeciler, artık imha yerine, silahlı mücadelenin büyümesini engellemeyi ve belli sınırlarda tutabilmeyi esas alan uzun vadeli politikalara yönelmek zorunda kaldı.

O günden bu güne geçen süreç içerisinde birçok şey değişti, fakat TC'nin bu politikası esasta aynı kaldı. Öncelikle mücadelemiz hem askeri ve hem de siyasal açıdan, düşman planlarını ve beklentilerini boşa çıkararak çok daha geniş boyutlara ulaştı. Yine süreç içerisinde ulusal kurtuluş mücadelemizin seyrine bağlı olarak sömürgecilerin pek çok yeni uygulamaları sözkonusu oldu. Özel savaş, gün geçtikçe hayatın her alanında egemen kılınmak üzere genişletildi. Kürdistan'da her şey özel savaş yönetimine bağlı kılındı, Olağanüstü Hal Bölge Valiliği adıyla sömürge valiliği oluşturuldu; askeri alanda Özel Kolordu teşkiline gidildi. Ayrıca özel timler ve köy koruculuğu sistemi yetkinleştirilmeye çalışıldı. Bütün bunlar süreç içerisinde yaşanan belli başlı gelişmeler oldu.

Bu arada sömürgeciler, her ne kadar sınırlandırmayı esas alsalar da, mücadelemizi tasfiye ve imha sevdasından da tümden vazgeçmediler. Özellikle özel savaş kurumlaştırıldıktan ve pek çok güvendikleri genel valilik uygulamasına geçildikten sonra, yani 1987'nin ikinci yarısı ve ağırlıklı olarak da 88 yılında düşmanın bu tür beklentileri oldu. Dışta, NATO ve Pentagon karargahlarından verilen işaret ve emirle Alman emperyalistlerinin saldırıya geçişi, buna paralel olarak içte de bazı provokatörlerin girişimleri sömürgecileri hayli umutlandırdı. Ne var ki, ulusal kurtuluş mücadelemizin 1989 yılında kaydettiği atılım bu umutları da boşa çıkardı. Dolayısıyla 1990 yılına girerken TC'nin planının esası yine silahlı mücadelenin sınırlandırılmasına dayanmaktaydı. Bir değerlendirmesinde faşist rejimin 1990'daki olası yönelimlerine deği-

nirken Parti Önderliği, sömürgecilerin, gerillayı derinliğine ve genişliğine yaymamızı engellemeye çalışacaklarını söylüyor ve şunları ilave ediyordu:

"...Yani PKK'yi tam tasfiye edemeyecek, o da bunu biliyor. Silahlı mücadeleyi de tamamen tasfiye edemeyecektir. Mesela bir BASK gibi zaman zaman eylem yapabilecek, yine İrlanda'daki gibi, Peru'daki, kısmen Kolombiya'daki ve hatta Kürdistan'ın diğer parçalarındaki gibi tasfiye edilmiş bir silahlı mücadele örneğine rıza gösterilebilir. Yani iktidarı zorlamayan, özel savaş uygulaması gerektirmeyen, nitelikçe ve nicelikçe oldukça düşürülmüş bir silahlı mücadeleyi kabul edebilir." (1989 Kasım Konuşmaları)

Silahlı mücadeleyi tasarladıkları biçimde güdükleştirdikten ve geliştirme yeteneğinden yoksun, dolayısıyla da rejim için ciddi bir tehlike olmaktan uzak bir hale getirdikten sonra, planın ikinci bölümünün uygulamasına geçilecek, yani adına kültürel özerklik dedikleri bazı aldatmacalarla, silahlı direnişin tasfiyesi daha da derinleştirilecek ve böylece sonuç alınmış olacaktı. Kültürel özerklik temelinde bir "çözüm", aynı zamanda TC'nin koruyucuları olan ABD ile diğer Avrupa emperyalistlerinin de istemiydi. AT kapılarını aşındıran TC'ye, ancak bu takdirde kabul edilebileceği her vesileyle hatırlatılmaktadır. Ayrıca Fransa, Federal Almanya, İsveç ve İngiltere gibi her bir emperyalist ülkenin bir reformist Kürt grubunu kanatları altına alarak beslemesi ve ileriye dönük hazırlaması da aynı amaca yöneliktir. Yine aynı amaçla Fransa'nın "madam"ı ile ABD ve İngiltere'nin bazı senatörlerinin öncülüğü ve inisiyatifinde Paris'te "Kürt Konferansı" düzenlendi. Reformist takımı ile bir emperyalist ülke başkentinde "Kürtlerin kültürel hakları" konuşulurken, aynı günlerde diğer bir emperyalist ülkede, F. Almanya-Düsseldorf'ta da PKK'yi "terörist" ilan etmek amacıyla dava başlatılıyordu. Ve kuşkusuz bunlar aynı bütünün parçaları olarak birbirine sımsıkı bağlı olgulardı. Kısacası planın özü; bir yandan şiddet, provokasyon ve komplolar yoluyla silahlı direniş hareketini tasfiye etmek, diğer yandan kültürel özerklik temelinde bu tasfiyeyi derinleştirip sonuçlandırmaktı. Böylece hem emperyalistlerin, hem Türk sömürgecilerinin ve hem de işbirlikçi reformistlerin öngördükleri çözüm gerçekleşmiş olacaktı.

Bir de, bu planını uygulamaya geçirirken TC'nin dayandığı ve kullandığı çok çeşitli güçler var. Duruma ve koşullara göre bunlardan bazılarına daha önemli rol atfedilebilmekte; bugün TKP teslimiyetçilerinin yeniden öne sürülmesi gibi, zaman zaman bu unsurlardan kimileri öne çıkarılırken bazısı önemini yitirmekte, ya da gerektiğinde biri diğerinin yerine devreye sokulabilmektedir. Neler ve kimlerdir bunlar, hangi unsurlardır? En başta bugün ipleri tamamen özel savaş yönetiminin elinde bulunan ordusu, polisi, basını, iktidarı, muhalefeti ile resmi ve sivil tüm devlet kurumlarıdır. Devletin çeşitli kademelerinde görev verilen ve kraldan daha kralcı işbirlikçi uşaklardır. Köy koruculuğu adıyla Hamidiye Alayları biçiminde örgütlendirilen milis ve aşiret güçleridir. TKP ve benzeri sosyal şovenlerdir. Kürt ilkel-milliyetçiliği ile küçükburjuva reformist teslimiyetçilerdir. Her türden ve her soydan provokatörler ve ajanlardır. Ve tüm bunlara ilaveten dışta da NATO'su, AT'siyle emperyalizmdir.

Görüldüğü gibi sömürgecilerin ulusal kurtuluş mücadelemize yönelik planlarını hayata geçirmede dayandığı güçler, ayrı ayrı rolleri ve işlevleri olmakla beraber, öteden beri değişmeyen, aynı güçlerdir.

TC'nin planının başarıya ulaşması, yani silahlı mücadelenin önce belirli sınırlarda tutulması, gelişmesinin durdurulması ve giderek geriletilebilmesi için en önemli koşul gerillanın halk kitleleriyle bütünleşmesini engellemektir ki, özel savaş yönetiminin başlangıçtan beri üzerinde en çok yoğunlaştığı nokta da burasıdır. Bunun için başvurulmadık yöntem, denenmedik yol kalmadı. Zor kullanmaktan sırt sıvazlamaya; çeşitli biçimlerde tehdit etmekten satın almaya; Kuran ayetlerine başvurup halkın dini inançlarını istismar etmekten Ermeni, gavur, moskof uşağı, namus düşmanı vb. halkın kötü bellediği ve halk değerlerine ters düşen ne kadar sıfat varsa hepsini yakıştırmaya kadar kullanmadığı yöntem kalmadı. Yeter ki, halkın gözünde PKK'yi karalamaya yarasın, halkı PKK'den nefret ettirmeye hizmet etsin. Eğer bu doğrultuda işe yarayacaksa, varsın hukuk ve ahlak kurallarına istediği kadar ters düşsün, böyle yöntemlerin kullanılmasında hiç bir sakınca görülmedi. Zaten adı üzerinde, özel savaş en kirli ve kural tanımaz savaş demektir; en çirkef yöntemlerin kullanılması demektir.

Yukarıda saymaya çalıştığımızın dışında, faşist rejimin, Kürdistanlı kitlelerle hareketimiz arasındaki bağları sabote etmede kullandığı önemli bir öge de, reformist güçler oldu. Denilebilir ki, reformist unsurların en önemli görev ve faaliyetleri yıllar yılı bu oldu. Tek tek güçleri az geldiyse üçü-beşi-altısı-sekizi bir araya gelerek, dünün UDG'si, Sol Birlik'i ve bugünün TEVGER'i gibi birlikler kurarak -ki bunların çoğunda teslimiyetçiliğin piri TKP'nin belirleyici rolü oldu- güçlerini ve etkilerini arttırarak saldırmayı denediler. Bunların "solculuk" ve "ulusal kurtuluşçuluk" adına PKK'ye yönelttikleri saldırı, karalama ve iftiraların Partimizi yıpratacağı, kitleler üzerindeki etkinliğini kıracağı sanıldı. Ancak bütün çabalar gerillanın halkla bütünleşmesini engelleyemedi; silahlı mücadele gelişmeye ve büyümeye devam etti ve 1990 yılına nitel ve nicel açıdan çok daha yetkinleşmiş olarak girdi. Bu durum aynı zamanda sömürgecilerin şimdiye dek uyguladığı yöntemlerin başarısızlığa uğratıldığının ve boşa çıkarıldığının da somut kanıtı olmaktaydı.

İşte bu noktada rejim açısından yeni bir boşluk ve kaçınılmaz olarak yeni arayışlar sözkonusu oldu. Partimizin kitle ile bağını kesmek amacıyla başvurulan yöntemlerin önemli oranda etkisiz kalması, PKK'yi kitlelerden tecrit etmeye çalışan reformist teslimiyetçilerin kendilerinin bu sona uğramaktan kurtulamaması ve düzen partilerinin işlevlerini büyük oranda yitirmesi sonucunda oluşan bu boşluk, sömürgeciler açısından son derece ürkütücüydü ve gecikmeden doldurulması gerekiyordu. Silahlı direnişin sürdüğü bir ortamda, faşist rejimin böyle bir boşluğa tahammül etmesi daha da olanaksızlaşıyordu.

1990'a girerken ve bu yılın ilk aylarında TC yetkililerinin bu doğrultuda, bazı çabalar içerisine girdiği göze çarpmaktaydı. Örneğin bu dönemde gündeme gelen yasal bir "Kürt partisi" kurma çabaları, bu tür girişimlerden biri olarak belirtilebilir. SHP'den ayrılan ya da ihraç edilen bazı "Doğulu milletvekilleri" ve muhtemelen birtakım reformist çevrelerin de şu ya da bu şekilde katılımıyla oluşturulacak yeni bir partinin, hele bir de "Kürt partisi" olacaksa, kitleleri bir süre daha faşist rejimin yedeğinde tutabileceği ve böylece mevcut boşluğu da kısmen doldurabileceği umulmaktaydı. Bu amaçla dışarda TEVGER vb. reformist çevrelerle birtakım ilişki ve temaslar olduğu, içerde de hazırlıkların epey ilerletildiği bilinmektedir.

Aynı doğrultudaki çaba ve arayışların başka bir örneği de, Genelkurmay Başkanı da dahil bazı üst düzey TC yetkililerinin İspanya'ya yaptığı seyahatlerdi. Bu seyahatler için bazı göstermelik nedenler öne sürülse de, kuşkusuz esas neden İspanya-BASK mücadelesini yakından incelemek, yıllardır sürmekte olan BASK mücadelesinde İspanya'nın edindiği deneyimlerden yararlanmak ve buradan Kürdistan için kendilerince bazı dersler ve taktikler çıkarmaktı. Nitekim Özal başta olmak üzere sömürgeci yetkililer açıklamalarında sık sık oradaki durumu örnek gösteriyor ve benzer bir çözüm düşündüklerini belirtiyorlardı. Bu, hem birtakım kültürel hakların tanınması hem de silahlı mücadelenin belli dar sınırlar içerisinde ve bir tehlike arzetmeyecek biçimde tutulması açısından uygun bir örnek olarak görülmekteydi.

Ne var ki, 1990 Newroz'u ile birlikte yaşanan görkemli serîhildan gerçeği, TC'nin hesaplarını bir kez daha bozarak alt-üst etti. Halk ayaklanmalarımızdan büyük bir korkuya kapılan faşist rejim, böylece, PKK'nin arkasındaki artık milyonlarla ifade edilebilecek kitle desteğinin boyutlarını daha açık görebilme olanağı bulduğu gibi, şimdiye dek uygulanagelen yöntemlerle bu desteği kesmenin olanaksızlığını da daha iyi anladı. O nedenle şimdi, "milli birlik ve bütünlük" çağrılarıyla ve adeta bir ölüm-kalım mücadelesine soyunurcasına, bütün yöntemleri tali plana iterek şiddet unsurunu başa almış bulunuyor ve katliamlarla kök kazımaktan sözediyor. Yani kitleleri şiddet yoluyla PKK'den koparmak istiyor. Dikkat edilirse, 413 sayılı kararname, sansüre ilişkin bölümü dışında, bütünüyle halk kitlelerine yönelik şiddet uygulaması içermektedir. Gerillaya karşı zaten altı yıldan beridir bütün gücünü ve tekniğini ortaya koyarak -kimyasal silahlar da dahil- savaşan ve başarısız kalan TC'nin, son kararnameyle yürürlüğe koyduğu uygulamalarıyla, doğrudan doğruya yurtsever kitleleri hedef aldığı açıktır. Ulusal kurtuluş mücadelemizden yana yurtsever kitleler sürgünle, cezaların iki katına çıkarılmasıyla, daha da olmazsa kitlesel katliamlarla sindirilmek, mücadeleye sundukları destekten caydırılmak ve gerilla ile bağları koparılmak isteniyor. Bu şekilde PKK'nin, bir türlü kıramadıkları, kitleler üzerinde giderek güçlenen etkisini kıracaklar ve silahlı mücadele umdukları biçimde sınırlandırılmış ve geriletilmiş olacaktır.

> ***"...Haydar Kutlu ile Nihat Sargın'ın salıverilme olayının bir sürpriz olmadığını, aksine bu kadar süre içerde tutulmalarının bir anlamda sürpriz sayılabileceğini belirtmek gerekiyor. Çünkü eğer bugün ortam faşist rejim açısından, kemalizmin 1920'lerden kalma Takrir-i Sükûn ve sansür gibi yasalarının yeniden yürürlüğe konmasını gerektiriyorsa, o halde bu yasaların bir tamamlayıcısı niteliğindeki M. Kemal'in resmi komünist partisine de ihtiyaç var demektir..."***

Şimdi bütün ipleri eline almış bulunan özel savaş yönetiminin, bir yandan böyle dört elle kör şiddete sarılarak bununla sonuç almayı planladığı, diğer yandan dil yasağının kaldırılması, bazı kültürel hakların tanınması doğrultusunda da hazırlıklar yaptığı anlaşılmaktadır. Bu durum, Özal'la "zirve"ye katılan Demirel ve İnönü'nün çeşitli açıklamalarından da anlaşılıyor. Demirel, "Zirvede 'dil meselesi'ni söyledi Özal, bunu kabul ettik" diyor. O zirve dedikleri toplantıda gündeme getirdiği görüşlerin Milli Güvenlik Kurulu'ndan çıkan kararlar, yani özel savaş yönetiminin direktifleri olduğunu Özal'ın kendisi de itiraf ediyor zaten. İnönü ise, Türkiye'de Türkiye halkına ve kamuoyuna o kadar net açıklamalar yapmıyor, ama Brüksel'de efendilerine sunduğu raporda durumu netçe ortaya koyuyor, şöyle diyor:

"Hükümet, 'terörizm bitmeden başka önlem düşünülemez, zira ödün olur' diyor. Biz ise güvenlik önlemleriyle birlikte örneğin Kürtçenin serbest bırakılması gibi başka önlemlerin de getirilmesinden yanayız."

Yani hükümet, daha doğrusu özel savaş yönetimi, Pentagon yasalarına göre davranmayı, CIA taktiklerini esas almayı tercih ediyor. Çünkü istisnasız hepsi CIA okullarından mezun TC Genelkurmaylığı ile özel savaş yöneticileri pozisyonunda bulunanlar, "silahlı direniş durdurulmadan taviz verilirse bu direnişi daha da azdırır" diye düşünmektedirler.

Görüldüğü gibi, faşist Türk sömürgecilerinin uzun ya da kısa vadeli plan dediği, dönüp dolaşıp başvurduğu yöntemler öteden beri değişmeyen iki temel olguya dayanıyor: Şiddet ve bazı kültürel haklar tanınması. Zaten çürümüşlük ve çözülmüşlük girdabında kıvranmakta olan faşist rejim, daha değişik seçenekler, farklı çözüm yolları ve politikalar üretebilecek durumda da değil. Benzer biçimde, uygulamada devreye soktuğu güçler de değişmiyor, önceden saydıklarımızın aynısı oluyor. Değişen tek şey, yeni duruma ve koşullara göre bu unsurlardan hangisinin ne şekilde kullanılacağı, hangisine ne tür roller atfedileceğinden ibaret kalıyor.

Şimdi bir yandan 413 sayılı kararnameyle şiddet doruğa tırmandırılırken diğer yandan TKP teslimiyetçilerinin öncülüğünde tüm reformist ve döküntü çevrelerin harekete geçirilmek istenmesi olayı da bu kararnamenin arka yüzü, bir tamamlayıcı unsuru olarak karşımıza çıkmaktadır.

TC'nin Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi ve Türkiye devrimci hareketine dayattığı bu komplo yenilgiye mahkumdur

Bu hatırlatmalar ışığında baktığımızda, her şeyden önce, Haydar Kutlu ile Nihat Sargın'ın salıverilme olayının bir sürpriz olmadığını, aksine bu kadar süre içerde tutulmalarının bir anlamda sürpriz sayılabileceğini belirtmek gerekiyor. Çünkü eğer bugün ortam faşist rejim açısından, kemalizmin 1920'lerden kalma Takrir-i Sükûn ve sansür gibi yasalarının yeniden yürürlüğe konmasını gerektiriyorsa, o halde bu yasaların bir tamamlayıcısı niteliğindeki M. Kemal'in resmi komünist partisine de ihtiyaç var demektir. Burada anlaşılmayacak bir yan yok. Fakat hani "tarihte bir olayın ilk ortaya çıkışı trajedi ise tekerrürü 'komedi olur" gibi bir deyim kullanılıyor ya, TKP teslimiyetçiliği açısından, bu, kimbilir kaçıncı tekerrür olduğundan artık komedi sözcüğü de hafif kalıyor. Özal'ın ayağına kapanmalar ve göstermelik açlık grevleriyle bugünkü durum olsa olsa ilkel bir "orta oyunu" olarak tanımlanabilir belki.

Gerçekten bugün etkinliği serîhildan yaratacak ölçüde büyüyen silahlı direniş mücadelemizin, Türkiye işçi sınıfı ile devrimci, sosyalist kesimlerini de önemli oranda etkilediği ve hareketlendirdiği bir ortamda, TKP'ye oynatılmak istenen rol, tamamen M. Kemal'in kurdurttuğu resmi TKP'ye atfedilen rolün aynısıdır. Ve bu baylar 1987 sonunda daha teslim olmak üzere döndüğü zaman durumun bu noktaya varacağı açıktı. Nitekim Parti Önderliği, daha iki yıl öncesinde işin nereye varacağını şu sözlerle ortaya koymuştu:

"Bunun sonuçları ne olacak? Halk direnmeleri adına ne varsa, sosyalizm adına ne varsa hepsini peşkeş çekecek ondan sonra dört başı mamur bir karşı-devrim güruhu olarak örgütlendirileceklerdir. Bunlar demokrasi, sosyalizm maskesi ile yoğun bir tasfiyeyi daha çok bizim önderliğimizde geliştirilen ulusal direnişe karşı ve Türkiye devrimci-demokratik gelişimine dayatacak ve bunu da bir karşı-devrimci savaş tarzında yapacaklardır... PKK'ye karşı savaş açtıklarını ve ona karşı çıktıklarını Paris'te basın toplantısı ile açıkladılar: Ve Türkiye'deki bütün direniş ögelerine terörist damgası vurarak lanetlediler. Bunlar, aynı zamanda Özal'a, demokratik açılımı sağladı diye imzayı basanlardır. Şimdi ise, ehlileştiriliyor, görevlerini yürütecek provokatörler haline getiriliyorlar. Sağlam iş yürütecek konuma getirildikten sonra bunlara örgüt de kurduracaklar. (abç.) *Yalnız bununla yetinmiyorlar. Dev-Yol içindeki bazılarına da böyle örgüt kurdurabilirler. Bunlar dışarı çıkar çıkmaz icazetli parti kuracak ve daha sonra bizim esas doğrultumuzda, sayemizde, önderliğimizde gelişecek olan veya müttefikliğimizde ortaya çıkan Türkiye devrimci hareketine saldıracaklardır."* (agy, s. 47-48)

Bugün Haydar Kutlu'ların serbest bırakılması, eski Dev-Yol çevresinden Murat Belge gibilerinin de katılımıyla "marksist" parti kurulmaya çalışılmasından amaçlanan tam da budur. O bakımdan şimdi, "nasıl oldu da bıraktılar" sorusundan ziyade, neden döndüklerinde hemen bırakılmayıp da, bir süre içerde tutuldular, sorusu akla geliyor. Başkan'ın değerlendirmesinden yukarıya aldığımız satırlarda bir yönüyle bu soruya da açıklık getiriliyor; iyice ehlileştirmek ve görevlerini daha iyi yürütecek provokatörler haline getirmek, nedenlerden başlıcası oluyor. Başka nedenler de belirtilebilir. Bunların dönüş tarihi 1987 sonlarıdır. Bu süreç, bir önceki başlık altında gördüğümüz gibi, TC'nin, Kürdistan'da özel savaşı kurumlaştırdığı ve buna paralel olarak dışta da emperyalist saldırılar -özellikle FAC'daki saldırılar- ile provokasyon hazırlıklarının tamamlanmak üzere olduğu bir süreçtir. Bu, Partimize yönelik bir imha planıydı ve TC bu planına son derece güvenmekteydi. O nedenle, TKP'siz de bu işi halledecekse, bunun için ayrıca onlara prim vermenin ne gereği kalıyordu? Ancak planın boşa çıktığı iyice anlaşıldıktan sonradır ki, bir anlamda kaldıkları yerden sürdürüyorlar, o gün kurdurtmadıkları örgütü, Haydar Kutlu ve benzerlerine bugün kurduruyorlar. Ayrıca, TKP başlangıçtan beri Türk burjuvazisinin emrinde olmasına ve ona büyük hizmetler sunmasına rağmen, olayın perde arkasını pek kavramayan Türkiye'deki sağ kesimler nezdinde TKP adı komünizmin bir nevi simgesi gibi algılanmaktaydı. Tabii bu yanılgılı bir durumdu ama bir bakıma doğaldı. Hem bu oy potansiyeli sağ kesim açısından hoş görülmediğinden, hem de zaman zaman "Bizim Radyo"nun yayınlarıyla da olsa Evren gibilerinin canını sıktığından

ötürü, biraz "burunlarının sürtülmesi" de uygun görülmüş olabilir.

Peki o açlık grevi hatta ölüm orucu olayı neydi, diye sorulabilir. Öyle sanıyoruz ki, bazı aydın bozuntuları, Milliyet ve özellikle Cumhuriyet gibi "yalnız bizim takım için demokrasi" diyenlerle, -bağışlasınlar ama- birkaç çok iyi niyetli aydın ve sanatçı dışında bu olayı fazla ciddiye alan olmadı. Hatta günlük burjuva basınında bile, bunun bir "danışıklı dövüş" olduğunu yazanlar çıktı. Ancak oyunun bilincinde olanlar, örneğin Ecevit, İnönü gibileri övgülerini yüksek sesle belirttiler. Öyle bir hava verilmek istendi ki, işte TKP şefleri sanki hükümetle anlaşarak değil de, sözümona direnerek çıkmış oldular. Açlık grevi ve ölüm orucu gibi anlamlı devrimci eylemleri böylesine gülünç biçimde bayağılaştıran bu kepazelerin hesapları farklıydı. Böyle "canlı ceset" durumunda çıksalar faşist rejime de bir faydaları olmayacaktı. İşte sözde açlık grevi ve direniş, bu "ceset"leri canlandırma, biraz olsun prestij kazandırma oyunundan başka bir şey değildi. Üstelik zamanlama açısından bir de gündemi saptırma anlamında rejime hizmet etmiş oldu. Hem Hasan Celal ile Hande olayı gibi, kamuoyunun dikkatini muhtıra ve 413 sayılı kararnameyle getirilen yeni baskı yasalarından biraz uzaklaştırmış oldu; hem de, gerçekleşen tahliye ile faşist rejime, Avrupalı dostlarına karşı bir "demokrasi gösterisi" yapma olanağı sundu.

Yazının girişinde, mevcut darbe ortamında Kürt ve sosyalizm adına yayın bile yapılamazken, "komünist"lerin nasıl olup da serbest bırakıldığına dikkat çekmiştik. Fakat bu olay çerçevesindeki gariplikler bu kadar da değil, daha ilginç durumlar da yaşanıyor. Örneğin Demirel, bir anti-komünist olduğunu üstüne basa basa vurgulayarak, *"Eğer ben bu adamların serbest bırakılmasını istiyorsam, bırakılmalıdır"* diyor. Salıverilme olayından üç gün önce yaptığı açıklamada ise, Haydar Kutlu ile Nihat Sargın'ın hala serbest bırakılmamalarının büyük haksızlık olduğunu söylüyor ve bu haksızlığa isyan ettiğini ilave ediyor. Aynı günlerde TÜSİAD adına yapılan çağrıda da, bu kişilerin derhal serbest bırakılması isteniyordu. Ayrıca daha birkaç ay öncesinde ANAP genel başkan yardımcılarından Metin Gürdere, *"TBKP'nin görüşleri bizimkine çok yakın. Liderleri neden hala cezaevinde tutuluyor, anlayamıyorum"* tarzından sözlerle şaşkınlığını belirtiyordu. Benzer örnekler daha da sayılabilir, ama hiç gerekli değil. Çünkü Evren ve Özal'a kadar bütün azılı devrim düşmanlarının benzer açıklamalar yaptıkları biliniyor.

Peki bütün bunlar ne anlama geliyor, neyin göstergesi oluyor? İşçi sınıfı ve halk düşmanı çevreleri, işveren örgütü yöneticileri ile Demirel gibilerini "isyan ettiren" ne? Herhalde halk sevgisi, adalet, demokrasi ve sosyalizm aşkı olmasa gerek. Durum çok açık, herkes kendi adamını çok iyi tanıyor. İşçi sınıfının, haklı olarak, hiç umurunda değilken; TKP şeflerini Demirel ve TÜSİAD savunuyorsa, hararetle salıverilmelerini istiyorsa bu sadece ve sadece sözkonusu kişilerin sosyalizm ve komünizm gibi kavramlarla hiçbir ilgileri kalmayan halis birer burjuva ajanı, faşizm uşağı olduklarını gösterir. Bir de bu olayın, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesiyle Türkiye devrimci-demokratik güçlerine karşı faşist rejim tarafından tertiplenmiş bir komplo olduğunu...

TKP teslimiyetçilerinin bundan sonraki rolleri ne olacak? Ortada örgüt diye bir varlıkları pek kalmadığına göre, sosyalizm, demokrasi gibi bir amaçları baştan beri bulunmadığına ve onyıllardır peşinden koştukları icazetli bir yasal komünist parti kurabilme hülyaları da terkedilip, teslimiyetçi cephede "komünist" adından da vazgeçme düşünceleri ağır bastığına göre, şimdi nasıl bir işlevleri olacak?

Burada hemen belirtmek gerekir ki, sözkonusu komplonun boyutları sadece TKP ile sınırlı değil, çok daha geniş. Gerek Kürdistan'da gerekse Türkiye'de dayandığı farklı ayaklar var. TKP'nin rolü, burada bir kez daha teslimiyetçilikte öncülük yapmak, diğer Kürt ve Türk teslimiyetçi çevreleri harekete geçirmek ve faşist rejimin istem ve planları doğrultusunda yönlendirmek oluyor. Yani teslimiyetin kirli bayrağı yine TKP'nin omuzlarında, başı o çekiyor. Sömürgeci Türk burjuvazisi, 4 Mayıs tarihli bültenlere Haydar Kutlu ile Nihat Sargın'ın serbest bırakıldıkları haberi yanına iki "özel haber" daha koyarak mesajını veriyor. Bu "özel haber"lerden biri, Olağanüstü Hal Bölge Valiliğine dayanılarak verilen "Şırnak'ta 17 PKK'lı öldürüldü" haberi; bunun bir uydurma haber olduğu belliydi, nitekim daha sonra BBC radyosu da bu haberin yalan olduğunu duyurdu. İkincisi ise, TKP'nin yurtdışındaki iki merkez komite üyesinin yurda döneceği yolundaki haberdi. Mesaj açık. PKK'li olanlara, direnişten yana olanlara yaşam hakkı tanımak istemediğini gösteriyor, faşist rejim. Bunlara karşı olduklarını kanıtlayanlara ise, af ve serbestçe çalışma olanağı var, diyor.

TKP teslimiyetçilerinin ulusal kurtuluş mücadelemize yönelik nasıl bir komplonun başını çekmekte olduğunu, bir de kendi üyelerinin ağzından dinlemekte yarar var. Sekiz TBKP üyesinin yaptığı "TBKP merkez komitesine açık sesleniş" başlıklı açıklamada şu satırlar yer alıyor:

"Bugün ortaya çıkan Kürt ulusal direniş hareketi burjuvazi açısından ciddi bir sorundur. Bu yangını söndürmek için askeri yöntemler yetmiyor. Burjuvazinin politik çözümler de üretmesi gerekiyor... Kürt sorununun devrimci yoldan çözümüne şiddetle karşı olan burjuvazi devrimci çözümü isteyen, destekleyen her siyasi harekete de şiddetle karşı olacaktır. Her şeyini legal çalışmaya bağlamış olan TBKP... yeni hazırlayacağı kısa 'programında' Kürt sorununu ve çözümünü, burjuvazinin kabul edebileceği şekilde yeniden düzenleyecektir.

"Güncel politikalarında da, legal alana sığmayan Kürt hareketlerini, bu alana sığdırabilmek için, kendisini örnek almasını isteyecek, burjuvazinin kabul ettiği sınırları aşmayan tutumunu kamuoyuna daha açık gösterecektir." (10 Eylül dergisi, Şubat 1990, sayı: 6)

Üyeleri, şeflerinin yeni rolünü, bir yönüyle aslında hayli de isabetli biçimde ortaya koyabilmişlerdir. Evet, TKP, Kürt reformistlerinin her zaman olduğu gibi yine "kendisini örnek almalarını" istemekte ve bu işe dünden hazır reformistlerin de, şimdi, sınavdan başarıyla çıkmanın yoğun çabasında oldukları gözlenmektedir. İlkel-milliyetçiler Sosyalist Enternasyonal toplantılarında, şurda burda TC temsilcileriyle görüşmeler yapıyorlar. TEVGER denen güruh Tahir ağa gibi çetebaşları ve Nurettin Yılmaz türünden işbirlikçilerle, ya da "Kürt partisi" kurma hazırlığındaki grupla benzer ilişkiler sürdürüyor. Tabii bunlar el altından yürütülen işler oluyor. Ayrıca TKP izinden dönüş için "vize" gerekiyor, bunun yolu da sınavı başarmaktan geçiyor. Reformist takımının sınavı geçmek için bir de açık çaba ve faaliyetleri sözkonusu.

Denilebilir ki bunca yıldır PKK'ye ve direniş mücadelesine karşı faaliyet yürüten bu güçler hala kendilerini kanıtlayamadılar mı, böylelerinin yeni bir sınavdan geçirilmesine gerek var mı? Var. Sömürgeci burjuvazi gerek görüyor, emin olmak istiyor. Çünkü temeli zayıf ve kendine fazla güveni yok. TKP için bile bunu yapıyor. Örneğin, bütün hazırlık ve görüşmeler ve açlık grevi denen oyun tamamlanıp da teslimiyetçi şefler salıverilmek üzereyken bile, burjuvazi son bir sınava daha gerek görüyor. 2 Mayıs günü Ankara DGM'de yapılan bu sınavın haberi basına şöyle yansıdı:

"88 sanıklı yeni TBKP davasının ilk duruşması 2 Mayış günü Ankara DGM'de yapıldı. Mahkeme başkanı sorgu sırasında sanıklara tek tek, 'Kürt sorununa yaklaşımlarını' sordu." (2000'e Doğru, 6 Mayıs 1990)

Herhalde bu bir "mezuniyet sınavı" olarak kabul ediliyor ve iki zatın tahliyesi 4 Mayıs'ta gerçekleşiyor. Görüldüğü gibi burjuvazi tedbiri elden bırakmıyor, en has adamlarını bile tekrar tekrar sınavdan geçirme gereği duyabiliyor.

İşte geçmişte Sol Birlik gibi oluşumlar altında TKP'nin peşine takılan Kürt reformistleri, yine onu izleyerek yürümek üzere şimdi böyle bir sınavdan geçiyorlar. Fakat bu kez

> **"...TKP'nin teslimiyetçi liderleri, faşist rejime milislik yapacak, diğer teslimiyetçi güruhları da peşinden aynı yola sürüklemeye çalışacaktır. Fakat bu tür komplo ve oyunların dev gibi gelişen ulusal kurtuluş mücadelemiz karşısında artık hiçbir şansı yoktur. TKP ve hempalarının PKK hareketi karşısında eğer yapabilecekleri bir şey olsa, bir etkinlikleri bulunsaydı bu, belki birkaç yıl önce, 1985-86 yıllarında sözkonusu olabilirdi..."**

işleri çok daha zor. Çünkü Kürdistan'da serîhildan yaşanırken PKK'ye "terörist" demek eskisi kadar kolay olmuyor; milyonla ifade edilen Kürdistanlı kitleler, hem de beş yaşındaki çocuğundan ak sakallı ihtiyarlarına kadar, "Bijî PKK" sloganıyla ayaklanırken, "birkaç maceracı çoluk-çocuk" diyebilmek de mümkün olmuyor. Bu nedenle işleri zor, ama, sınavı geçmeleri için de mutlaka bir şeyler yapmaları gerekiyor. Onun için çırpınıyorlar ve çırpındıkça da faşist rejim sözcülerinden daha gülünç durumlara düşüyorlar.

Bilindiği gibi, PKK'nin gücü ve etkinliği duyulmasın ve yaygınlaşmasın diye, özel savaş yönetimi sansür uygulamasına başvurmak zorunda kaldı. Halk ayaklanmalarımızın gerçek anlamını örtbas etmek isteyen sömürgeci yöneticiler, kargaları bile güldürecek iddialar ortaya attılar. Örneğin, TC İçişleri Bakanı "Dağlarda sıkıştırdık, barınamıyorlar, o nedenle kentlere indiler" türünden aptalca iddialarda bile bulundu. Reformistlerin iddiaları da bunlardan daha ciddi ve tutarlı değil, Rızgari'sinden TEVGER'ine kadar bütün reformist takımı, gerillanın yıllar süren çabası ve öncülüğüyle gerçekleşen halk ayaklanmalarının kendiliğinden gelişen olaylar olduğunu iddia edebiliyorlar. Kemal Burkay gibileri hala İnönü ve Demirel'in demokrat olup olmadıklarını tartışıyorlar. Böyle kağıt ve mürekkep tüketip yorulmarına hiç gerek yok. Bunu, "Bijî PKK, Bijî Kurdistan" sloganlarıyla Demirel ve İnönüleri taşlayan beş-on yaşlarındaki Cizreli çocuklardan rahatlıkla öğrenebilirler. Bu aşağılık şarlatanların demokratlığını tartışacaklarına kendilerinin gelişmeler hakkındaki çarpıtmaları ile örneğin Demirel'in itiraflarını yanyana koyup kıyaslasınlar. Kendileri, binlerce şehit kanıyla yaratılan serîhildan için "kendiliğinden oluyor" deyip, bir kalemde PKK'yi silip atacak kadar gözükara bir inkarcılık sergilerken, bakın Demirel neler itiraf ediyor, Urfa'ya giderken uçakta gazetecilere şunları söylüyor:

"Güneydoğu'da olayların olduğu yerlerde, partiler kalmıyor. PKK tesirinin olduğu yerde politika yapmak kolay değil. Cizre gösterdi. Bu olay partileri süpürüyor." (Milliyet, 7 Mayıs 1990)

Evet, sormak gerekir, kim daha "dürüst", Demirel mi, sizler mi? İnkarcılıkta ve çarpıtmada Demirel demagogunu bile geride bırakmıyor musunuz? Fakat çok da yadırgamamak gerek, böyle yapmasalar sınavdan nasıl geçecekler?

Son derece ilginç bir duruma daha burada değinmekte yarar var. Özel savaş yönetimini öteden beri en çok rahatsız eden konulardan bir tanesinin de, gerek burjuva, gerekse ilerici basında PKK üzerine tarafsız bir haber çıkması veya yayın yapılması ya da herhangi bir yayın organının PKK'nin görüşlerini çarpıtmadan yansıtması olduğu biliniyor. Bundan müthiş bir rahatsızlık duymaktadırlar, sömürgeciler. Onlara göre PKK üzerine yazılan her şey karalama ve küfür olmalıdır. Bu işin ne kadar çok yapıldığı da biliniyor. Zaman zaman tek tük tarafsız haberler oldu mu derhal müdahale edilip, yapanlara hesap soruluyor. Örneğin, 1988'de PKK Genel Sekreteri A. ÖCALAN yoldaşla yaptığı bir röportajı yayınlamaya kalkışan Milliyet'in yayını Özal'ın emriyle durduruldu. Uluslararası basın çevreleri ve kamuoyundan bu karara duyulan yoğun tepkilerle ortalık çalkalanırken nedeni şimdiye dek hala anlaşılmayan daha doğrusu devlet tarafından aydınlanması engellenen bir Özal suikasti olayı yaşandı ve gündem bir anda değişiverdi. 1989 yılında benzer bir girişimde bulunan Toplumsal Kurtuluş dergisinin yazar ve yöneticileri hakkında da dava açıldı. Tabii Toplumsal Kurtuluşçular Milliyet ve M. Ali Birand'ın ayrıcalığından yoksun olduklarından, günlerce DAL hücrelerinde tutulup sorgulamalardan da geçtiler. Aynı nedenle İkibine Doğru dergisi de Kozakçıoğlu'nun hedefleri arasına girdi ve şimdi matbaa bulmakta güçlük çekiyor.

Değil bu tür yayınlar, Kürdistan'a ilişkin sıradan haberlere bile artık tahammülü kalmayan faşist rejim, sonunda 413 sayılı kararnameyle sansür uygulaması getirerek peşinden ve toptan yasaklama yoluna gitti. Sömürgecilerin bu tahammülsüzlüğü ve hassasiyetinin anlaşılmayacak bir yanı yoktur. Ya peki özel savaş yönetiminin tüm bu yaptıklarıyla yetinmeyip de aynı konuda bir de kendileri saldırıya geçen şu reformistlere ne oluyor? Onları bu denli hırçinlaştıran ne? ABD emperyalistlerinin raporlarından, Türk Genelkurmaylığı'nın ve MİT'in kitap, broşür, ve afişlerine; en büyüğünden en küçüğüne dek tüm burjuva basınından kendi reformist yayınlarına kadar herkesin PKK'ye ve ulusal kurtuluş mücadelemize veryansın ettiği bir ortamda, Toplumsal Kurtuluş ve İkibine Doğru gibi bir-iki derginin bu, haçlı seferini andıran küfür kampanyasına katılması bu bayları neden o kadar rahatsız ediyor?

Gelişmeleri az çok izleyenler farketmişlerdir, İkibine Doğru dergisinde PKK Genel Sekreteri ile yapılan röportaj yayınlandığında Kozakçıoğlu'nun özel tim elemanları, Mardin, Batman, Van gibi alanlardan sıradan Kürt insanlarının adlarını kullanarak adı geçen dergiyi küfür yüklü mektup yağmuruna tutmuşlardı. Milliyet yayınının durdurulduğu günlerde yaşanan Özal suikasti gibi, bu kez de İkiyaka köyü katliamına tanık olundu. Faşist rejimin rahatsızlığı bu kadar açıktı. İlginçtir, aynı rahatsızlık ve tepki bir de Kürdistan Press ve TEVGER gibilerinde görüldü. Ankara emniyetinin işkenceleriyle ünlü DAL grubu, Toplumsal Kurtuluş dergisinin sahibi Yalçın Küçük'ü sorgularken ısrarla şunu soruyor: *"Neden PKK'yi eleştirmiyorsunuz da hep destekleyici ve övücü yazılar yazıyorsunuz?"*

Adı geçen dergilerin yaptığının sadece sıradan ve Türkiye'de pek yapılmayan dürüst bir gazetecilik olayı olduğu ortada iken, reformist grupların hemen hepsinin DAL grubu işkencecileri ve Kozakçıoğlu'nun timlerinin mantığıyla olaya yaklaşmaları ve tepki duymaları gerçekten de düşündürücüdür. Ve her dürüst insan, bu ibret verici durum karşısında ne kadar düşünse yeridir.

İşte reformist takımının TKP'nin peşine takılıp yürümenin vizesini alabilmek için içine düştüğü içler acısı durum bu. Belli ki tüm bu çırpınışlar, TKP teslimiyetçileri öncülüğünde geliştirilmek istenen komplonun Kürdistan ayaklarının örülmesi çabaları oluyor.

Öte yandan olayın bir de Türkiye ayağı var ve bunun da salt TKP ile sınırlı tutulmadığı görülmektedir. Çünkü TKP'nin Türkiye halkına ve işçi sınıfına söyleyebilecek pek bir sözü kalmadığı gibi, örgütsel anlamda da bir etkinliğinden sözedilemez. O nedenle bu alandaki zayıflığı gidermek amacıyla, ortalıkta ne kadar TKP, TİP, TSİP artığı varsa biraraya getirilip M. Ali Aybar, Sadun Aren, Aziz Nesin, Halit Çelenk gibilerinin yönetiminde bunlarla "yasal marksist parti" denilen yeni bir oluşum yaratılmak isteniyor. Ayrıca 141. ve 142. maddelerin teslimiyetçiler için bir "özel af" biçiminde değiştirildiği düşünülürse, ihtiyaç duyulduğunda, cezaevlerinden, bu işe uygun başkalarının da salıverilmesi pekala mümkün. Bu, mevcut oluşumları güçlendirmeye yönelik olabileceği gibi, benzer yeni örgütler oluşturma yoluna da gidilebilir.

Sözkonusu yeni partinin önderliğine soyunanlardan bir tek Aziz Nesin'in kimliği bile, bu tür çabaların altında yatan asıl nedeni anlamak için yeterlidir. Aziz Nesin, hangi konuda olursa olsun faşizmin çizdiği sınırları kattiyen aşmamaya adeta yeminlidir. Onu biraz tanıyanlar, dünyanın neresinde olursa olsun faşizmin koyduğu sınırları zorlayan bir soruyla karşılaştığında hep aynı yanıtı verdiğini bilirler: *"Benden yanıt beklerken, Türkiye'nin yasalarını çiğneyecek bir yanıt beklemeyin"* der her zaman. Bu yasalar halktan yana mıdır, ne kadar meşrudur, üç-beş darbeci generalin eseri midir? Bu tür sorular onu pek ilgilendirmiyor. İşte Kenan Evren'le aydınlar konusunda tartışmayı pek çok seven Aziz Nesin'in aydınlığı da bu kadardır. O kıvrak ve mizahçı zekasıyla hiç düşünmüyor :nu acaba, eğer tarih boyunca bütün aydınlar ve bilim adamları mevcut düzen yasalarına bu denli kölece itaat etselerdi, hala ilkel çağlarda yaşıycr olacağımızı? A. Nesin'in Kürdistan sorununa bakışı da faşist rejimin sınavından başarıyla geçmesine elvermektedir. Çünkü bu konuda öngördüğü çözüm, emperyalizm ve Türk sömürgeci burjuvazisinin çözümünden fazla farklı değildir; Misak-ı Milli sınırları içerisinde Kürtlere kültürel özerklik biçimindedir. TC'nin uzun vadeli çözümü de budur zaten. Sadece İnönü ile Özal arasında "bu hakları şimdi mi tanıyalım, yoksa

Devamı 27. sayfada

İ. Beşikçi gerçeğinin öğrettikleri...

Baştarafı 23. sayfada

faşist-sömürgeci rejim, en azgın bir biçimde Beşikçi'nin üzerine gidiyor. Devlet, tek kişinin üzerine gittiğinin yarısı kadar dergi faaliyetlerinin üzerine gitmiyor. Örneğin, PKK'yi eleştirmek koşuluyla Kürtçe yazan dergilerin yayınlanmasına bile izin verebiliyor, fakat Beşikçi'nin inceleme kitaplarını ilk günden toplatıyor. Bu durum, yazılanların içeriğinden ileri geliyor. Burjuva düzen, yukarda belirttiğimiz türden politik anlayışlarda ve onların yazımında kendine bir yakınlık görüyor, kendisiyle ortak bir bağın varlığını saptıyor. Fakat, Beşikçi'nin düşüncelerinde işte böyle bir yakınlık ve bağ yok, köprüler tümden uçurulmuş. Beşikçi, Kürdistan ve Kürt ulusu gerçeğini olduğu gibi, bağımsız olarak ele alıyor ve bütün görüşlerini bu temel üzerine oturtuyor. Bilimsel ahlaka sonuna kadar bağlı kalıyor. Ve gerçekleri açıkça ifade ediyor, Kürt tarihini, bugünkü durumu en iyi Kürtler değerlendirebilirler ve değerlendirmelidirler diyor. Kürtlerin durumunda olan dünyada başka bir ulus yoktur, bundan kurtulmalıdırlar diyor. Ve ancak kendi güçleriyle, kendi mücadeleleriyle kurtulabileceklerini söylüyor. Beşikçi'nin ortaya koyduğu yaklaşım, Türk sömürgeciliğinden ve onun her türlü maskelenmiş biçiminden tam kopuşu sağlayan bir yaklaşım oluyor.

İsmail Beşikçi, Kürt ve Türk halklarının kardeşliğinde canlı bir köprüdür. Türk halkının ileri yürümesi ve tarihi utancından kurtulması için yol açıcı bir öncüdür. Bazen, halklar kendi iradelerini ortaya koyamadıkları bir durumu yaşadıklarında, halkların iradeleri kişilerde, aydınlarda, öncülerde somutlaşıyor. Kemalizm altında Türk halkının gerçek yaşamı da böyledir. Kemalizm, Türk egemen sınıfı, özellikle Ermeni ve Kürt halklarına karşı insanlık suçu işlemiş bir güç ve böyle bir gücün devamıdır. Kendi yaptıklarıyla da kalmamış, bu utancı toplumun tüm kesimlerine bulaştırabilmek için elinden gelen her türlü çabayı harcamıştır. Türk toplumu, Türk halkı yaşamıyla kültürüyle böyle bir ırkçı şoven yapının zehiriyle kirletilmiştir. Bugün de, bu kirletmenin ve utancın arttırılması için her türlü vahşet ve barbarlık, çılgınlık ölçüsünde yapılmaktadır. Türk halkı, iradesini ortaya koyamamakta, bu vahşet uygulamalarından kendini kurtaramamaktadır. İşte böyle bir ortamda, kişilerin tutumu çok önemli, anlamlı ve değerli olmaktadır. **Haki KARER** ve **Kemal PİR**, Türk halkının bu utançtan kurtuluşunun eşsiz değerleri olmuşlar, Türk ve Kürt halklarının kardeşliğinde temel köşe taşları olarak yer etmişlerdir. İ. Beşikçi de, tutum ve çalışmalarıyla böyle önemli bir değer haline gelmiştir. Bunlar, Türk halkının yüzakları olarak, halkın onur kaynakları ve gericiliğin üzerine yürüyüşte sönmez meşaleleridir. Türk insanının, Türk halkının önünde bu meşalelere sıkı sıkıya sarılma ve tarihi utançtan kurtuluşu sağlama görevi vardır. Kürt halkı, zaten her şeyiyle yoksul düşürülmüş bir halktır. Kendine uzanan her dost ele sımsıkı sarılmakta, onu olduğundan da fazla bir değer haline getirmektedir. Beşikçi olayı, bu bakımdan da öğreticidir. Cumhuriyet aydınlarının yalnız bırakmasına ve Türk halkının duyarsızlığına karşın, Kürt halkı "Sarı Hoca" diyerek Beşikçi'yi bağrına basmıştır, zindanda ve mahkemede bile yalnız bırakmamaktadır. TC'nin vahşeti ve sosyal-şovenizmin aldatmacaları karşısında haklı olarak içe kapanan ve güvensizlik duyguları gelişen en milliyetçi çevreler bile Beşikçi olayından derinden etkilenmekte, olumsuz duygularını buna dayanarak yenmektedir. İşte sömürgeciliği ve şovenizmi kırmada ve halkların kardeşlik duygularını geliştirmede bir kişinin yerine getirdiği görevin büyüklüğü ve tarihiliği böyledir. İşte güven duygusu böyle gelişiyor ve geliştiriliyor. Türkiye'de bazı çevreler milliyetçi olmadığına dair PKK güven versin, kendisiyle ilişki kuralım diyorlar. Kendini tanımazlık tam da buna denir işte. Böyleleri anlamıyorlar ya da anlamak istemiyorlar ki; PKK'nin değil, kendilerinin güven verme sorunu var, Kürt halkının değil, Türk halkının güven verme görevi bulunuyor. Çünkü baskıyı ve zulmü, soykırım düzeyinde uygulayan Türk egemen sınıfıdır ve Türk halkı bunun önüne geçmiyor, geçemiyor. Kürtler kimseye baskı uygulamıyorlar, baskının eşi görülmemişini yaşıyorlar. Buna rağmen, bazı çevrelerin ileri sürdüğü bu tür anlayışlar da sosyal-şovenizmdir, egemen ulus şovenizminin bir yansımasıdır işte. Beşikçi'nin anlayış ve tutumu, bütün bunların yıkılması oluyor. Tüm devrimci ve ilerici güçlerin, halkın bu anlayışı ve tutumu benimsemesi gerekiyor. Ancak bu biçimde, halkların kardeşliğinin tek tek köprülerden topluma yayılması ve kardeşliğin somut bir yaşam haline gelmesi gerçeklik kazanabilir.

Yazdıklarından öyle anlaşılıyor ki, Beşikçi, politik mücadeleye katılmayan bir incelemeci ve araştırmacıdır. Örgütlerle, örgütlü politik mücadeleyle, dışardan izlemek dışında bir ilişkisi yoktur. Kendini örgütleyen ve bu temelde inceleyip, düşünüp bilgi üreten bir kişidir. Buna rağmen, Kürdistan, Kürt halkı ve ulusal kurtuluş mücadelesi üzerine tespitleri, yorumları ve ortaya koyduğu sonuçlar, gerçeklerle çok büyük oranda çakışmaktadır. Bu da, bilimsel ölçülere ne denli bağlı kaldığını, objektif davrandığını, iyi bir gözlemci olduğunu ve Kürdistan'ı iyi tanıdığını gösteriyor. Bilimsel incelemeci olarak vardığı sonuçlarla, PKK'nin politik mücadelede ortaya çıkardığı gerçekler ve ulaştığı sonuçlar, temel noktalarda büyük çoğunlukla çakışıyor. Reformist-teslimiyetçi Kürt çevreleri, böyle bir gelişim sağlaması nedeniyle PKK hakkında söylenmedik söz bırakmıyorlardı, kendi güçleri yetmediğinde sosyal-şoven ve sömürgeci çevrelerden medet umuyor, hatta emperyalistleri bile yardıma çağırıyorlardı. Bu doğrultuda yapmadıkları yalvarma biçimi ve başvurmadıkları ihbarcılık türü kalmadı. Beşikçi bütün bunları da değerlendiriyor, kaynaklarını ve anlamlarını çok çarpıcı bir üslupla ortaya koyuyor, teslimiyetçiliği Kürt halkının utancı olarak eleştiriyor ve aşağılıyor. Beşikçi'nin çalışmaları, bir de reformist-teslimiyetçiliğin tanınması ve aşağılanması oluyor.

Beşikçi'nin son eserleri ve mahkemedeki savunmaları, gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında yaşadığı coşkuyu, hislerini çok açık bir tarzda yansıtıyor. Adeta yaptığı deneyle başarılı sonuç alan bir bilim adamının duygularını yaşadığı anlaşılıyor. Olaylara bakışı, yorum tarzı, olayları bağlayışı ve her olaydan çıkardığı sonuçlar hep büyük gelişmeyi ve ileriyi gösteriyor. Bu nedenle, Beşikçi olayı, herkes açısından sonuç çıkarılması gereken bir olaydır. İtiraf etmek gerekir ki, olaylar karşısında duyduğu coşku, mücadele içindeki birçok güçte, çoğumuzda yoktur. Demek ki, bir bilim adamının durumundan, en önce biz mücadele içindeki güçlerin öğreneceği çok şey vardır. Beşikçi'nin ortaya koyduğu görüşler, Türkiye ve Kürdistan'da yaşayan herkes için bir sorgulama arenası olma özelliği taşımaktadır.

Türkiye'nin ve Türk toplumunun Kürdistan karşısındaki durumu, **Haki KARER** ve **Kemal PİR** gerçeği temelinde, İ. Beşikçi'nin anlayış ve tutumu temelinde değerlendirilecek ve sorgulanacaktır. Gelişen Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi, her aşamada bu sorgulamayı derinleştirerek yapacaktır. Bu mücadeleye dayanarak ve bundan güç alarak İ. Beşikçi yapacaktır, yeni Beşikçiler ortaya çıkacak ve onlar yapacaklardır. İçine girilmiş olan bu süreç gelişerek devam edecektir. Doğruyla yanlış, haklıyla haksız, meşru olanlar gayrimeşru olan bu sorgulama ile ayrışacak, ortaya çıkacaktır. Türkiye'de herkes, her şey bu sorgulamanın içinde olacaktır. Halk kitlelerinin umursamazlığı, duyarsızlığı ve taşıdığı kirler ortaya çıkacaktır. Sosyalizm adına nasıl şovenizme sarılındığı görülecektir. Cumhuriyet aydınlarının devlet dalkavukçuluğu ve memurluğu ortaya serilecektir. Egemen sınıfın ve egemen rejimin soykırımcı baskıcı niteliği herkesçe görülüp kabul edilecektir. Türkiye toplumunda ileri doğru bir gelişme ancak bu temelde yaşanabilecektir. Herkes, yaşadığı durumun hesabını verecektir. Doğru anlayış ve tutum ve ileri doğru gelişme halk kitlelerinin eseri olurken, toplum kemalizmin ırkçı, şoven ve sömürgeci zehirlerinden temizlenirken, sömürgeciler ve işbirlikçileri de tarihi suçlarının cezasını çekeceklerdir. Başka gelişme yolu yoktur ve Türk toplumunu sorgulayacak birinci ölçü budur.

Beyinlere işleyen kemalizmin zehirinden ve onun yarattığı kirlerden arınalım. Kürdistan üzerindeki ırkçı, şoven, sömürgeci ve soykırımcı tutum ve uygulamalara karşı savaşalım. Kürdistan halkının ulusal kurtuluş mücadelesine güç katalım ve onunla birleşelim!

1 Mayıs, sosyalizme ve...

Baştarafı 4. sayfada

ralanırken, Gülay Beceren adlı İTÜ öğrencisi de aldığı kurşun yaralarıyla felç oldu. İstanbul 1 Mayıs gösterilerini bastırmak için, 24 binin üzerinde özel eğitilmiş polis ve çevik kuvvet Alman kurt köpekleriyle birlikte saldırılarda yer aldı.

Öte yandan Kürdistan ve Türkiye'deki büyük şehirler başta olmak üzere, hemen tüm kentlerde 1 Mayıs kutlamaları oldu. Bu kutlamalar, işyerlerinde yapılan toplantılarda bildirilerin okunması ve yine bir saatle tam gün arasında değişen süreler içinde iş bırakma, çeşitli gösteriler yapma tarzında oldu. Batman'daki bütün işyerlerinde yarım gün iş bırakma eylemi yapıldı. Diyarbakır'da ise, Petrol-İş'e bağlı işyerlerinde bir saat, Yol-İş'e bağlı işyerlerinde de birbuçuk saat üretim durduruldu. Türkiye ve Kürdistan genelinde yapılan gösterilere onbinlerce işçi, emekçi ve öğrenci katıldı. Çıkan çatışmalarda göstericiler, polise karşı taş ve molotof kokteyli kullandılar. Polis saldırılarında çok sayıda kişi yaralanırken, sadece İstanbul'da 2000'i aşkın işçi, emekçi ve öğrenci gözaltına alındı. Ayrıca Türkiye ve Kürdistan'da yarım milyon işçi üretimi durdurdu.

Avrupa'daki Kürdistanlı ve Türkiyeli emekçiler de 1 Mayıs gösterilerine kitlesel olarak katıldılar. Bu gösterilerde özellikle YKWK kortejlerinde birleşen binlerce Kürdistanlı serîhildan coşkusunu yaşadı. Kürdistanlı yurtseverler böylece, mücadelemizin görkemliliğini bir kez daha Avrupa proletaryasına taşımış oldular.

1990 1 Mayıs'ı, dünyada sosyalizmin en fazla saldırılara maruz kaldığı bir ortamda gerçekleşti. Emperyalizm bütün cephelerden sosyalizme saldırarak, inançsızlığı geliştirmeye çalışmaktadır. Böylece halkların kurtuluş inançlarını köreltErek, sömürgeci emellerini genişletmek istiyor. Böylesi bir ortamda ve TC'nin bütün komplocu saldırılarına rağmen, halklarımızın 1 Mayıs'ı görkemli kutlaması, sosyalizme inancın canlılığını ortaya koymuştur. Ayrıca halklarımızı, ortak mücadele ve kurtuluşa biraz daha yaklaştırmıştır. Açık ki, bunda PKK'nin önderlik ettiği kurtuluş savaşımızın rolü belirleyici olmuştur.

Ulusal kurtuluş mücadelemize...

Baştarafı 26. sayfada

PKK'nin kökünü kuruttuktan sonra mı?" gibi bir zamanlama farkı ve tartışması kalmıştır ki, A. Nesin'in yaklaşımı herhalde İnönü'ye daha yakın düşüyor.

Yaşamı boyunca herhalde tanıdığı tek örgüt Türkiye Yazarlar Sendikası olan Aziz Nesin'in böyle bir girişime önayak olmaya kalkışması ister istemez akla şu soruyu getiriyor: Türkiye gibi görülmemiş bollukta siyasal parti ve örgütlerin kurulup dağıldığı bir ülkede, vebadan kaçar gibi örgütlerden uzak duran sayın Nesin'e ne oldu da, hem de bu darbe ortamında "marksist" parti kurmak üzere kolları sıvadı? Anlaşılan özel savaş yönetiminin herkese birlik ve beraberlik çağrısı yaptığı şu günlerde, sayın Nesin, "Bu vatanın bana da ihtiyacı var" diyerek çağrıyı daha fazla karşılıksız bırakmak istemedi. Türkiye aydını adına gerçekten üzücü bir durum, faşizme bu kadar da alet olunmaması gerektiğini düşünüyoruz. Gerçekte sayın Aziz Nesin'in de kuruluşuna önayak olduğu "yasal marksist parti" ile amaçlanan, kitleleri yanlış yönlere kanalize edip, faşist rejimin ömrünü biraz daha uzatabilmektir, başka bir şey değil. Diğer bir deyişle Kürdistan ve Türkiye devrimlerine karşı tezgahlanan ve TKP'nin başını çektiği komployа hayat vermektir.

Görüldüğü gibi, TKP teslimiyetçilerine böyle bir süreçte atfedilen rol hayli kapsamlıdır. En azından faşist rejim biraz daha manevra yapma olanağı bulmuş olacak; içerden ve özellikle dışardan rejime yöneltilen yoğun eleştirilerin bir kısmı bu teslimiyetçiler aracılığıyla savuşturulmaya çalışılacaktır. Özel savaş yönetimi Kürdistan halkına yönelik katliamlara girişirken arkasına TKP'yi de almış olacaktır. 1925 ve 38'lerde kemalizmin katliamlarına TKP nasıl ki "gerici ve vahşi Kürtlere karşı uygarlık harekatı" diyerek alkış tuttuysa, bugün 12 Eylül faşist rejiminin olası katliamlarına da "teröristlere karşı demokrasi harekatı" diye alkış tutacaktır.

Evet, TKP'nin teslimiyetçi liderleri faşist rejime milislik yapacak, diğer teslimiyetçi güruhları da peşinden aynı yola sürüklemeye çalışacaktır. Fakat bu tür komplo ve oyunların dev gibi gelişen ulusal kurtuluş mücadelemiz karşısında artık hiçbir şansı yoktur. TKP ve hempalarının PKK hareketi karşısında eğer yapabilecekleri bir şey olsa, bir etkinlikleri bulunsaydı bu belki birkaç yıl önce, 1985-86 yıllarında sözkonusu olabilirdi. Ancak bugün milyonlara mal olan ve 1990 Newroz serîhildan'ı ile Kürdistan tarihinde yeni bir sayfa açan Parti ve ulusal direniş hareketimiz önünde bir engel teşkil edemezler. Diğer yandan TÜSİAD gibi işveren örgütleriyle Demirel, Özal, Evren gibi halk düşmanlarının kefaletiyle salıverilen ve piyasaya sürülen bir TKP'nin Türkiye halkı ve işçi sınıfı üzerinde herhangi bir etkinliğinin olabileceği de düşünülemez. Kısacası TKP'nin önderliğinde geliştirilen bu yeni teslimiyet furyası ile tezgahlanan oyun da, sahiplerine pek yarar sağlayamayan bir ölü doğum olacaktır.

Halk ayaklanmalarımız karşısında sömürgecilerin almış olduğu yeni önlemler ve son kararname için Demirel, "Bunlar hükümetin son çırpınışıdır" nitelemesi yaptı. Bu niteleme, politik hesap ve çekişmelerden dolayı yapılmış olsa da, önemli bir itiraf niteliğindedir. Daha birkaç yıl önce sömürgeciler hem de şu anda başbakan bulunan dönemin İçişleri Bakanı Akbulut'un ağzından sık sık, "PKK'nin son çırpınışı"ndan söz ederlerdi. Oysa bugün kendi son çırpınışları olduğunu kendileri ilan ediyorlar. Buna aslında hükümetin değil, kemalist TC'nin; TKP'li teslimiyetçileri, işbirlikçi reformistleri, sosyal şovenleri ve diğer tüm payandalarıyla faşist Türk sömürgeciliğinin son çırpınışı demek daha doğru olacaktır.

1 Mayıs kutlu olsun!

Dünya halkları 1990'da yeni bir 1 Mayıs'ı oldukça ağır koşullarda karşılamaktadırlar. Gericilik ağır bir saldırıyla proletaryanın, ezilen halkların üstüne üstüne yürümektedir. Emperyalizm belki de bu kadar yoğun ve bir o kadar da kolay bir saldırıyı hiçbir zaman gerçekleştirmedi. Buna mukabil devrim güçleri; yani proletarya, yani ezilen halklar hiçbir zaman bu kadar zayıf düşmediler.

Proletaryanın tarihi; yükselen mücadeleler ve kazanılan zaferler, mevziler tarihidir. Bu, emekle, kanla burjuvaziden parça-parça "tırnakla sökülürcesine" kazanılan bir tarihtir. Ve bu tarih, bugün, uluslararası burjuvazinin ve onun her türden uzantılarının, truva atlarının saldırıları altında geri alınmak isteniyor. Son on yılı duraklamış olarak geçiren proletarya önümüzdeki yıllar için de elindekini kaybeden proletaryaya dönüştürülmek istenmektedir.

Emperyalizmin bir önceki başı Reagan, "Benim yönetimim altında komünizm bir karış toprak bile kazanamadı" diyerek, kendi tarihine muzaffer bir komutan olarak geçmeyi başardı. Emperyalizmin yeni başları ise, "Benim dönemimde komünizmden şu kadar toprak kazandık" diyerek tarihe geçmenin hazırlıklarını yapmaktadırlar ve görünen odur ki, daha şimdiden bunu önemli oranda becerdiler.

Devrim cephesi dıştan ve içten ağır kıskaç harekatına uğramıştır. Burjuvazi, kudurgan emperyalizm açık cepheden saldırırken, onun proletaryanın saflarındaki müttefikleri reformistler, her türden sağ teslimiyetçiler arkadan bir sarmada bulunmuşlardır. Öyle ki, bugün "sosyalizm öldü" diyenler burjuvaziden ziyade sözde sosyalistlerdir. Düne kadar sosyalist maske ile işleri idare etmeye çalışıyorlardı ve bu şekilde sosyalizme ölümcül darbeleri içten vurarak, kendileri için elverişli ortamı yarattıktan sonra maskelerini çıkarmaya başladılar. Proletaryanın mevzilerine açık atışa geçtiler.

Ve proletarya, tıpkı 1910'ların dünyasında olduğu gibi bir kez daha en saldırgan burjuvasından en dönek "komünistine" kadar uzanan büyük bir düşman cephe karşısında kaderini eline almak zorunda kalmıştır. Ancak, proletarya zamanın en umutsuz olduğu anlarda zaferler çıkarabileceğini göstermiştir. Karşıdevrimci cephenin en güçlü gibi göründüğü anlar, proletaryanın en büyük zaferleri çıkardığı alanlar olmuştur hep. 1910'ların dünyasında, birleşik dünya burjuvasına karşı 17 Ekim devrimi zaferini yaratan proletaryadır; ve yine, dünya gericiliğinin faşist çılgınlıkla halklara saldırdığı 1940'ların insanlık adına zaferle kapanmasını sağlayan yine proletaryadır.

Şüphesiz bu tarihin ne bir şakası, ne de bir oyunudur. Hayır, burjuvazi en zorlandığı anda gücünü doruğa çıkartarak saldırganlaşır ve gerçekten, en saldırgan olduğu anı en zayıf anıdır. Ve bugün, proletaryanın, ezilen halkların boğazına dişlerini geçiren burjuvazi dişlerini sıktıkça karnı zayıflamaktadır; burjuvazinin zayıfladıkça zayıflayan, yumuşadıkça yumuşayan ve patlamaya yüz tutan karnı sömürge ve bağımlı dünyadır.

20. yy'ın son on yılına girdiğimiz bu dönemde, dünyanın siyasi haritası değişmeye yüz tutmuştur. Emperyalizm kazanıyor gözüküyor; dünyanın sosyalist parçası olarak bilinen Doğu Avrupa ülkeleri birbiri ardı sıra bayraklarındaki kızıl yıldızları söküp atıyorlar; ulusal renkler

adı altında burjuvazinin renkleri ile süsleniyor ve bu, tarihe "sosyalizmin iflası" olarak geçirilmek istenmektedir.

Gerçek olan şu ki, bayraklardan sökülüp atılan kızıl yıldızlar proletaryanın kayıbı olmakla birlikte, hiç de sosyalizmin iflası değil, aksine burjuvaziden alınan bürokrasinin, her türden burjuva hastalığının iflasıdır. Ve bu bağlamda kaybeden sosyalizm olmuyor, kaybeden burjuvazidir. Proletaryanın bugün kaybettiği mevziler gerçekte işlemez duruma düşmüş olan hastalıklı yanları oluyor. Kazanıyor gözüken burjuvazi, sadece ve sadece sağlıksız bir gelişmeyle kafasını büyütmekte, şişirmektedir. Dünyanın dörtte üçünü teşkil eden sömürge-bağımlı zayıf gövdesinin üstüne oturtulmak istenen bu kocaman sağlıksız kafanın taşınacak bir yanı kalmamıştır.

Büyüyen kafa gövdeye yüklendikçe yükleniyor. Dünyanın kuzeyindeki bu yüklenme karşı-devrimin rüzgarlarını estirirken, sömürge-bağımlı halklar aç orduların yürüyüşünü hazırlayarak, devrimin ateşini gürleyerek, dipten gelen bir dalga misali 1 Mayıs'ı karşılıyorlar. Hiç şüphe yok ki, sermaye dünyasına karşı savaşımla 1 Mayıs'lara varan proletaryanın ruhu bugün sermaye dünyasının en ağır baskıları altında inim inim inleyen dünya halklarının ulusal ve sınıfsal kininde yaşamaktadır. Ve emperyalizm kendini güçlendirmeye çalıştıkça halklara yükleniyor, yüklendikçe de, yaşamak için, halklara başkaldırıdan başka bir yol bırakmıyor.

Emperyalizmin bugün en fazla yüklendiği alanlardan biri de Ortadoğu'dur. Öteden beri Ortadoğu'da hüküm süren emperyalist baskı ve sindirme politikası günümüzde doruğa çıkmış bulunmaktadır. Emperyalizm, faşist TC, siyonizm ve gerici Arap iktidarlarına oturtmuş olduğu saldırgan politikasıyla bölge halklarını boyunduruk altında tutmakla yetinmemekte, buna karşı direnme içinde bulunan anti-emperyalist güçlerin direnişlerini de kırıp, egemenlik alanlarını genişletmeye çalışmaktadır. Avrupa'da ulusal hakların savunuculuğuna soyunarak, ta Sovyetler'e kadar elini uzatan uluslararası gericilik, bölgemizde halklarımıza ebed-müebbed bir boyunduruğu yaşatmanın en aşağılık tezgahlarını kurmaktadır. İsrail, Filistin halkının bağımsızlık ve özgürlük talepleri ile adeta alay edercesine, işgal altındaki Filistin topraklarına yeni Yahudi yerleşim alanları kurmakla meşguldur. İlerici anti-emperyalist Arap iktidarları tam bir tecrite alınarak çökertilmeye çalışılmaktadır. Emperyalizm tecavüzkar tavrı o kadar aşırı boyutlarda konuşturmaktadır ki, siyonizm en yetkin nükleer silahlarla besiliyken, kendini savunma durumunda olan güçlerin sanayi tesislerine askeri tesisler adı altında saldırmaktadır.

Emperyalizm bunca ağır bir saldırıyı geliştirirken, halklarımız ise bir başına ama onurlu bir şekilde direnmenin yolunu tutuyorlar. İşte tüm bu çabalarına rağmen, siyonizmin engelleyemedigi Filistin halkının direnişi intifada gün geçtikçe daha kararlı ve döğüşken bir tarzda yükseliyor. Filistin halkı kararlı direnişiyle, halk olarak kaderini ele alanların, yaşamak için ölmekten başka yolu kalmayanların neler yapabileceğini göstermektedir. Yine emperyalizm, Ortadoğu halklarının direnişini kırmada, en önemli saldırı hedeflerinden biri haline getirdiği ilerici Suriye iktidarı ve halkının kararlı ve bir o kadar onurlu direngen tutumu karşısında, istediği gibi hareket edememenin çaresizliği içinde kıvranmakta ve bundan dolayı da arzuladığı statükolara istikrar kazandıramamanın acizliğine mahkum olmuş bulunmaktadır. Emperyalizm, artık sıfıra doğru giden sosyalist sistemin desteğinden yoksul Ortadoğu halklarına yaptığı yüklemenin hiç de arzuladığı sonuçları vermediğini görmektedir.

İşte bu noktada, 90'lara girdiğimiz bu dönemde, Partimizin öncülüğünde yükselen ulusal kurtuluş savaşımız ayaklanmalar düzeyine vararak, emperyalizmi, bölge gericiliğini en zayıf noktasında, her geçen gün artan bir şiddetle vurmaktadır.

YURTSEVER KÜRDİSTAN HALKI VE ORTADOĞU HALKLARI!

Kürdistan proletaryasının öncü gücü PKK, günümüzde gerici saldırıyla yok edilmek, döneklikle özünden boşaltılmak istenen sosyalizmin militan direnişçiliğini kendinde temsil etmenin onur ve gururu içinde, Kürdistan'da yükseltmiş olduğu ulusal kurtuluş savaşımıza, sadece halkımızın bağımsızlık ve özgürlük kavgası olarak değil, başta bölge olmak üzere, tüm dünya halklarının onur ve namus sorunu olarak yaklaşmanın bilinciyle 1 Mayıs'lara selam durmakta, 1 Mayıs'ların gerçek özünü, yani direniş ve savaşın anlamını daha yakıcı bir tarzda kavramaktadır.

Partimiz, 1 Mayıs'ın günümüzde, halklar için anlam ve öneminin geçmişe nazaran çok daha yüce olduğunu görmektedir. Sermaye dünyasına karşı, zincirlerinden başka kaybedecek hiçbir şeyi olmayanların savaşçılığıyla saldıran proletarya, kendinden başka, emek ve bilincinden başka hiçbir olanağa sahip olmadan zaferden zafere yürüyerek, köhnemiş dünyayı delik-deşik etmişti. Bu, yaşamanın direnmekten başka bir şey olmadığının ispatıydı ve salt proletarya için değil, tüm ezilenlerin yaşam yolunun direnme olduğu pratiğiydi. 20. yy., proletaryanın savaş ruhuyla yüklenen ezilenlerin zafer yürüyüşüne sahne oldu adeta.

İşte, emperyalizm duvarlarını örerken, esas olarak proletaryanın bu ruhuna yüklenerek zaferini garantilemek istemektedir. Direnme ruhundan yoksun kılınmış sınıf ve halklara istediği her türlü biçimi kabul ettirebileceğinin bilinciyle hareket etmektedir. Partimiz PKK, dünya insanlığı karşısında, dünya ezilenleri karşısında yerine getirilecek en büyük görevin, gericiliğin bu hevesini kursağında bırakmak olduğunun savaşına durmuştur.

Emperyalist saldırı, "dünyanın tüm proleterleri birleşiniz" şiarıyla göğüşlenmişti zamanıda. Bu şiar zafere götürmüştü. Günümüzün şiarı, hiç kuşkusuz "dünyanın tüm ezilenleri birleşin ve saldırıya karşı direnin, savaşın"dır.

Bu, kendi gücünden başka hiçbir güce yaslanmanın olanaklı olmadığı ezilen halklar için günümüzde daha bir anlamlıdır ve hele Ortadoğu halkları için daha bir net, daha bir gerçektir. Partimiz bu gerçeğin namuslu sorumluluğuyla, emperyalizmin bölgedeki en gerici mevzilerinden biri olan TC faşizmine, sömürgeciliğine karşı savaşımını sürdürürken, günden güne zorlanan düşmanın beyninde bir çaresizlik içine saplandığını ve çaresizliğe mahkum olan gericiliğin kendini kurtarmak için, alabildiğine yükselen bir kudurganlıkla halkımıza saldırdığını, bölge halklarını tehdit ettiğini görmektedir.

Bu, direnmeyle, savaşla elde edilen başarılar karşısında, ezenlerin tipik tavrıdır ve ölüm öncesi son çırpınışlarıdır. Bunun derin bilinci içinde olan Partimiz, artan saldırıyı bertaraf etmenin ve yok etmenin tek yolunun savaşı daha da yükseltmekten geçtiğini görüyor. Proletarya tarihte zaferlerini çırpındıkça çırpınan düşman karşısında savaşı yükselterek, kazanıyordu. Bu pratik ezilenlerin zafer bilincidir.

Partimiz, emperyalizm ve bölge gericiliğine karşı Kürdistan'da yükseltmiş olduğu savaşta bölge halklarının direnişinin temsilini yaparken, başta Suriye olmak üzere, tüm ilerici, anti-emperyalist Arap dünyasının siyonizme ve emperyalizme karşı savaşında da kendi temsilini görmektedir.

Saldırgan emperyalizm, faşizm, siyonizm ve her türden bölge gericiliği, halklarımızın derinleşen direniş ve birlik, dayanışma bilinci ve bu bilinçle yüklenen savaşımı karşısında eninde sonunda alkçakça bir yenilgiden yakasını kurtaramayacaktır. Ve yine halklarımız, desteklerini demoklesin kılıcı gibi başımızda sallayanlara karşı, emperyalizme, faşizme, siyonizme verilecek hiçbir tavizleri olmadığını tamamen kendi öz güçlerine dayanarak yürüttükleri direniş savaşında gösteriyorlar, göstereceklerdir.

Yaşamı kazanmada kararlı olanların en büyük gücü, zafer için tamamen ellerinde bulunan savaş ve ölüm hakkıdır. Bu hakkını bilinçle ele alıp uygulayanları zaferlerden alıkoyacak hiçbir güç yoktur. Partimiz, bu bilinçle yükselen direniş sahiplerinin 1 Mayıs'ını savaş ve zafer şiarlarıyla karşılamanın anlamlı onurunu yaşıyoruz.

YURTSEVER KÜRDİSTAN HALKI!

Halkımızın öncü gücü PKK, 1 Mayıs'ların her zamankinden çok daha anlamlı olduğu 90'lı yıllara girerken, ordu yürüyüşümüzün başkomutanı Abdullah ÖCALAN yoldaş, *"Savaşımız her ne kadar bir ulusal kurtuluş olayı ise de, bir o kadar da enternasyonalist özelliği vardır. Ve devrimimizin enternasyonalist yanı, bugünkü uluslararası durumda, herhangi bir devrimin enternasyonalist yanından çok daha belirgin ve önemlidir. Tarih, günümüzde, Kürdistan devrimine, bir dönemlerin Fransız Devrimi, 17 Büyük Ekim Devrimi rolünü yüklemiştir"* diyerek, Kürdistan halkının, insanlığın gidişine yapacağı müdahalenin anlamını dile getirmektedir.

Proletarya cephesinde gerilemenin görülür gibi olduğu 90'lı yıllara, 2000'e doğru ulaşırken, "tam bağımsız ve özgür Kürdistan'a ulaşma" hedefini sığdırma şiarıyla başlangıç yapan Partimiz PKK, bahar atılımıyla birlikte, bu şiarın altında yürümenin ispatını yapmıştır.

Gerilla güçlerimiz açık savaş alanlarında düşmana darbe üstüne darbe vururken, onun, savaşı Kürdistan'ın Botan bölgesinde sınırlaması planlarını işlemez kılarken, aynı zamanda savaşı ülke geneline yaymada ve önemli başarılar elde etmektedir. Öyle ki, bugün gerillanın eylem çıkarmadığı tek bir bölge dahi kalmamıştır.

Yine 90'lara girerken, "halk ayaklanmasına doğru ileri" şiarını yükselten Partimizin bayrağı altında, Kürdistan halkı "serîhildan jiyane" sloganı altında bütün ülkede ayaklanarak, gerillanın yükseltmiş olduğu savaşa anlamlı bir cevap vererek, tarihimizde ilk defa, tam birlik, dayanışma ve ulusal ruhla düşmana karşı dikildi.

Nusaybin'den, Cizre'den başlayan ve Dersim'e kadar uzanarak, dalga dalga düşmanın üstüne yürüyen halkımız, yaşamak için, bağımsız ve özgür bir yaşam için ölmekten başka bir seçeneğinin olmadığının bilincini kitlesel olarak yükselterek, öncü gücü PKK'nin proleter kızıl bayrağını köhnemiş gericiliğin, sömürgeciliğin üstünde sallandırarak savaş yürüyüşüne, ordu yürüyüşüne geçmiştir.

"90'lı yıllara bağımsız Kürdistan'ı sığdıralım" buyruğunu veren Abdullah ÖCALAN yoldaşın komutasındaki Partimiz, 1 Mayıs'ı karşılamanın en onurlu ve anlamlı tavrı olarak, Kürdistan'da devrime ulaşmanın savaşkan çabasıyla, proletaryanın burjuvaziye karşı açılmış bayrağını daha da yükseltmektedir. 1 Mayıs'ta somutlaşan proleter savaşçılıkla yüklenen halkımız, Partimizin öncülüğünde, dünya devrimindeki bayrak koşusunu her gün daha da artan bir tempoyla sürdürerek zaferi daha da yakınlaştırmaktadır.

-Kahrolsun emperyalizm, faşizm, siyonizm ve bölge gericiliği!
-Yaşasın ezilenlerin savaş ve direniş sembolü 1 Mayıs!
-Yaşasın halkların enternasyonalist dayanışması!
-Yaşasın PKK!

PKK-Ortadoğu Temsilciliği
1 Mayıs 1990